

Кей Ризо
НЕ МЕ ИЗОСТАВЯЙ

Forsake me not

Kay D. Rizzo

Copyright © 1992

by Review and Herald Publishing Association

Не ме изоставяй

Кей Д. Ризо

Авторката поема пълна отговорност за достоверността на всички факти и цитати в тази книга.

© **Превод от английски:** Ивалина Илиева

Редактор: Людмила Младенова

Компютърно оформление: Издателство „Нов живот“

© **Издателство „Нов живот“, 2001**

ISBN 954-719-099-7

Кей Ризо

НЕ МЕ
У
ИЗОСТАВЯМ

София, 2001

Съдържание

Глава 1.....	5
Глава 2.....	15
Глава 3.....	26
Глава 4.....	38
Глава 5.....	51
Глава 6.....	66
Глава 7.....	82
Глава 8.....	97
Глава 9.....	106
Глава 10.....	117
Глава 11.....	127
Глава 12.....	139
Глава 13.....	149
Глава 14.....	158
Глава 15.....	170
Глава 16.....	184

Глава

1

Най-последно петък! Меган Даниелс се усмихна през бъркотията на бюрото си на Върджил Фитцсаймънс, нейния колега. Тънките като молив мустачки на мъжа веднага се повдигнаха в краищата си; в очите му проблясна надежда. Тя разпозна този поглед и веднага се зае да си оправя бюрото и органайзера за моливи. Той изтълкува погрешно усмивката ѝ. Отново.

Златисто-кафявата коса на Меган и напрегнатите ѝ сиви очи, които можеха да пробият и най-твърдите прегради, били те мъжки или женски привличаха вниманието и възхищението на околните още от гимназията. Очите ѝ огън и лед! Приятелите ѝ твърдяха, че нейните очи имат способността да разтопят сърцето ти или да те накарат да замръзнеш на мястото си.

Пъхвайки купчинка поръчки в папката, Меган я сложи в най-горното чекмедже и се отгласна от бюрото си. „Имам два дни свобода помисли си тя свобода от ограниченията на този клаустрофобски офис. Свобода от постоянно дрънчащите телефони, от крещящите продавачи и грубите клиенти! Но най-хубавото е, че съм свободна да прекарам цели два дни с Алън.“ В ума ѝ възникна образът на вълнистата руса коса, смеещите се кафяви очи и съвършената усмивка на Алън. „Г-н и г-жа Алън Хендрикс. Алън и Меган Хендрикс. Мега...“

Меган пискливият глас на Лорета, секретарката в офиса, прекъсна фантазиите ѝ. Меган, имаш обаждане на втора линия.

Меган веднага застана нащрек и протегна ръка към телефон-

ната слушалка.

Меган Даниелс. Мога ли да Ви помогна с нещо?

О отвърнаха на другия край на телефонната линия, колко професионално звучиш!

Меган се усмихна и заговори с най-ангажиращия слушателя тон.

Наистина се радвам, че се обадихте. Готови ли сте вече да инвестирате в нашата усъвършенствана линия на комуникационни системи? Доколкото си спомням, бяхме говорили за гласов пейджър, нали?

Да бе отвърна Хърб Даниелс. Аз и добитъкът може да се възползваме от някои от изтънчените ти свързочни системи в ранчото. Всяка вечер може да приспивам малките кученца също както едно време.

Честно казано, като се имат предвид разстоянията, които трябва да преодолявате ежедневно, аз не бих Ви препоръчала гласовия пейджър. Освен това, те скоро ще излязат от употреба. Но системата Алфа-Цифрова ... в гласа ѝ се промъкна нотка на професионализъм. Може би нашият дигитален скай-пейджър ще отговаря по-добре на нуждите Ви. Днес следобед мога да се отбия през офиса Ви и да Ви представя предимствата на системата. Покъсно, когато подпишем договора, знам едно много приятно малко ресторантче, където бихме могли да хапнем заедно.

Устата на Върджил се отвори само при споменаването на страхотната система за комуникации дигитален скай-пейджър. Досега нито един търговски представител в клона в Албъкърк не бе успявал да продаде дигитален скай-пейджър. И когато Меган предложи да обядва с тайнствения клиент, любопитството му надмина всички очаквания. От мига, в който Меган Даниелс пристигна в „Уестърн Камюникейшънс“ като търговски представител, жизнената младя жена постоянно пренебрегваше интереса на колегите си към себе си, включително и на шефа на клона. Мисълта, че някой все пак успяваше да достигне до нея, накара ума на Върджил да се разбушува. Поглеждайки през бюрото към поразения Върджил, Меган се усмихна немирно.

Меган! Достатъчно, ти печелиш! предаде се баща ѝ. Винаги си успявала да ме надприказваш. Ще можеш ли да се отбиеш през супермаркета „Гарца“, когато се прибираш, и да прибереш

поръчката, която направих?

Смеейки се, тя се завъртя със стола си и отговори:

Разбира се, татко. Имаш късмет, че успя да ме намериш, преди да отида да взема Алън от летището.

Върджил се отпусна на стола си, с разочарование, но и облекчение. Прекараха го. Отново. Той въздъхна и се обърна към бюрото си.

Хей възкликна баща ѝ, самолетът на Алан ще кацне след повече от час, нали? Летището е само на двадесет минути от офиса ти, дори и при най-лошия петъчен трафик.

Я внимавай! отвърна Меган. Май че си спомням как те виждах свръхактивен един-два пъти, когато чакаше Либи да дойде от Тукумари. Освен това, Алън идва за първи път в ранчото на Даниелс и аз искам всичко да мине гладко.

След дълга пауза Хърб Даниелс промърмори:

Шах! Няма да те задържам повече. Не забравяй да се отбиеш през супермаркета.

Готово! Меган се усмихна и махна едно конче от бежовата си пола. О, между другото, да съм получавала някакви писма?

Две сметки от магазин „Бон“ и писмо от Ню Йорк Сити.

А, Сара ми е писала. Бившата съквартирантка на Меган, Сара Панета, редовно продължаваше да ѝ пише.

Имаш писмо и от училищната библиотека.

Сигурно ми пращат сметка за някоя пресрочена книга или нещо подобно. Благодаря ти, татко. Доскоро. Меган затвори телефона.

С едно елегантно движение тя скочи на крака, грабна куфарчето и сакото си и изчезна през вратата. 5-сантиметровите ѝ токчета отекнаха по червените теракотени плочки на коридора, докато бързаше надолу, към изхода. Когато излезе от сградата, я блъсна сухата прашна горещина на пътната настилка. Тя закри очите си от ярката светлина на слънцето.

Да прекара времето между дипломирането си в колежа и сватбата си през декември в ранчото с баща си се оказа чудесна идея. Представяте ли си, да работи така упорито, за да се дипломира със златен медал, и след това да продава клаксони! Меган се засмя.

Но завръщането у дома не се оказа точно това, което беше очаквала. Скоро след пристигането ѝ баща ѝ обяви намеренията си

да се ожени за наскоро овдовялата Либи Страйкленд. Меган почувства как при тази мисъл сърцето ѝ се свива от болка. Разбира се, че искаше баща ѝ да е щастлив. Той бе толкова самотен през изминалите три години от смъртта на майка ѝ! Имаше нужда от някого. Но да гледа как някаква непозната жена шета из кухнята на майка ѝ, седи в любимото кресло на майка ѝ и собственически прегръща баща ѝ през кръста.... *„Може би с течение на времето помисли си Меган. Да вървим напред така го нарича татко.“*

Толкова е лесно да се каже, но толкова трудно да се направи. Меган отключи вратата на своя избелял червен „Шевролет’73“. *„Ако нямах Алан до себе си, щях да се чувствам толкова самотна. Благодаря Ти, Господи!“*

Тя запали колата и простена:

Страхотно! Климатикът пак се е скапал. Колко пъти трябва да му сменям бушончетата? Просто ми трябва нова кола. Тя удари с дланта си по волана на колата. Извинявай, Бюла! каза нежно, погалвайки таблото. Ти си хубава стара кола, просто понякога ми се иска да беше и малко по-удобна. Их! Тя погледна надолу към гънките на полата си и се намръщи.

Петъчният трафик на Албъкърк се оказа всичко, което бе предсказал баща ѝ. Някакъв пикап се беше сблъскал с ТИР, превозващ селскостопанска продукция от Тексас. За щастие нямаше пострадали, но 100 пъпеша, пръснали се по четирите платна на шосето, не бяха в особено добро състояние. След като най-последно успя да вземе поръчката на баща си и се отби през търговския център, за да купи от любимия кекс на Алан, тя вече се чувстваше като разгорещен запаленко на каубойско rodeo след голямата схватка. Спря Бюла на паркинга за кратък престой на летището и хукна към терминала.

Разбира се промърмори си тя, гледайки разписанието на излитащите и кацащите самолети, самолетът на Алан ще пристигне навреме и ще кацне на най-отдалечения изход на терминала. Той ще се ядоса, че съм закъсняла.

Погледна раздразнено към официалните си обувки и си пожела да се беше сетила да си вземе маратонки за бягане. *„О, стига толкова каза си, по-добре да побързам.“*

По средата на кипящия от живот терминал забеляза Алан да върви срещу нея. Когато погледна в нейната посока, тя му помаха

с ръка и се втурна към него. Пренебрегвайки явното раздразнение, изписано на лицето му, побърза да го прегърне.

Здравей, скъпи! каза, поемайки си тежко въздух. Няма да повярваш в какво задръстване попаднах. На шосето един ТИР...

Вместо да отговори на прегръдката ѝ, той зацъка с език.

Толкова си разпиляна, Меган. Кога ще се научиш да планираш предварително тези неудобства? Чакам те от цели десет минути!

Съжалявам, прав си опита се да го успокои Меган. Тя знаеше от личен опит, че ако Алан си развали настроението, целият уикенд може да се провали. А на нея така ѝ се искаше всичко да мине както трябва. Въпреки че баща ѝ се беше срещал два пъти с него, докато бяха в колежа, никога не им беше оставало време да се опознаят по-добре. Времето беше сега. Как мина полетът ти от Сан Франциско?

В мига, в който той отвори устата си, за да отговори, Меган разбра, че е задала погрешен въпрос. Той педантично направи списък от всичките си оплаквания, продължи в залата за получаване на багажа и дори в колата.

Искаш ли ти да караш? предложи му тя.

Алан погледна превзето изчервената Бюла.

Привилегията е изцяло твоя, мила. В колата той се опита да позаглади впечатлението от студентата си среща с нея. Май че малко попрекалих извини се той. Но нали знаеш колко мразя да чакам.

Хей, няма нищо успокои го Меган. Нека да забравим за случилото се и да си прекараме чудесно.

През 30-километровия път до ранчото Алан изглеждаше спокоен. Тръгвайки по пътя към къщата, той се усмихна, когато видя двуетажната бяла селска къща, която тя бе наричала свой дом през целия си живот.

Това място е направо като от книгите на Зейн Грей истинска домашна Америка. Само ти трябва едно коли и малко пони, застанало до оградата.

Като по команда Снапър, нейното коли и най-добрият ѝ приятел, се появи иззад розовия храст от страната на къщата. Меган погледна към Алан и сви рамене.

Какво да ти кажа?!

Само след секунда се отвори и вратата на къщата и оттам се

появи баща ѝ, следван от Либи.

Добре дошъл в ранчото на Даниелс, синко! Хърб подаде ръката си на Алан. Това е моята прекрасна бъдеща съпруга. Либи, запознай се с моя бъдещ зет, Алан. Меган някога казвала ли ти е, че винаги съм си мечтал за син, който да ми помага във фермата?

Внезапно изписалия се ужас по лицето на Алан накара и тримата да избухнат в смях.

Не се притеснявай, Алан, няма да те карам да връзваш или да жигосваш биковете, поне не докато се върнете от медения си месец пошегува се Хърб.

О, татко! Меган се обърна към Алан. Той се шегува, Алан, наистина увери го тя. И никога не престава.

Е, ще свикнеш Хърб прегърна Алан през раменете и го поведе към къщата. Нека ти покажа стаята ти, за да се настаниш преди вечеря. Известното чили и домашната торта на Либи вече са готови. О, Меган, оставих писмата ти на масичката в дневната.

Благодаря, татко! извика Меган, когато двамата най-важни мъже в живота ѝ изчезнаха нагоре по стълбите. Тя отиде в дневната и започна да преглежда писмата си. Можеше да чуе как Либи работи в кухнята. Надявам се да си успяла да намериш всичко, от което се нуждаеш, провикна се Меган. И се надявам да не сме ти създали голямо безпокойство.

Никакъв проблем и по двата въпроса увери я Либи. Много обичам от време на време да правя чили за цяла армия. Меган забеляза как гласът на Либи леко потрепера. По-добре да проверя царевичния хляб. Не ми се иска да го изгоря точно тази вечер.

Мисълта, че и Либи може да е малко нервна, ѝ се стори твърде странна. Меган се усмихна, след това погледна двете сметки от магазин „Бон“. *„Промяната на гардероба от ученически в професионален била твърде скъпо-струваща“* промърмори си тя. Меган седна в креслото и отвори писмото от Сара, нейната съквартирантка. Тя специализира и социология, и музика и се бе справила отлично. И въпреки блестящите ѝ клавирни изпълнения, първата любов на Сара си оставаха хората. Така че никой не беше изненадан, когато след дипломирането си се озова в нийоркските Социални грижи като социален работник.

„Нещата в студентското градче бяха толкова по-различни оттук“ пишеше в писмото. *Аз живея с най-страхотната жена,*

Мама Грейс, и със седемте ѝ деца, всички те осиновени. Но никога не би го разбрала от любовта, с която се грижи за тях. И сега май че съм осиновено дете нолер осем. Тя е истинска майка квачка. Има магистърска степен по психология и докторска степен по здрав разум.“

По-нататък Сара разказваше за работата си с изоставените деца и за всички нови приятели, които бе намерила в църквата. Работеше и на доброволни начала в съседния общински център. *„Една цяла седмица дори бях учителка в класовете от първи до четвърти в местното църковно училище. Представяш ли си, аз кошмарът на учителите учителка?“* Меган се засмя, когато си представи как буйната Сара се справя с цяла класна стая, пълна със също толкова кипящи от енергия първолаци.

Писмото продължаваше. *„Тяхната редовна учителка скоро ще ражда първото си дете, но бременността ѝ е много трудна. Майк Фелдман, младежкия пастор в църквата, ме попита дали не познавам някого когото и да било който би могъл да завърши с децата учебната година. Почти се изсмях. Попитах го според него коя от приятелките ми би била толкова ненормална, че...“* Меган тихо се засмя. Направо си представяше реакцията на горкия пастор спрямо неувяхващия хумор на Сара.

Какво толкова смешно четеш, Меган? Извика Либи от кухнята. Нещо, което си струва да го кажеш?

Меган поклати глава и се усмихна.

Би било невъзможно да се обясни. Боя се, че за да разбереш, би трябвало да познаваш старата ми съквартирантка, Сара.

Сара беше единственият човек от познатите на Меган, който можеше да обърне на смях всички „нещастия“ от живота в студентското градче, да размаха ръцете си като пръчки и да поднесе прекрасно изпълнение на Соната №7 от Прокофиев по едно и също време.

Хей, аз съм ти оставила цялата работа изведнъж осъзна Меган и веднага остави писмата си на масичката. Сигурно има нещо, което бих могла да свърша.

Е, има едно нещо. Може би ще ми кажеш дали баща ти би предпочел да сервирам ябълков или гроздов сок на вечеря?

С чили? Що се касае до татко, не би могла да сгреша, ако му дадеш мляко. Меган отвори вратата на кухненския шкаф и из-

брои чашите и купичките. Тук ли искаш да ядем или в дневната?

В дневната предложи Либи, след това се поколеба. Много биха подхождали и свещи за началото на съботата. Баща ти ми е разказвал за семейната традиция, която сте си изработили с годините, да вечеряте на свещи в петък вечер.

Меган усети как долната ѝ челюст леко се напруга и прехапа устни.

Да, мисля, че тази вечер свещите биха били подходящи. Ще извадя кристалните свещници, онези, които татко подарил на мама за първата им годишнина, ... а, имам предвид...

Тя почувства един нежен допир до ръката си.

Няма нищо меките кафяви очи на Либи прочетоха онова, което Меган се опитваше да скрие. Знаем, че в момента ти е много трудно. Нека да използваме обикновените медни свещници, а?

Сълзите замъглиха очите на Меган, когато тя се обърна към по-възрастната жена.

Благодаря Меган се опита да се усмихне. Благодаря ти за разбирането.

Изведнъж в стаята влетя баща ѝ, следван от Алан.

Ей, какво става тук женски приказки ли? Момичета, тази вечер трябва да нахраните две изгладнели мечки.

Изпъчвайки 160-те си сантиметра пред високия си 185 см баща.

Момичета! Момичета! присмя се тя игриво. Сър, бихте могли да ни наречете дами или, може би, жени. Но ние определено *не* сме момичета. Все пак, ако сте се разкаjali достатъчно, вие, *момчета*, бихте могли да ускорите процеса, като подредите масата в дневната. И преди баща ѝ да може да каже нещо, тя бутна в ръцете му приборите. И изтрийте от лицето си тази самодоволна гримаса, господине.

Хм! Жени! промърмори Хърб, докато излизаше от стаята. Двете жени се засмяха, когато чуха как Хърб продължава да говори на Алан в съседната стая. Спокойното му поведение увери Меган, че въпреки всички промени в живота им, нещата между тях двамата си оставаха успокоително същите.

Знаеш ли сподели Либи, именно способността на баща ти да вижда по нещо хумористично във всяка ситуация бе първото, което ме привлече към него. Тя извади тавата с царевичния хляб

от фурната. Той като че ли никога не се скапва. Но коя съм аз да ти описвам собствения ти баща? Бас държа, че и твоят Алан е такъв.

Меган се понамръщи, но след това лицето ѝ просветна.

Казах ли ти, че миналата година Алан спечели Националната награда за млад бизнесмен? Три големи компании се надпреварваха за него миналата пролет, преди той да реши да отиде в „Кон-Бирхам електроник“.

О, от думите ти излиза, че е твърде търсена личност отвърна Либи. Ако занесеш чилито на масата, аз ще донеса тортата.

По време на вечерята Меган се наведе назад и слушаше как Алан и баща ѝ доминираха в разговора. Беше ѝ много приятно да наблюдава как нейният баща фермер изненадва и слисва градското момче, за което тя възнамеряваше да се омъжи. Той можеше да говори за акции, компенсаторни бонове и депозити не по-лошо от който и да било бостънски брокер! „*Да помисли си тя, татко се оправя във всяка ситуация.*“

Либи и Хърб споделиха своите планове за предстоящата им сватба, която щеше да се състои след по-малко от месец.

Разбира се, надяваме се и ти да присъстваш на нея, Алан.

На лицето му се появи някаква несигурна усмивка.

Ще направя всичко възможно, господине.

Забелязвайки някаква странна тъга в очите му, Меган си обеща да проучи причината за постоянните промени в настроението му.

Оживеният разговор продължи и след вечеря. Свещите догоряха, образувайки малки восьъчни локвички върху медните свещници. Най-накрая бащата на Меган се изправи.

Чилито беше страхотно, старото ми момиче. Той заобиколи масата и застана до Либи. Е, синко, дамите приготвиха вечерята. Мисля, че е благовъзпитано ние с теб да почистим след това. Слава Богу, че имаме съдомиялна машина! Той целуна Либи по бузата. Какво ще кажеш, след като свършим, да излезем на разходка и да оставим тези две влюбени гълъбчета за малко насаме?

Щастливите пламъчета, които проблясваха в очите и на баща ѝ, и на Либи, накараха сърцето на Меган да забие малко по-учестено. Това беше същото пламъче, на което тя винаги се беше възхищавала в погледите между майка ѝ и баща ѝ. „*Как е възможно той отново да се влюби по този начин, и то в друга жена?*“ зачуди

се Меган. *Може би това е една от разликите в любовта на мъжа и жената.*“ Тя срамежливо погледна към Алан. Той също наблюдаваше кинетичната връзка между по-възрастните. *„Сигурна съм, че никога не бих могла да обичам друг мъж така, както обичам този каза си.*

Защо не вземете камиона и не отидете до хълма? предложи Хърб. Залезът обещава да е великолепен.

Бащата на Меган се оказа прав. Залезът наистина беше зрелищен. Застанали на една издатина на ръба на каньона, двамата гледаха как нощните сенки се спускат над гънките на каньона, по стените му и след това на дъното му, докато скоро на хоризонта остана само една малка мека светлинка.

„Погледни към Исуса...“ Меган запя старата позната песен, докато притихналият Алан се взираше в тъмната бездна, лежаща под краката им. Тук наистина се чувствам в хармония със своя Спасител. Когато бях малка и се ядосвах на нещо, яхвах кончето си Амби, идвах тук и... Тя погледна към Алан. Хей, чуваш ли ме? Алан? Ало! Тя размаха ръката си пред очите му.

Какво? Стресна се той. А, да, разбира се, съгласен съм.

Моля? С какво си съгласен? Тя се намръщи и наклони главата си на една страна. Какво не е наред, Алан? Ти не си ми казал и две думи, откакто си пристигнал. Ако съм направила нещо, с което да съм те обидила просто ми кажи.

Не, аз би трябвало да се извиня. Май че съм малко претоварен. Алан гледаше навсякъде другаде, с изключение на очите на Меган, докато я погали по ръката. Какво ще кажеш да се връщаме? Баща ти сигурно ще изпрати шерифа да ни търси, ако не се приберем навреме.

В докосването му нямаше почти никаква топлина. Тя се отдръпна и се прегърна с две ръце.

Не, наистина трябва да поговорим. Нито една връзка не може да се развива, когато партньорите отказват...

Но Алан не изчака да чуе края на изречението ѝ. Без дори да я погледне, той се обърна и тръгна надолу по пътечката към камиона.

Глава

2

Меган и Алан пътуваха в пълно мълчание. Къщата беше тъмна, с изключение на светлините на верандата, които насочваха стъпките им към вратата. Те тихичко влязаха в коридора. Без дори да каже дума, Алан целуна Меган за лека нощ и бързо тръгна нагоре по стълбите към гостната.

„Нещо не е наред“ каза си Меган. *Трябва да остана насаме и да помисля.*“ Тя мина на пръсти по тъмната стълба и се поколеба пред вратата на стаята си. За да може и четиримата възрастни да спят в къщата с три спални, Меган трябваше да предложи да спи на дивана и да позволи на Либи да използва стаята ѝ. Под вратата се процеждаше малка светлинка. *„Либи сигурно още не е легнала.“* Тя почука на вратата и прошепна:

Либи, още ли си будна?

Вратата се отвори, обливайки коридора със светлина.

Разбира се, скъпа. Тялото на Либи застана на вратата. Мога ли да ти помогна с нещо? Сигурно искаш да вземеш нещо оттук?

Да, блузата с качулка от гардероба си промърмори Меган и посочи към гардероба си през стаята.

Либи се отдръпна от вратата и позволи на Меган да влезе в стаята.

Влизай, не се стеснявай.

Еlegantният ориенталски халат на Либи и подхождащата ѝ

нощница изненадаха Меган. Либи се усмихна, когато забеляза възхитения поглед на по-младата жена.

Харесва ли ти?

Да, много отговори Меган. Някак си си те представях в дантелен халат и ватирана пижама.

Либи сви раменете си.

Ако зависи от мен, това никога няма да се случи. Купих този комплект след смъртта на мъжа ми Фред. Ярките червени и сини тонове ме накараха да почувствам, че все още съм жива.

Напълно те разбирам съгласи се Меган.

„Това трябва да те научи да не съдиш за хората прекалено прибързано“ каза си Меган назидателно, докато ровеше из гардероба си. *Хората рядко са това, което изглеждат.*“ По непонятни причини в ума ѝ изникна лицето на Алан. Тя прехапа устните си и затвори гардероба.

Сигурна ли си, че ще ти е удобно да спиш там долу, в кабинета на баща ти? попита Либи. Чувствам се ужасно, че те изгоних от собствената ти стая.

О, не, добре съм. Наистина нямам нищо против. Меган погледна към блузата в ръцете си. Алан вече си легна и аз, ъх, още не съм достатъчно изморена, за да спя и затова, ъх, реших да се поразходя. Тази вечер звездите са невероятни.

Искаш ли компания или това е солоизпълнение?

Меган затвори очи. Тя обърна лицето си към бюрото. Разходките на лунна светлина бяха любимото занимание за нея и майка ѝ. Фактът, че Либи искаше да ги сподели с нея, я изненада.

Разбира се, ела с мен. Ще те почакам в кухнята, докато се облечеш.

„Защо го направих?“ питаше се Меган, докато бързо слизаше по стълбите. *Настина искам да остана насаме за да помисля. Или може би не искам?*“ Тя взе писмото, което все още не беше успяла да прочете онова от г-жа МакАдамс от училищната библиотека. Тя го прегледа набързо, след това го прочете още веднъж този път по-бавно. Обзе я някакъв необясним страх. Но преди да може да анализира притеснението си, пристигна Либи, облечена с дънки, поизносени каубойски ботуши и раздърпана вълнена жилетка.

Готова ли си?

Меган остави писмото на масата.

Да тръгваме.

Две пробляскващи фенерчета се движеха пред жените, докато те вървяха надолу по пътеката пред къщата. Пресякоха шосето и се заизкачваха по тревистия склон на хълма. Когато стигнаха до върха, Меган намери любимата си издатина и седна. Либи се присъедини към нея.

Хиляди звезди изпълваха пустинното небе едно светлинно шоу, излязло направо от ръката на Създателя.

Те изглеждат толкова близо, нали? прошепна Меган. Сякаш можеш да протегнеш ръка и да хванеш някоя от тях.

Знам. Някак си те доближават Бога до нас. Либи седеше известно време до нея, като известно време не каза нищо, а само наблюдаваше постоянно променящата се драма на небето.

Представи си само, там има над 100 милиарда галактики, а във всяка една от тях над 1 милиард звезди. И ние сме толкова незначителна част от цялата картина отбеляза Меган на глас.

Малка част може би, но никога не и незначителна отвърна Либи. Дори и най-мъничката птичка е нещо значително за Създателя. Нашите проблеми са и Негови проблеми. Тя спря за миг, после добави:

Нещо те притеснява тази вечер, нали?

Меган сви рамене и ритна едно малко камъче с върха на обувката си.

Искаш ли да поговорим за това?

Меган се наклони напред и сложи лицето си в ръце.

Не знам.

Аз съм тук, ако имаш нужда от мен увери я Либи. Не като заместник на майка ти никой никога не би могъл да бъде такъв, но като приятел.

Момичето не отговори. Жените гледаха как една звезда прекокси блестящото небе. Някъде, при някаква далечна скала зави койот.

Въпросите някога престават ли да те тревожат? прошепна Меган.

Въпроси ли? Какви въпроси?

Меган въздъхна.

Въпросите за бъдещето, за брака, за човека, с когото си избрала да прекараш остатъка от живота си, дори за самата себе си.

Либи се засмя.

Добри въпроси.

Меган се вгледа в по-възрастната жена.

Да не би да искаш да ми кажеш, че имаш съмнения относно брака с баща ми?

Съмнения? Не, не съмнения. Но все още си задавам много въпроси.

А каква е разликата?

Хм, още един добър въпрос... Либи спря за миг. Може би въпросът има положителен заряд, докато съмнението носи отрицателен. Разбираш ли?

Не отговори Меган съвсем честно, след това отново се потопи в мълчание.

Тя си мислеше за Либи и за баща си. Колкото повече опознаваше тази жена, толкова по-спокойна се чувстваше по отношение предстоящата сватба на баща си. *„Каква ирония каза си, колкото повече научавам за Алан, толкова по-неспокойна се чувствам. Може би това са просто предбрачните съмнения.“*

Днес получих едно странно писмо започна тя от една жена, с която работех в училищната библиотека. Въпреки че не ми казва нищо направо, като че ли се опитва да ми загатне нещо за Алан нещо като предупреждение. Изобщо не разбрах какво иска.

Меган заби токовете на обувките си в меката пръст.

Изпитвам огромно уважение към г-жа МакАдамс. Тя ми помогна да се възстановя след смъртта на майка ми. Никога не съм чула нито една дума на клюка или дори преувеличение да излезе от устата ѝ абсолютно никога.

Обсъди ли писмото с Алан?

Меган поклати глава.

Успях да прочета писмото чак след като той вече си беше легнал. Но дори и да го бях прочела по-рано, не знам какво бих казала. Писмото е толкова неясно, изобщо не е в стила на г-жа МакАдамс.

Хм...

На всичко отгоре Алан се държи много странно, сякаш има нещо наум. Каквото и да направя, все го дразни. Може би просто преувеличавам за лошото му настроение или дори за писмото. Тя

спря за миг. Да, като се замисля, сигурно няма нищо сериозно.

Либи замълча за няколко минути, а след това проговори.

Господ ни говори по много и различни начини. Ако имаш сериозни съмнения, моли се. Не забравяй, жениш се до края на живота си.

Меган кимна с глава. Изведнъж се почувства страшно изморена. Тя насочи светлинката от фенерчето си към ръчния си часовник.

Олеле! Почти полунощ е!

Либи поклати глава.

Не разбрах кога е станало толкова късно.

Меган се изправи и изтърси праха от дънките си.

Ако не поспим поне малко, ще се наложи пастор Томпсън да свири със свирка и да удря звънците, за да ни държи будни утре сутринта в църквата.

Смеейки се като палави ученички, двете жени бързо заслizaха по хълма и влязоха в тъмната кухня.

Лека нощ, Меган прошепна Либи от стълбите. Разходката наистина много ми хареса.

И на мен също усмихна се момичето. Можем пак да я повторим някой ден скоро.

Либи се усмихна и тръгна нагоре по стълбите.

Меган мълком облече нощницата си. Разгъна одеялото върху дивана. Поглеждайки отново към часовника, си помисли: „*Ще спя като дърво!*“

Но не успя да заспи. В мига, в който легна, очите ѝ се разтвориха широко. Въпросите започнаха да бомбардират ума ѝ. Или може би това бяха съмнения, както ги нарече Либи? „*Какво се опитва да ми каже г-жа МакАдамс?*“ Меган се въртеше напред-назад на тесния диван. Най-накрая в отчаянието си скочи и запали лампата.

Събирайки писмата си от масата, отново препрочете това от Сара. Да отиде да работи като социален работник в Ню Йорк Сити веднага след дипломирането бе голям скок за Сара, момичето от малкия град. Очевидно Сара процъфтяваше в своя смахнат начин на живот в големия град. Меган сгъна писмото и пак го пхна в плика. Погледна към писмото на г-жа МакАдамс. Ако беше гърмяща змия, пак нямаше да ѝ изглежда по-смъртоносно.

„*Добре, пак ще го прочета. Може би съм пропуснала нещо първия път*“ помисли си тя. Извади писмото от плика. Обмисляше всяка

дума, всяка фраза и извод. Независимо от това, как го четеше, пак нищо не разбираше. Изтощена го пхна пак в плика и изгаси светлината.

Лягайки пак на дивана, се вгледа в тъмния таван. *„Моля Те, Боже помолни се тя, аз съм толкова изплашена. Ако смяташ, че ще извърша някоя капитална грешка в живота си, моля Те, кажи ми, преди да е станало твърде късно. Ако мама беше тук...“* Споменът за нейната любяща, практична майка, изплува в съзнанието ѝ, стопляйки я и внасяйки ѝ някакъв мир.

Хей, сънливке, да не би да искаш да проспиеш целия ден? От неравния си сън Меган чу гласа на баща си. Ако не се поразмърдаш, ще закъснееш за църква.

Меган се изправи и разтърка очи. Погледна към часовника на бюрото и извика:

Осем и половина! Никога няма да успея да се приготвя навреме!

Съботното училище вече беше започнало, когато Меган и Алан паркираха Бюла и влязоха в малката тухлена църквичка. Баща ѝ и Либи вече бяха заминали преди тях с пикапа, тъй като Хърб щеше да открива богослужението.

Мразя да закъснявам прошепна Меган, когато влязоха във фойето.

Ето къде си била, мило пиленце обяви един бумтящ глас. Една огромна, усмихната жена обгърна Меган в прегръдката си. И това сигурно е твоят благоверен.

Да, това е годеникът ми, Алан. Алан Хендрикс, запознай се с Реба Куук.

Ама че е хубавичък! Жената нежно потупа Алан по бузата. Ти си голям късметлия, млади човече, щом си успял да спечелиш любовта на това цвете от Албъкърк. И да се отнасяш добре с нея, чуваш ли? Ние много си я обичаме.

Меган се засмя и прегърна Реба.

Ти не би имала нищо против, нали?

Да имам нещо против ли? Аз? В никакъв случай! усмихна се Реба.

Хайде да влизаме и да седнем просъска Алан, хващайки Меган за лакътя.

Май че си прав Меган се обърна към Реба Куук. Ще погово-

рим след богослужението.

Меган и Алан влязоха в салона и си намериха места.

Сякаш е излязла от платната на Норман Рокуел прошепна Алан.

Долавяйки подигравателни нотки в гласа му, Меган отговори:

Тя е много мила жена, може би една от най-благородните, които някога съм срещала наистина единствена по рода си.

Дано да е така промърмори Алан.

По време на богослужението Меган можеше да долови неудоволствието на Алан. Тя никога не се беше притеснявала от малката селска църквичка, в която бе израснала. Точно обратното, винаги бе ценила подкрепата и насърчението на хората в нея, особено след смъртта на майка си. Въпреки че им липсваха изискаността и лустрото на приятелите им от колежа, тези хора имаха собствен стил един естествен, честен стил. „*Не може ли да разбере, че те са част от онова, което съм аз?*“ чудеше се тя. *Може би с течение на времето...*“ Но нещата само се влошиха.

Когато 87-годишният дядо Санчез изнесе мисионските минути и се запъна на думата *Майдугури*, град в Нигерия, Алан погледна презрително. Когато солистката сопран не успя да вземе една висока нота по време на специалните музикални изпълнения, той потрепери. Отношението му се ожесточи още повече по време на проповедта. Към заключителната песен единствената мисъл на Меган вече беше да изкара Алан колкото се може по-бързо от църквата, за да не се срещне с приятелите ѝ. Но не ѝ беше писано. Пред църквата се беше строил цял шпалир от благопожелатели, горящи от нетърпение да се запознаят с годеника на Меган Даниелс.

Страхотна булка си си намерил. Да се грижиш добре за нея посъветва го дядо Санчез.

Боб Браун грабна ръката на Алан и я стисна с всички сили.

Момичето ти е чудесно.

Бони Милър обсипа неприязнения млад мъж с истории от тъмното минало на Меган.

Тя се промъкна от последния до първия ред на църквата точно под пейките. Майка ѝ не можа да я хване за нищо на света чак до

края на утринната молитва. След това друг път...

Мисля, че е време да тръгваме, г-жо Милър прекъсна я Меган. Нали не искаш той да знае всичките ми тъмни и дълбоки тайни?

Меган успешно замъкна вдървения Алан до колата.

Уф! въздъхна тя, сядайки на шофьорското място. Май малко попрекалиха тази сутрин. Но какво да се прави? Те ме познават още от раждането ми. Реба Куук дори щяла да акушира на майка ми по пътя за болницата.

Когато той не отговори и този път, тя погледна към него.

Алан? Алан, чуваш ли ме? Какво става?

Нищо. А-аз... нищо.

Добре, щом така искаш. Тя насочи вниманието си към обедния поток от коли по шосето. „*Какво става?*“ чудеше се Меган. *Като че ли всичко го дразни. Сякаш...*“ Тя насила пропъди мисълта от ума си.

В студентското градче те бяха известни като „щастливата“ двойка двойката, която никога не се караше, никога не спореше, която винаги участваше в студентските дейности. Неговият интерес към духовните неща бе първото, което я привлече към него. Но днес, тук, обкръжен от хората, които означаваха толкова много за нея, той се държеше като напълно непознат.

Трептящи от марањята миражи се появяваха над горещото шосе, докато те пътуваха към дома ѝ. Няколко дървета или мелница бележеха местата на някоя ферма и разчупваха монотонността на пустинния пейзаж. Меган погледна към мрачния профил на Алан, който се вглеждаше в някаква далечна точка напред по пътя. Спомни си за тайнственото писмо на г-жа МакАдамс. „*Нещо определено не е наред*“ реши тя. *И аз ще разбера какво е то още преди да си е тръгнал утре сутринта.*“

Настроението на Алан не се подобри и по време на обяда. Чувствайки наличието на проблем, бащата на Меган се опита да развесели ситуацията, като разказваше истории от детството на Меган и от ежедневието им в ранчото.

За десерт има ябълков сладкиш събщи Либи, докато събираше мръсните чинии и прибори.

Нека ти помогна предложи Меган, отсервирайки платото от печеното и полупразната купа с картофено пюре.

С изключение на ентусиазираната забележка на Хърб за ябълко-

вия сладкиш, те ядоха десерта си в пълно мълчание. Когато Меган привърши и започна да почиства масата, Либи я прекъсна.

Баща ти и аз ще се погрижим за чиниите. Вие двамата идете да се поразходите.

Меган се изправи.

Алан, наблизно има един запустял град, който според мен ще ти хареса. Казва се Серилос. Той е на около двадесет минути път. Хайде да се преоблечем и да отидем да се поразходим между старите сгради.

Алан кимна с глава. Той промърмори някаква вяла благодарност за храната и изчезна на втория етаж. Когато слезе след няколко минути, той и Меган се запътиха към камиона. Тя изучаваше странника, вървящ до нея. Дори и в поизбелели дънки и пуловер, от него лъхаше особен стил. Ако беше обут в уестърн-обувки и носеше шапка „Стетсон“, спокойно можеше да мине за герой от реклама на мъжки одеколон.

Искаш ли да караш? Меган размаха ключовете под носа му.

Не, карай ти. Ти знаеш накъде отиваме. Алан отиде от дясната страна на камиона и влезе в кабината.

Следобедното слънце нагриваше прашните селски пътища към изоставения град. През първите десет минути Меган се опитваше да поддържа някакъв разговор, като посочваше забележителностите, покрай които минаваха. В отговор получаваше само някакво неясно промърморване и преустанови опитите си. Мислите ѝ се завъртяха лудешки в напрегнато очакване и притеснение.

Порутеното градче се издигаше в подножието на планината Сандиа и от него лъхаше на отминали времена. Меки спирали пущек се издигаха от комините на две или три от къщите.

Няколко свободни духове от града са се настанили тук незаконно обясни Меган. Тя прекара камиона по онова, което някога е било оживената централна улица на града и паркира пред дървена сграда. На табелата, разлюлявана от вятъра на един-единствен гвоздей, пишеше: *Универсален Магазин Серилос*.

Меган и Алан излязоха от камиона и се заразхождаха безцелно покрай дървените къщички. Избелели табели показваха за какво са служили сградите: магазин за шапки, магазин за цигари, бар и единственият хотел в града. Те надникнаха през дупките в онова, което някога е било кабинетът на шерифа. В дъното на прашната

стая те можеха да забележат три килии. Железните врати бяха килнати безцелно на една страна. Те стигнаха до обветрената дървена църквичка в края на улицата. Внимателно се изкачиха по прогнилите стълби. Входната врата изохка, сякаш не желаше да пусне натрапниците.

Меган влезе в църквата. Освен следите, оставени от минаващ пътник, търсец подслон от стихииите, църквата беше в отлично състояние. Някой с парцал и почистващи препарати би могъл да я подготви за богослужение само за няколко часа. Наистина ли бяха минали цели три години, откакто беше идвала тук за последен път с майка си? Струваше ѝ се, че това е било съвсем неотдавна.

Винаги съм обичала да идвам тук обясни Меган, когато Алан седна на една от задните пейки. Тя мина по централната пътека и след това се завъртя като дете, а в съзнанието ѝ нахлуха нежни спомени.

Когато бях малко момиченце, си мечтаех да се омъжа в тази църква. Шаферките ми щяха да са облечени в прости басмени рокли и да носят букети от диви цветя. Тя затвори очи, представяйки си сцената. Мислех си как ще съм облечена в рокля от бял шифон и ръчни бродерии. На главата си щях да имам венец от маргаритки и английски рози. Меган погледна към Алан. На лицето му бе изписан неподправен ужас. Тя се засмя. О, вече не. Животът е прекалено комплициран за нещо толкова просто като...

Тя стигна до амвона, след това се обърна.

Алан, трябва да поговорим. Сега! Какво става?

Алан се стресна от заповедния ѝ тон. Вина и страх се изписана на лицето му.

А-а-аз не разбирам за какво говориш.

За какво говоря ли? Имаш предвид освен факта, че почти не си продумал и дума през целия уикенд.

Мисля за много неща защити се той, слагайки ръце в джобовете си. Май че съм претоварен от работа... Гласът му спадна до някакво промърморване. Той се вгледа безизразно в пода.

Меган си пое дълбоко въздух.

Получих едно странно писмо от г-жа МакАдамс нали си спомняш г-жа МакАдамс от библиотеката...

Алан скочи на крака и започна да се разхожда напред-назад в дъното на църквата.

Тази стара клюкарка! Винаги си пъха носа там, където не ѝ е работата! Какво ти е казала че ме е видяла в колата с Мелъди Пауърс?

Меган погледна Алан.

Не, не ми...

Е, тя всичко е разбрала погрешно. Съвсем случайно срещнах Мелъди на пазара и ѝ предложих да я закарам до тях.

Но тя не ми...

Без да изслуша Меган, Алан прекара ръка през косата си.

Е, на кого ще повярваш на мен или на нея?

Алан! Тя насочи стоманено-сивите си очи към мъжа, на когото беше обещала да стане негова съпруга. Г-жа МакАдамс не ми е казала нищо, но може би ти би трябвало да го направиш.

Като последна защита, Алан заби погледа си в очите на Меган и това продължи като че ли цяла вечност. Тишината в стаята отекваше в ушите ѝ като ударите на собственото ѝ сърце. Бавно, неусетно войнствеността изчезна от очите му. Плещите му се отпуснаха напред. От устните му се изтръгна въздишка, той седна на най-близката пейка и обхвана главата си с ръце.

Това е дълга история. По-добре седни.

Глава

3

Меган седна до Алан и зачака. Прашният въздух хвърляше жълтеникави отсенки върху изолирания малък свят в изоставената църква. Едно старо пиано, чиито клавиши и стени бяха покрити с графитни надписи, хвърляше издължени сенки върху широкия под. По стените се виждаха надписи от рода на: „Правете любов, а не война“ и „Мир на всяка цена“.

За теб не е възможно да разбереш какво означава да израстнеш като „англо“ в гетото на Лос Анджелис каза Алан най-последно. Правех, каквото можех, за да оцелея. Когато станах на 12 години, моят нищо не струващ баща избяга от мен. Тогава ме осинових семейство Хендрикс. Това беше като шестица от тотото. Те бяха богати, имаха голяма къща и хубави дрехи и ходеха на почивка в Палм Спринг. Знаех си, че животът ми вече е уреден. Щях да направя всичко, за да бъдат щастливи мама и татко Хендрикс.

Меган сви устни и се намръщи.

Какво общо има всичко това с нас сега? Бъди честен! Не мога да понасям малки мошенически игрички!

Той я погледна слисано.

Как да няма нищо общо! Единственото, което мама и татко Хендрикс желяеха повече от всичко, бе техният малък бежанец да стане християнин. И аз станах. Кръстих се, защото знаех, че това ще им достави удоволствие. Отидох в християнски колеж, за да им

доставя удоволствие; ходех с християнка, за да им доставя удоволствие всичко!

Сега беше ред на Меган да се шокира.

Д-д-да не би да искаш да кажеш изломоти тя, че ме помоли да се омъжа за теб, само защото съм отговаряла на представата ти за примерна християнска съпруга?

Да, е, не, не точно. Не знаех, че междувременно ще се влюбя в теб призна Алан.

Меган си пое дълбоко въздух и погледна към опушения таван.

И всички страхотни духовни разговори, всеки път, когато сме изучавали заедно Библията и сме говорили един ден да отидем като мисионери в Южна Америка? Всичко това не е струвало и пукната...?

Не! защити се Алан. По това време бях абсолютно сериозен. Просто сега вече завърших училище. Имам пари за харчене, като никой не ми казва какво да правя, а си решавам сам. Предполагам, че просто искам малко да си поживея, преди да улегна.

Да си поживееш?

Да, да си поживея! Някаква защитна нотка се прокрадна в гласа му. Искам да опитам всички онези неща, за които съм можел само да си мечтая като дете. Може би ако нещата станат така, както си ги представям, аз ще се върна към „правия и тесен път“ и ще остана там.

Меган кимна с глава.

И точно тук Мелъди пасва на уравнението.

Да, май че е така призна Алан. Тя е страхотна жена, която знае как да си прекарва приятно времето.

Меган заби пръстите на краката си в грубия под.

А къде е моето място или може би нямам такава?

О, Меган, в това е проблемът.

Тя насочи стоманения си поглед към него.

Проблем ли? Значи аз съм била проблем... Окончателността на смъртта я помете. Тя затвори очи, за да прикрие болката.

Алан се спусна към Меган и нежно обхвана лицето ѝ с ръцете си.

Скъпа, аз наистина те обичам. Не можеш ли да разбереш? Този мой малък бунт ще трае само няколко месеца и когато всич-

ко свърши, ще искам да се върна при теб. Той погали устните ѝ с пръста си. Моля те, бъди търпелива с мен. Не ме напускай.

Очите ѝ моментално се отвориха.

Да те напусна? Всъщност, Алан, кой кого напуска? тя се отдръпна. Я да изясним нещата. Молиш ме да направя пауза в живота си, докато ти сееш дивите си клетви, а след това да дойдеш, куцукайки при мен, тя здраво обгърна тялото си с двете си ръце и се отвърна от него. Както казва баща ми: „Когато сееш диви клетви, можеш да очакваш необичайна жетва.“ Е, братко, аз не искам да участвам в такава жетва.

Той започна да протестира, но тя размаха пръста си под носа му.

Мислиш ли, че това, което изискваш от мен, е честно? За толкова наивна ли ме смяташ? И къде е мястото на Бога във всичко това?

О, Меган, аз съм такъв глупак! Въздъхна Алан и бавно издиша. Никога не си бях помислял как би те наранило това. Съжалявам. Вече няма да има никаква Мелъди или Илейн или...

Не давай обещания, които не можеш да изпълниш... Илейн? Коя е Илейн?

Той се изчерви и размаха ръце в самозащита.

О, тя е само една секретарка в офиса ми. Не означава нищо за мен.

От устните на Меган се изтръгна ядосана въздишка. Тя бавно поклати глава и се отпусна на прашната дървена пейка.

О, Алан, как бих искала да ти повярвам!

Дълги лъчи от следобедното слънце се процеждаха през ступените прозорци и падаха на пода. Меган бавно се изправи на крака. Изведнъж тя се почувства изтощена и изморена.

Май няма повече какво да си кажем. По-добре да тръгваме към ранчото.

Тялото ѝ се движеше като в забавен кадър, като че ли хванато в капана на някакъв кошмар. Някъде извън съзнанието си чу Алан да ломоти и да се защитава. Успя да се качи на камиона, да запали двигателя и да приведе машината в действие. Пропусна да спре на единственото кръстовище в града. Когато шофьорът на някакъв пикап натисна ядосано клаксона си, дори не забеляза.

Меган, трябва да поговорим, настояваше Алан. Ти си тази, която постоянно повтаря, че трябва да общуваме. Моля те, общу-

вай с мен!

Тя гледаше право напред към асфалта, който изчезваше под гумите на камиона ѝ. „*Само ако можеш да се моля* мислеше си, но мозъкът ѝ като че бе станал нечувствителен от шока. *Само ако можеш да се моля* но сълзите отказваха да потекат. Чувстваше се толкова стара, толкова самотна. *О, мамо* вътрешно простена тя, *ако ти беше тук, това никога нямаше да се случи.*“ Някаква тъпа болка обхвана сърцето ѝ и отказа да го пусне. „*Меган* вътрешно си се скара тя, *как е възможно да си била толкова сляпа? Мег...*“

Меган! Хей, Меган гласът на Алан проникна през гъстата мъгла, обхванала съзнанието ѝ не подмина ли къщата ви?

А? А, да. Тя спря камиона и даде на задна скорост.

Прекара вечерта като в сън. Хърб бе напълнил огромна купа с пуканки и четиримата играха на различни игри. Беше смешно, както едно време. Меган можеше да се чуе как се смее прекалено високо, как се държи прекалено рязко, но знаеше, че ако спре, ще се разплаче. Въпросителните погледи обаче, които улавяше между баща си и Либи, и вината и страха в очите на Алан ѝ подсказваха, че не може да заблуди никого с шумното си държание.

Когато часовникът отброи 11 удара, Меган се извини и без никакво обяснение изчезна в кабинета на баща си. Топлите тонове на дървото в стаята и многото лавици с книги като че ли искаха да я успокоят, да намалят болката ѝ. Тя се опита да се моли, но някаква ледена разгневена вихрушка сковаваше мислите ѝ. Загаси лампата и се мушна под завивките. Сълзите се посипаха по бялата ѝ бродирана възглавница. Плачът ѝ се превърна в стенание.

Някой почука на вратата ѝ.

Меган? извика баща ѝ. Добре ли си? Искаш ли да поговорим?

Тя преглътна сълзите си.

Само не тази вечер! Не тази вечер!

Той се поколеба за миг, след това каза:

Знаеш къде да ме намериш, ако имаш нужда от мен.

Благодаря, татко промълви тя.

Въртеше се на дивана и се опитваше да заспи, но безуспешно. Умът ѝ се завъртя, когато си спомни думите на Алан: „Не ме напускай. Не ме напускай.. не ме... не ме...“ Най-после се унесе в неспокоен сън, но дори и тогава кошмари за Алан и Мелъди сму-

щаваха почивката ѝ.

На следващата сутрин имаше ужасно главоболие. Очите ѝ я боляха от многото сълзи и малкото сън. Хърб ѝ хвърли един поглед и настоя да откара също толкова тихия Алан до летището. Тя веднага се съгласи. Ужасяваше се при мисълта за това съвместно пътуване.

Защо не вземеш Либи с теб, татко? предложи Меган. Можеш да оставиш Алан и след това да я заведеш на обяд в „Териториъл Хаус“ в Коралес.

Когато Алан се приготви за тръгването си, той обеща да ѝ се обади и да ѝ каже, че е пристигнал безопасно в дома си. Наклони се, за да я целуне по бузата за довиждане, но тя се отдръпна. Алан се наведе, за да вземе куфарчето си, след това се изправи. Потръпна от презрителния ѝ поглед.

Е, трябва да тръгвам. Те, ъх, ме чакат в камиона.

Ами тръгвай тогава... Леденият тон в гласа на Меган изненада и самата нея. Когато вратата се затвори зад гърба му, тя се олюля и се хвана за перилата на стълбището.

Защо, Боже? проплака, разтърсвайки глава в отчаяние. Ти ми обеща, че ако Ти предам живота си, ще ме направляваш, ще ме водиш, ще ме пазиш от препъване че винаги ще бъдеш с мен. Това са Твои думи, а не мои! Е, можеш ли да познаеш? Не само че се спънах, но и паднах по лице!

През следващите няколко часа Меган се движеше като зомби в празната къща. Но към времето, когато Алан се приземи в Лос Анджелис и се обади, за да провери дали е добре, вече знаеше какво трябва да направи.

Съжалявам, Алан. Това е последният ни разговор.

Последва поразено мълчание. След това той проговори.

Меган, имах време да помисля за нас по време на обратния ми полет. Знаем какво искам искам теб. Не бях прав, признавам. Не искам някоя Мелъди или Илейн за партньор в живота, искам теб.

Сърцето я заболя, когато тя премери думите си.

Съжалявам, но аз не те искам. Трябва да решиш какъв живот всъщност искаш да водиш. Що се касае до мен, аз знам какво искам искам да имам деца, а не да се оженя за такава.

Алан започна да я умолява. Закле се да улегне, да спре да се

среща с други жени.

Виж, дори отново ще посветя живота си на Христос, ако това искаш.

Ако това искам ли? изстреля тя. Сърцето ми с удоволствие би ти повярвало, Алан, но главата ми ми говори, че ти каза истината там, в църквичката може би за първи път. Не мога и няма да се омъжа за теб. Още утре ще ти изпратя по пощата часовника, който ми подари.

А-а-ама...

Сбогом, Алан. Предай цялата ми любов на семейство Хендрикс. Те са чудесни хора. Пожелавам ти приятен живот.

Тя затвори телефона и изключи телефонния секретар. През следващия час и половина телефонът звънеше на равни интервали от време. Боейки се, че решителността ѝ ще намалее, тя взе едно вълнено одеяло и се изкачи на любимото си място на хълма.

Следобед времето се бе влошило като че ли в отговор на настроението ѝ. С каменно изражение гледаше как светкавиците прорязват небето на запад. Проехтяваха светкавици, отеквайки в каньона под краката ѝ, но не валеше. Часове по-късно баща ѝ я намери, обгърната в зеленото одеяло да гледа надолу, в зейналата пропаст.

Без да каже нито дума, той седна до нея и я взе в прегръдките си. Тя се отпусна.

О, татко, от любовта толкова много боли.

Знам, Меги преглътна сълзите си той, знам.

Поне не си бях купила булчинска рокля и не бях дала депозит за църквата в колежа. Той ме беше убедил да се оженим в Калифорния. Смяташе да покани половината население на щата на сватбата. Тя пак замлъкна. Изведнъж се изправи и изчака новата си мисъл. Онова, което аз исках, за него беше без значение. Целият ми свят се въртеше около неговите желания, неговите цели и неговите прищевки. Тя отново се отпусна в прегръдките на баща си.

Минаха десет минути. Баща ѝ наруши мълчанието.

А сега какво смяташ да правиш?

Нямам представа. Не искам да остана тук, в Ню Мексико, и да продавам клаксони през следващите 50 години това вече е сигурно!

Е, не се притеснявай за това. Бог ще ти покаже пътя, по който иска да тръгнеш.

Да, сигурно промърмори тя, после бавно се изправи на краката си. По-добре да се прибираме в къщата. Либи ще се притесни.

Не се притеснявай за Либи. Тя вече пътува към Тукумари и ти изпраща любовта си.

Тя е свята. Наистина ми харесва.

И тя те харесва баща ѝ се изправи и взе одеялото в ръце. Заедно тръгнаха надолу по пътеката.

Когато влязоха в къщата, телефонът звънесе. Баща ѝ погледна въпросително към нея. Меган поклати глава и се прибра в стаята си. Телефонът продължи да звъни през останалата част от вечерта. Баща ѝ отклоняваше, доколкото е възможно обажданията на Алан.

Когато се приготи да си ляга, той подаде главата си в стаята ѝ и ѝ пожела лека нощ.

Знаеш ли, би трябвало да поговориш с него посъветва я той.

Защо? Няма какво повече да си кажем. Телефонът пак иззвъня и баща ѝ прекоси стаята, за да отговори.

Ама той никога ли няма да се откаже? промърмори тя.

Меган започна баща ѝ.

Не, татко настоя Меган, няма да говоря с...

Това е Сара. Имаш междуградски разговор.

Меган пребледня.

Не сега не Сара, не сега.

Тя неохотно взе слушалката от ръката на баща си.

Сара, каква изненада! Въпреки самата себе си, Меган скоро установи, че се смее. За Сара животът в града криеше една след друга изненади. Най-накрая Сара се измори.

Е, какво става с теб? Получи ли ми писмото?

Ъ-ъ, да, получих го в петък. Днес мислех да му отговоря.

Добре де, какво става? Мога да го доловя в гласа ти нещо не е наред. Да не би да страдаш от синдрома на проклетата машеха?

Сара беше тактична като слон в стъкларски магазин.

О, не, точно обратното засмя се Меган на терминологията на Сара. Либи е страхотна.

Е, какво е тогава? Нали знаеш, че не можеш да скриеш нищо от мен?

Меган поглати глава и се усмихна. Тя не можеше да опази някоя тайна от съквартирантката си, независимо колко се стараше. Протегна ръка за носните кърпички на нощното си шкафче и започна. Само за няколко минути разкри цялото фиаско на уикенда и скъсването си с Алан. Последва мълчание. „*Може би връзката е прекъснала*“ помисли си тя.

Сара? Там ли си? Да не би да си затворила?

Не, не, още съм тук. Значи всичко свърши?

Абсолютно!

Е започна бавно Сара, но след това набра скорост. Не е необходимо да ти казвам, че никога не съм вярвала на този смотаняк. Той винаги ми се е струвал някак си пластмасов, като куклата Кен. Сара спря за миг, сякаш за първи път от раждането си не знаеше какво да каже. Не ти казах това по-рано, защото не исках да те нараня и защото просто го чух като слух. Но през последните няколко месеца Анжела и Марти нали си спомняш момичетата от съседната стая в общежитието ми писаха, че са виждали Алан да профучава из града с множество различни момичета. Неговият Мустанг-кабрио лесно се забелязва в едно такова малко градче.

Чувствам се като такава глупачка. Всички са знаели, с изключение на мен. Е, всичко вече е минало. Меган пое дълбоко въздух и продължи. Най-големият ми проблем сега е, че баща ми се жени следващия месец. Трябва им време да се пренастроят на вълната на семейния живот, без в краката им да се мотае една пораснала дъщеря. Как ми се иска да отида да живея в някоя пещера в каньона и да забравя, че светът съществува.

Имам по-добра идея. Сара стана сериозна. И не ми казвай „не“, преди да си я обмислила! Ела в Ню Йорк и поживей няколко месеца с мен и Мама Грейс. И освен това тук има едно страхотно момче, младежкият пастор на църквата, в която ходя, който...

Не ми приказвай глупости! скара ѝ се Меган. Последното нещо, от което се нужда в момента, е друг мъж в живота ми. И да ти кажа честно, Ню Йорк не отговаря на представите ми за скривалище от света.

Ъ-ъ, добре Сара спря за миг, обеща ми, че поне ще помислиш. Идеята е страхотна, но трябва пак да ти се обадя, за да те пообработя.

Меган сви рамене. Сара и страхотните ѝ идеи! Тя си спомни

нощта през първата им година в колежа, когато успя да убеди Меган и още едно момиче да минат през общежитието и да сложат на всички тоалетни табелката „Не работи“. Горките им полу-будни жертви трябваше да обикалят цялото общежитие и да минават от етаж на етаж, докато намерят работеща тоалетна. Това беше само първата от многото подобни бели, зародили се в съзнанието на Сара, в които тя успя да въвлече и Меган.

Сара, няма да ти позволя да ме забъркаш в някоя от твоите...

Хей прекъсна я Сара, говорим повече от час, и то за моя сметка. Пак ще ти се обади през следващите няколко дни. И горе главата! телефонът изшрака преди Меган да може да каже и дума.

Меган прекара понеделника в обаждания до потенциални клиенти. След като така и така вече се чувстваше ужасно, тя реши, че не би могла да си опропасти деня още повече, обаждайки се на безперспективни клиенти. По-късно отиде в търговския център и си купи един скъп копринен шал в крещящо жълто, като се надяваше той поне да успее да ѝ подобри настроението. Не стана.

На връщане от търговския център Бюла се повреди. За щастие, „Уестърн Камюникейшънс“ осигуряваше автомобилни телефони за всичките си търговски представители дори и Бюла беше оборудвана. Седнала в запъналата се кола, Меган се обади на баща си.

Бюла просто изкашля два пъти, разтресе се и предаде дух точно на оживеното кръстовище пред търговския център! обясни Меган на баща си.

Стой на място посъветва я той, идвам да те взема.

„Стой на място помисли си тя, *стой на място. Какво друго мога да правя, освен да стоя на място?*“ По лицето ѝ се застичаха сълзи, а тя удари с дланите си по волана.

Бюла! Не ти вярвам! След всичко, което сме преживели заедно, дори и ти ме предаде!

Баща ѝ се обади на пътна помощ да отместят Бюла. По пътя към дома им забеляза, че Меган плаче. Дори и сега една сълза се търкулна по бузата ѝ.

Не се тревожи, скъпа каза той. Бюла просто има нужда от нов акумулатор, това е всичко. Ще я оправим за нула време!

Не ми пука! извика Меган. Не искам и да виждам тази кола! За миг аварията на Бюла като че ли започна да символизира цялото ѝ безрадостно бъдеще. Доверявах се, вярвах, обичах. Никога, никога, никога вече няма да си позволя пак да повярвам на някого.

Баща ѝ поклати главата си с недоверие.

Меган, но това е само една кола.

Кола? Кой ти говори за кола? Аз говоря за Алан! проплака тя и кръстоса ръцете си като защитна реакция.

О баща ѝ изглеждаше малко объркан, но след това лицето му просветна. Е, може би и на него ще му осигурим един нов акумулатор, какво ще кажеш?

О, татко Меган затвори очи, бъди сериозен. Мен наистина ме боли, разбираш ли?

Разбирам, скъпа той протегна ръката си и леко притисна рамената ѝ. Просто мразя да гледам малкото си момиченце толкова разстроено. Не можеш да ми се сърдиш, че се опитах да те поразвеселя, нали?

Меган се усмихна.

Обичам те, татко.

И аз те обичам, Меган.

Когато се прибраха у дома, Меган бързо отиде в кухнята и се зае с приготвянето на вечерята. Баща ѝ извика от кабинета си.

Има оставено съобщение на телефонния секретар. Искаш ли да го прослушаш?

Нямам голямо желание каза тя, изваждайки кутия със замразен зелен боб от фризера. Знам, че е само Алан.

Няколко минути по-късно баща ѝ влезе в кухнята. Изглеждаше притеснен.

По-добре иди да изслушаш съобщението, Меган. От Сара е.

Какво? Да не би да се е случило нещо? Тя се втурна към кабинета и натисна бутона на телефонния секретар.

Меган изслуша записаното съобщение веднъж, два, три пъти.

... Г-жа Иверсон, учителката на децата от първи до четвърти клас, снощи бе откарана по спешност в болницата. Лекарят казва, че тя трябва да остане легнала до края на бременността, или в противен случай ще изгуби бебето. Обаждаха се по цялото

Източно крайбрежие, за да намерят някого, който би могъл да завърши учебната година с децата, но безуспешно. Меган, те искат ти да завършиш годината. Обади ми се независимо колко късно би могло да стане.

Меган се върна в кухнята. Отвори кутия със замразена царевица и я изсипа в тенджерата, за да я стопли на котлона.

Не мога да отида да преподавам в училище в Ню Йорк Сити. Гласът ѝ се заколеба. Не съм учител. Първата ми специалност е английски език. Искам да пиша или да редактирам книги не да преподавам!

Бащата на Меган подреждаше масата в пълно мълчание.

Ню Йорк Сити, Господи? промърмори той. Защо Ню Йорк Сити?

Какво? Меган успя да долови само последната дума на баща си.

О, въздъхна той и прехапа устните си. Нищо, дете. Няма нищо.

Меган изиспа царевицата в една купа и я постави с тихо тупване на масата.

Няма да отида и точка по въпроса! тя се завъртя и излезе от стаята, пелтечейки по пътя. Ако Сара си мисли, че може да ме командва като парцалената си кукла, много се лъже!

Меган продължи да мърмори за Сара и забъркваните от нея каши; за старанията ѝ да продава алармени системи по последната дума на техниката на каубоите по полята; и за безотговорността на мъжете като цяло и на Алан в частност чак докато стигна до стаята си на втория етаж.

Когато телефонът иззвъня, Меган с войнствен вид изгледа апарата на нощното си шкафче. При третото иззвъняване тя грабна слушалката и избухна:

Алан, имах отвратителен ден. Бюла се скапа. Един важен бизнесмен не ми обърна никакво внимание и аз отивам в Ню Йорк сити, сега ме остави на мира!

Ало? От другия край на жицата се чу изненадан мъжки глас. Аз се казвам Майк Фелдман, ъ-ъ, пастор Майк Фелдман от Бруклин, Ню Йорк. Опитвам се да се свържа с Меган Даниелс. Тя... тя там ли е?

Очите на Меган се разтвориха широко от притеснение. Тя зак-

ри устата си с ръка от ужас.

О прокашля се и се опита да си спомни какво точно бе казала. За един миг ѝ се прииска да се престори на някого друго на когото и да било друго. Но най-накрая каза:

Аз съм Меган Даниелс.

О, може би се обаждам в неподходящо време, г-це Даниелс. Бих могъл да Ви се обадя и утре, ако това би било по-удобно за Вас.

Не, не, всичко, което имам да казвам, би могло да се каже и тази вечер. Тя слушаше, докато пастор Фелдман обясни нуждата на училището и предложения от Сара изход от положението.

Ъ-ъ той отново спря за миг. Г-ца Панета ме увери, че имате търпението и темперамента, необходими за подобна задача.

Меган се засмя на внимателно подобрите му думи.

Е, трябва да си призная, че вече чухте най-лошата ми страна.

Тя зададе няколко въпроса, особено за възможността да се върне за предстоящата сватба на баща си. Получавайки къде повече, къде по-малко удовлетворителни отговори, помоли за няколко дни, за да си помисли. Пасторът се съгласи. Телефонната слушалка бе поставена на мястото ѝ.

Значи отиваш, така ли? Гласът на баща ѝ я върна обратно в реалността. От известно време той стоеше на вратата на стаята ѝ. Нямах намерение да подслушвам, но го направих.

Меган погледна към него и забеляза сълзите в очите му.

Да тя седна на ръба на бялото си легло. Притисна старото си и износено мече до гърдите си. Да, май че отивам.

Ню Йорк Сити. Баща ѝ поклати глава и излезе от стаята. Защо Ню Йорк Сити, Господи?

Глава

4

Ярката слънчева светлина се отразяваше от сребристите криле на самолета в обгръщането го синьо небе. Един матрак от пухкави бели облаци покриваше света под него. Само някоя светкавица издаваше липсата на спокойствие в долния свят. Няколко часа на относително спокойно пътешествие до Ню Йорк дадох на Меган възможност да помисли, да сортира и анализира събитията от последната седмица. Един глас по интеркома наруши мислите ѝ.

Ще кацнем навреме на международното летище Джей Еф Кей в Ню Йорк сити обяви пилотът. Ще навлезем в турбулентна зона, когато преминаваме през облачния слой...

„Направих го“ каза си Меган и впи пръсти в самолетната възглавничка, докато кокалчетата ѝ побеляха. Тя почувства, че лицето ѝ пламти и едно непознато чувство на ужас скова тила ѝ.

„О, татко помоли се тя мълком, докато самолетът подскачаше в гъстите облаци. - Не знам къде Ти и аз объркахме нещата по отношение на Алан, но не мога да се измъкна от последната каша, в която се забърках, без Твоя помощ. Трябва да повярвам, че ще Си с мен, също както Си обещал дори и до краищата на земята. А пък добави тя жално *Ню Йорк Сити сигурно е накрая на земята.*“

Меган долепи носа си до прозореца, докато самолетът описваше бавни кръгове над града. Тежките есенни облаци по Източното крайбрежие се бяха вдигнали. Последните лъчи светлина даряваха дори и на най-непретенциозните сгради прозорци от злато. Сърцето

й лудо заби, когато видя Емпайър Стейт Билдинг и известните кули близнаци. *„Толкова много хора живеят тук помисли си тя, и аз ще стана една от тях.“* Тя здраво притисна възглавницата към корема си, за да успокои лудешкото напрежение в него.

В мига, в който колелата на самолета се докоснаха до пистата, човекът до нея скочи на крака и извади куфарчето и палтото си от шкафчето. А до спирането на самолета той, заедно с всички други нетърпеливи пътници, бе задръстил пътеката. Хора от двете страни на пътеката се опитваха да се вмъкнат в опашката от излизачи. Въздухът изглеждаше сгъстен и мръсен. Меган се опита да поеме контрола над нарастващата паника. *„Я се стегни каза си. Тълпите са нещо, с което ще се наложи да свикнеш, ако смяташ да оцелееш в това приключение.“* Тя се наклони назад и затвори очи. Паниката ѝ понамаля.

Меган реши да остане на мястото си, докато и последният пътник слезе от самолета. *„Ако Сара трябва да ме почака още няколко минути, няма как, ще чака помисли си. В крайна сметка тя ме забърка във всичко това.“*

Когато Меган излезе в чакалнята, повечето пътници вече бяха отишли да получат багажите си. Само неколцина бяха останали да се мотаят наоколо, но не познаваше нито един от тях. *„Страхотно! реши тя. Сама на най-голямото летище на света! Сара, само да ми паднеш в ръцете...“*

Видя телефон и се насочи към него. Но докато стигне до апарата, един мъж пресече пътя ѝ и първи стигна до него. Тя се спря на няколко крачки, докато той разговаряше с телефонистката. *„Значи ето как изглеждат нийоркчани“* промърмори си Меган. Той беше облечен с дънки и фанелка „Йейл“. Тъмнокестеняви, непослушни къдрици го правеха да изглежда така, сякаш току-що бе излязъл от сутрешния си душ. Лицето му бе приятелско, а около кафявите му очи се бяха очертали малки бръчици, като на човек, който обича да се смее. *„Сигурно е наемен убиец“* каза си тя.

Докато чакаше, огледа кипящия от живот коридор. *„Каква странна смесица от хора мислеше си Меган. Ярко облечени пънк-рокери и брадясали студенти се бореха за място със стилни бизнесмени и окичени с камери и фотоапарати туристи, хвърчащи напред-назад в чакалнята. „И нито един чифт каубойски ботуши и шапка „Стетсън“ промърмори си тя. Спомни си любимата си*

сцена от „Вълшебникът от Оз“: „Е, Тото, като че ли вече не сме в Канзас нито дори в Ню Мексико!“

На мен ли говорите? младият мъж на телефона се обърна към нея.

Не Меган поклати глава и се огледа изнервено. Просто трябва да се обадя на някого.

Е, Ваша е усмихна се той и ѝ подаде телефонната слушалка.

Свърших! очите му пробягаха по цялото ѝ тяло и се спряха на лицето ѝ.

Благодаря Ви тя войнствено вдигна едната си вежда. Протегна ръка, за да вземе телефонната слушалка, но мъжът продължаваше да я гледа с очакване. Извинете ме. Меган вече започваше да се чувства неудобно. Бяхте свършили, нали? Изненадан, мъжът премига няколко пъти. Тъмна червенина изби по врата му, промъкна се по лицето му и изчезна под къдриците на челото му.

Аз, ъ-ъ-ъ, извинете, нямах предвид, знаете ли. Аз просто търся едно момиче...

Стоманените очи на Меган го спряха на средата на изречението.

О, това е оригинално...

Не-не, Вие не разбирате той започна да говори неравно, старейки се да обясни. Трябва да посрещна някого, когото никога не съм виждал и вече започнах да се плаша. Вече по погрешка се спрях на четири жени, едната от които ме заплаши с полиция. Той спря за миг, оглеждайки я за последен път. Е, мога да Ви взема за номер пет. Дали случайно не сте Мег...

Меган Даниелс прокътя съобщение по радиоуредбата, Меган Даниелс, Вашият посрещач чака в багажната зала.

Мъжът я погледна, след това погледна високоговорителя и после пак нея.

Вие *трябва* да сте Меган Даниелс примоли се той. О, моля Ви, кажете ми, че сте Меган Даниелс от Албъкърк, Ню Мексико.

Аз съм, но кой сте Вие?

По лицето на мъжа се изписа успокоение.

О, слава Богу. Най-после Ви намерих. Той грабна ръката ѝ и я стисна ентузиазирано. Сара щеше да ми отреже главата, ако

Ви бях изпуснал.

Очите на Меган се присвиха.

Имате ли някаква лична карта или нещо, което би могло да Ви свърже със Сара?

Хайде, г-це Даниелс, за какъв ме смятате, за наемен убиец ли?

Меган го изгледа ледено. Е, добре, щом толкова настоявате той бръкна в джоба си, извади портфейла си, а оттам шофьорската си книжка. Аз се казвам Майкъл Джей Фелдман. Младежки пастор съм на църквата Бруклин Ийстсайд. Но Вие вече знаете всичко това, тъй като миналата седмица говорихме по телефона, уреждайки цялото това пътуване. Вашата приятелка, Сара Панета, ме помоли да Ви посрещна, тъй като днес трябва да работи до късно. Доволна ли сте?

Меган се отпусна. Лека усмивка се изписа на лицето ѝ.

Приятно ми е да се запозная с Вас, пастор Фелдман тя протегна ръката си за поздрав. Широка усмивка се разля по лицето му и в очите му заиграха весели огънчета. Е, не виждам нищо смешно в това, че Ви помолих да се идентифицирате каза тя в самозащита. Една жена никога не може да е прекалено предпазлива, когато е сама в непознат град.

Очевидно точно това са си помислили четирите жени, които погрешно взех за Вас сви рамене той. Взе пътната чанта от ръката ѝ и я съпроводи по многолюдния коридор. цяло чудо е, че никой не ме удари по главата с някоя топка за боулинг или нещо подобно. Наистина се извинявам, г-це Даниелс, ако съм Ви притеснил в началото. Обикновено не съм толкова...

Толкова очебиен? подсмихна се тя.

Той отново се изчерви.

Хей, няма нищо, пастор Фелдман увери го тя. Само се шегувам. И, моля Ви, наричайте ме Меган.

Той широко се усмихна.

Само ако си говорим на ти и ме наричаш Майк.

До момента, в който взеха багажа ѝ и стигнаха до колата му, Меган вече се чувстваше така, сякаш познава младия проповедник от сто години. *„Надявам се Сара да е достатъчно умна да се хване с това момче помисли си тя, хвърляйки още един страничен поглед към профила му. За него не може да се каже, че е красив. Поне няма вни.мателно изработения вид на млад, многообещаващ специалист*

като Алан. Как ли да определя външния му вид? зачуди се Меган. Домашно момче тоест, докато се усмихне. И тогава ах!“

Сега беше неин ред да се изчерви. Въпреки че не обърна внимание на нищо от онова, което той казваше, не пропусна да забележи заинтригувания му вид, когато той се обърна и я хвана, че гледа към него. „Да реши тя, *определено ще подпаля Сара за този.*“

Докато караше през заплетения лабиринт на трафика в пиковия час, той я забавляваше с анекдоти от градския живот. Неговото спокойно, отпуснато поведение, докато маневрираше между множеството коли, я изненада. Ако тя беше на волана, нервите ѝ сигурно щяха да се опънати до скъсване. Когато светофарът го принуди да спре, Майк протегна ръка към жабката и попита:

Искаш ли целувка?

Моля? Очите на Меган се разшириха от изненада.

Искаш ли целувка? О-о! Той се изчерви и бързо извади ръката си от жабката. Ъ-ъ, имам предвид сладките! Той ѝ подаде едно малко найлоново пликче. Меган полагаше всички усилия, за да не избухне в смях, докато той отчаяно се опитваше да ѝ обясни. Едно от децата в училището си мислеше, че може би няма да имаш нищо против малка закуска по пътя и...

Тя не можеше да се сдържа повече и избухна в смях. Изненадан, Майк също започна да се смее. Когато светофарът най-после светна зелено, по лицата и на двамата се стичаха сълзи от смях. Автомобилните клаксони зад тях ги върнаха към реалността. Майк даде газ.

Но това дори не е смешно! Пое си той въздух. На какво се смеем?

Меган изтри сълзите от лицето си.

Не мога да дочакам да разкажа на баща си за това засмя се тя. За първи път в живота си срещам някакъв градски пастор и той веднага ми предлага целувка. Тя отвори пакетчето, лапна една целувка и внимателно сгъна опаковката ѝ. Ще запазя това за спомен или за шантажиране, зависи какво ще ми хрумне.

Той се засмя и се опита да изтръгне станиолчето от ръцете ѝ, но не успя.

Не злоупотребявайте с доказателствата, господине! пошегува се тя, пхъвайки станиолчето в дамската си чанта.

Гъсениците от коли бяха плъзнали по улиците. Те бяха само

на няколко улички разстояние от дома на Мама Грейс, когато Майк каза:

Не знам какво ти е разказала Сара за твоята хазайка. Тя е забележителна жена. През последните няколко години Мама Грейс е отгледала не знам точно колко, може би 30 или 40 осиновени деца. В момента с нея живеят седем, без теб и Сара.

Седем деца? тонът в гласа на Меган не скриваше изненадата ѝ.

Почакай и ще видиш засмя се той. Мама Грейс ще те осинови в семейството си в мига, в който минеш прага на дома ѝ. Тя е една огромна майка квачка с дори още по-голямо сърце.

Описанието на Майк напълно се покри с реалността. В мига, в който краката на Меган стъпиха на прага на масивната тухлена къща, тя се намери в прегръдките на две махагонови ръце, толкова огромни и силни, че се изплаши да не би да бъде задушена от тези топли чувства. Усмивката на Мама Грейс можеше да даде добър урок по радост дори и на най-талантливия клоун.

Жената придърпа Меган в осветеното антре на къщата. Любопитни личица от всички раси впиха очички в нея от леко открехнатите врати от двете страни на коридора.

Елате да се запознаете с новата учителка, малки майmunки извика жената.

Тя се обърна към Меган:

Цял ден ме разпитват кога ще пристигнеш. Майкъл, трябва да отбележа, че се справи отлично с времето в това натоварено движение. Можеш да занесеш куфарите на г-ца Даниелс в предната спалня отдясно нали нямаш нищо против да спиш в една стая със Сара?

Меган гледаше с изумление. Тя никога не беше срещала човек, който да говори толкова *бързо*. Трябваше да слуша напрегнато, за да може да следи мисълта на Мама Грейс и да отговаря на засипващите я въпроси. „*Тази дама сигурно успява да надприказва дори и Сара, която говори като скоропоговорка*“ помисли си Меган. Вече я бяха обкръжили и седемте деца, на видима възраст от 5 до 15 години. Двете най-малки я гледаха иззад огромната синя пола на Мама Грейс.

Мога да занеса куфара ти вместо теб един тъмнокож юноша протегна ръката си към куфара ѝ.

Меган, запознай се с Алвин моят първи приятел и най-добър помощник каза Майк. С искряща усмивка Алвин последва Майк нагоре по стълбите с останалата част от багажа на Меган и двамата изчезнаха зад ъгъла. Меган стоеше в антрето, а цяла дузина очи се бяха впили в нея.

Мама Грейс представи едно по едно всички деца.

Наистина се радваме, че си тук, скъпа увери я жената, особено сега, когато се наложи г-жа Иверсон да бъде откарана в болницата. Правех всичко, което е по силите ми с тях, но при цялата ми натовареност тук, е, сам човек не може да направи всичко, което поиска.

Не съм сигурна, че призванието ми е да бъда учителка призна Меган.

Мама Грейс я прегърна през раменете със свободната си ръка.

О, ще се справиш чудесно, скъпа, ще видиш!

Майк слезе по стълбите, следван на една крачка от своето приятелче Алвин.

Имаме ли време преди вечеря да покажа училището на Меган?

Да не би да се поканваш тази вечер на вечеря, пастор Фелдман? запита Мама Грейс с шеговита изненада.

О, ъ-ъ-ъ. Ами, аз си мислех... Майк прекара ръката си през гъстата си коса. Той погледна Меган и се усмихна самоуверено. Ако нямаш нищо против? Мама Грейс го потупа по ръката и се засмя.

Разбира се, че нямам. В момента на котлона се вари огромна тенджерка яхния от леща, а преди малко извадих от фурната домашно печения хляб. Да, отивайте до училището Сара ще се прибере чак след час и половина.

Когато Меган се озова в относително тихата и спокойна атмосфера на колата на Майк, тя попита:

Всички нюйоркчани ли говорят толкова бързо, като Мама Грейс?

Майк кимна с глава и се усмихна.

Повечето от тях. И не след дълго и ти ще говориш така. Това твоё очарователно протяжно югозападно произношение напълно ще изчезне.

Ама какво протяжно произношение? възмути се тя. Той се засмя и се включи в натовареното движение.

По време на краткото им пътуване до училището Меган гледаше през прозореца на колата многото хора, бързащи да се приберат по домовете си след работния ден. Жени носеха пазарски чанти с пресни продукти, зад тях възрастни мъже бутаха пазарски колички, деца пресичаха улицата. Всеки имаше някакво място, където трябва да отиде, и много бързаше да се озове там.

Майк паркира пред голяма тухлена църква.

Е, пристигнахме.

Тя погледна към църквата, а след това към него.

Училището е в църквата?

Ъхъ. Двете класни стаи са в сутерена.

Тя огледа улицата и малкото пространство зелена трева пред църквата.

Но къде играят децата?

Има и голяма зала за почивка ще видиш.

Той я поведе по малката пътечка към страничната врата. Капки пот избиха по челото ѝ, докато тя се опитваше да овладее кратката атака на клаустрофобията. Когато влязоха в тъмната сграда, Меган потръпна.

Майк усети неудобството ѝ.

Преди да си направиш каквито и да било заключения, трябва да знаеш, че в тези стаи протича сериозен образователен процес. Може да ти се струва странно, но тук на децата се дарява много любов.

Хей, не съм...

Просто исках да знаеш. Основателите на това училище се гордеят с образованието, което децата им получават тук.

О, не, моля те, не ме разбирай погрешно помоли Меган. Знам, че не сградата или оборудването предрешават научаването, а хората. Може би именно това ме плаши толкова.

Малката тъмна стая изведъж бе огряна от светлина, само при едно натискане на ключа. Ярко оцветени плакати с детски рисунки бяха закачени по слънчевожълтите стени на стаята, като един малък оазис на цветове и спокойствие. Въпреки собствената ѝ несигурност, умът на Меган веднага започна да ражда идеи, докато тя се поразходи между редовете от чинове, а ръката ѝ се движеше

по ръбовете им.

Утре сутринта ще мина да те взема в 7:15 каза Майк. Часовете започват в 8:00, но трябва да се запознаеш със Сам Кагио, директора, и с другата учителка. Той ще ти помогне да започнеш. Всяка сутрин му помагам с библейските уроци на VII и VIII клас, за да му остава време за административната работа.

Майк продължаваше да говори, но Меган почти не чуваше какво казва той. „*Утре помисли си тя всеки един от тези малки чиновци ще бъде зает от някакво малко съществуване, очаквайщо велики неща от мен.*“

Не знам, Господи прошепна тя. В крайна сметка, не съм сигурна, че ще мога да се справя. Преди две седмици изобщо не бих си и представила, че ще съм... тя прехапа устните си, когато образът на Алан премина през съзнанието ѝ.

Майк сложи ръка на рамото ѝ.

Ще се справиш. Те са страхотни деца. Ще те обикнат.

Меган си пое дълбоко въздух.

Надявам се...

Върнаха се при Мама Грейс, като и двамата носеха по една купчина учебници и помагала. След вечерята Мама Грейс се погрижи за децата, които все още гледаха любопитно към Меган.

Децата, ще имате много време да се опознаете с новата учителка. Всеки да си свърши работата, а след това да си напише домашните. Хайде, разпръсквайте се!

Децата се подчиниха моментално. Обръщайки се към Майк, Мама Грейс продължи с наставленията си:

Пастор Фелдман, знам, че и ти си имаш работа. А вие, момичета обърна се тя към Сара и Меган, трябва да се настаните.

А-а заекна Майк, наистина имам някои неща, които трябва да свърша тази вечер. Страхотна вечеря, Мамо Грейс. Лека нощ, Сара, Меган.

Той помахаше с ръка, тръгвайки към вратата. Мама Грейс го последва. Нямаше никакво съмнение по въпроса кой командва в тази къща.

Когато двете приятелки се изкачиха по стълбите, за да се приберат в своята стая, Меган прошепна:

Чувствам се така, сякаш възпитателката в общежитието току-що е обявила време за самоподготовка.

Мама Грейс е душичка, разбираш ли. Сара я поведе към обширна стая в предната част на къщата. Външно може да е малко рязка, но по душа няма равна на себе си.

Меган се възхити на нежните розови цветчета на тапетите и подходящите сини одеяла, застлани върху двете легла. Едно бюро бе поставено върху двата високи прозореца на предната стена. Белите памучни завеси се вееха от бриза, идващ през отворените прозорци. Удобно изглеждащ люлеещ се стол и лампион в единия ъгъл обещаваха да се превърнат в любимото място за отдиш на Меган. Докато разопаковаше багажа си, Сара направи място в гардероба за вещите на Меган.

Ще си прекарваме чудесно, знаеш ли!

Меган се усмихна на ентузиазма на Сара. Беше толкова хубаво, че пак са заедно. Тя не си беше давала сметка колко много ѝ липсва шурата ѝ съквартирантка. През следващите два часа Сара обясни на Меган всичко, което сметна за необходимо да знае за живота в големия град.

Всичко това звучи толкова вълнуващо каза в края Меган.

Но в същото време и малко страшничко. Как си успяла да го запомниш?

С времето свикваш с всичко отговори Сара. Но ако имаш нужда от нещо, просто помоли. Мога да ти кажа това, което би желала да узнаеш.

Добре, имам един въпрос.

Вече?

Разкажи ми за теб и за Майк Фелдман.

Сара я изгледа изненадано.

Няма нищо за разказване. Разбира се, ние сме приятели, но това е всичко. Колкото и да е приятен, просто помежду ни я няма тръпката.

О, хайде бе започна да я предумва Меган. Та това е старата ти съквартирантка. Можеш да ми кажеш.

Не, съвсем честно. Сара вдигна ръце, за да отрече всичко. И то не е от липсата на опити. Цялата църква започна да ни сватосва още от деня, в който пристигнах. Тя спря за миг и започна да изучава лицето на Меган. С лукава усмивка я попита: Защо? Да не би да се интересуваш от него?

Меган се изчерви от неудобство.

Сара! Какви ги приказваш! Преди по-малко от седмица скъсах с мъжа, с когото си мислех, че ще прекарам остатъка от живота си.

Е и?

Ами бях се доверила на Алан и се бях доверила на собствената си преценка. И двете ме подведоха. Нямам намерение пак да допускам тази грешка или поне не за дълго, много дълго време.

Хей, Алан беше леке, какво друго искаш от него? Сара размаха ръце, за да демонстрира неприязънта си.

Усмивката на Меган помръкна и тя започна да се взира в ноктите на ръцете си.

Аз почувства как сълзите се надигат отново аз искам да спре да ме боли, Сара. Искам да спре да ме боли.

О, дете, извинявай тя дръпна Меган в прегръдките си и я притисна здраво. Хайде, наплачи се. Аз съм тук, ако имаш нужда от мене.

Винаги се опитвах да правя онова, което е правилно. Винаги се опитвах да върша нещата по Божия начин. гласът на Меган се разколеба. Толкова ме е яд, че изобщо започнах тази връзка. Не знам какво се обърка. Отново и отново се молах на Бога за Алан. Защо не ми попречи да се влюбя в него? Той го е познавал и е знаел какво ще се случи.

Хмм! изсумтя Сара. Не разбирам за какво се оплакваш. На мен ми се струва, че Бог ти е попречил да си объркаш живота. Повярвай ми, знам за какво говоря болката ти днес изобщо не може да се сравни с онази, която би изпитала, ако бе разбрала за измамите на Алан чак след сватбата.

Но как ще мога да се доверя на преценката си следващия път, когато се почувствам привлечена от някой мъж? Меган изразително поклати глава. Не, не, не, втори път няма да съм такава глупачка.

Устните на Сара оформиха малка тънка линия, а очите ѝ се присвиха.

Виж какво, ако искаш гаранции, иди си купи съдомиялна машина. Те се продават с петгодишна гаранция. За съжаление с хората не е така. Това е животът разбери го!

Меган не можеше да повярва на промяната, настъпила в Сара.

Тя никога не я беше виждала толкова сериозна, почти далечна.

Всеки ден работя с хора, живеещи с истински проблеми алкохолизъм, наркотици, изнасилвания, физическо и сексуално насилие хора, които се намират на ръба на ада. Сара спря за миг. Ти и аз сме две много големи късметлийки. Самият факт, че не сме си объркали напълно живота чак до зрялата възраст от 22 години ни дава голямо предимство пред повечето жени. Имам един случай Беки, на 9 години, която е бременна от баща си. Деветгодишно дете! Тя е била насилвана по всеки възможен начин! Беки има проблеми ти и аз изпитваме само леки неудобства.

С-с-съжалявам. Разбира се, ти си права заекна Меган, но мен все още ме боли.

Сара стисна ръката на Меган.

Нямах намерение да бъда нетактична.

Не, имах нужда от това Меган изтри една сълза от лицето си.

Сара погледна към часовника си и извика:

Минало е полунощ! Следващата ми лекция тази вечер е по темата за необходимата почивка. Момиче, утре сутринта ще имаш ужасни проблеми с пренастройването на нюйоркско време.

На следващата сутрин къщата представляваше една вихрушка от най-различни дейности. Мама Грейс предумваше, заплашваше, подиграваше и в общи линии ръководеше децата, докато те извършваха сутрешните си задължения. След триминутния душ и изядената надве-натри закуска, Меган грабна приготвения си обяд в кутийка с надписаните ѝ с пастел инициали и изхвърча навън, където Майк я чакаше в колата.

Децата няма ли да пътуват с нас? попита тя, като затвори вратата.

Не, така биха стигнали прекалено рано в училище прозя се Майк. Освен това църквата е само на две спирки с метрото.

Десет минути по-късно те спряха пред църквата. От мига, в който Меган излезе от колата, тя стана център на внимание. Сам Кагио беше приятен, смешен човечец, който както се стори на Меган наистина си харесваше работата. Той обясни на момичето дневния режим в училището, показа ѝ съоръженията и материалите, които щеше да използва. Тя прекара останалата част от сутринта в запознанство с всеки един от учениците ѝ, с учебниците и привиквайки с идеята, че трябва да преподава 32 предмета на 15 кълба

от енергия.

Когато и последният срамежлив първокласник се сбогува с нея, Меган вече бе сигурна, че мозъкът ѝ ще се пръсне от напрежение.

Ако съм имала представа, че преподаването е толкова сложно! мърмореше си тя, подреждайки учебниците на бюрото си. Изведнъж почувства, че някой е застанал на вратата и я гледа. Меган се завъртя.

О възкликна тя, това си бил само ти!

Само аз? Майк поклати глава, нацупвайки долната си устна. Значи вече ме смяташ за даден...

Никога!

Той се засмя.

Готова ли си да тръгваме?

По време на краткото им пътуване до дома Меган попита:

Сигурен ли си, че не ти пречи така да ме караш до училището и до вкъщи? Аз мога да пътувам с метрото с децата.

Разбира се, че можеш, но докато искам да си нямам проблеми с Мама Грейс, бих могъл да ти спестя раздразнението от пътуването с метрото. Майк наблюдаваше Меган с крайчеца на окото си.

Как ти се струва идеята да пообиколим част от града в неделя? Можем да разгледаме Елис Айлънд, Статуята на Свободата и може би дори Емпайър стейт билдинг, ако искаш?

Много би ми харесало и знам, че и Сара ще е доволна. Нека да го направим.

Меган забеляза, че усмивката на Майк малко помръкна при споменаването на Сара, но не я беше грижа. Последното нещо, което искаше, беше Майк независимо дали е пастор или не, да остане с погрешна идея. А поне за нея срещите с мъже бяха погрешна идея!

Глава

5

Меган се отпусна назад във фотьойла и въздъхна. Мкупчината от тетрадки като че ли се увеличаваше, вместо да намалява. Изведнъж Сара влетя в стаята. Тя хвърли чантата си на леглото и затанцува.

Все още не мога да повярвам, че наистина си тук. Цял ден се страхувах, че снощи съм си представила всичко. Толкова се боях, че няма да дойдеш. Гласът ѝ стана по-мек. Просто толкова много ми се искаше да дойдеш, че бях сигурна, че в последния момент нещо ще се обърка. Сара прегърна Меган и силно я притисна до себе си. Извинявай, просто понякога се чувствам толкова самотна.

Меган каза на Сара за предложението на Майк. Сара поклати глава.

Двама са компания, трима са тълпа, не помниш ли?

Сара, знам какво си мислиш! предупреди я Меган. И ти се оплакваше, че членовете на църквата те сватосвали! Ако не дойдеш в неделя, и аз няма да отида.

Добре, добре простена Сара. Ще отида, но това няма да ми хареса.

На Меган не ѝ остана време да се притеснява за Сара. Първата ѝ преподавателска седмица представляваше дни на борба, тя се стараше да бъде едни гърди пред своите ученици. Бе приятно изненадана да установи, че още след първите два дни вече ги считаше за *своите* деца. Сред тях бяха Чери, в чиито очи се четеше дълбока тъга, неприсъща на годините ѝ; Курт, който, ако изобщо някъде

ставаше някаква беля, беше обезателно замесен в нея; Бет, чийто живот бе съсредоточен в идеята да се хареса на новата учителка; и Лидия, чиято енергия нарастваше, колкото повече напредваше денят и колкото по-изморена се чувстваше Меган.

„Ах, *Лидия* помисли си Меган. Тази сутрин 8-годишният Били ѝ съобщи, че Дина е казала една „мръсна дума“ през междучасието.

Не съм казала нищо лошо, г-це Даниелс отвърна невинно малката Дина.

„*Хи-и* помисли си Меган. *Ето ти проблем.*“

Дина, би ли ми казала онова, което може би е чул Били?

Очите на малкото момиченце се проясниха.

Разбира се. Казах: „Били и Ани седяха на дърво...“

Меган едва прикри усмивката си, като чу как Дина изкривява познатото детско стихче.

Дина, откъде си научила тази дума?

Коя дума, г-це Даниелс? малкото момиченце с кафяви очички се усмихна мило на Меган.

Онази, която казва какво са правили Били и Ани на дървото обясни Меган, като не искаше да употреби циничния термин.

Имате предвид... отвърна Дина ентусиазирано.

След като чува циничната дума, всички ученици вдигнаха глави от учебниците си.

Да, точно тази кимна с глава Меган. Знаеш ли какво означава това?

Детето се усмихна с удоволствие.

Да, това означава, че са се целували.

Детската невинност направо спря дъха на Меган.

Не, миличко, това не означава, че са се целували. Това е много лоша дума и мама и татко никак няма да се зарадват, ако те чуят да я казваш.

Детенцето се разплака.

Но Лидия каза...

Няма нищо, миличко. Ти не си знаела. Просто вече никога не използвай тази дума. Съгласна ли си? Меган изпрати Дина на мястото ѝ. „*Да, понякога Лидия може да е истинско предизвикателство*“ помисли си Меган. Тя трябваше да си поговори с Лидия тази сутрин.

На връщане от училището разказа историята на Майк.

Само като си помислиш, че едно малко 9-годишно момиченце вече е научило такава дума! Съмнявам се, че изобщо знае какво означава тя.

Светофарът светна червено и той рязко натисна спирачките.

Недей да съдиш твърде сурово Лидия. Знаеш ли, тя е най-малкото от пет деца. Три от тях са братя. Светна зелено и колата потегли напред. Много от тези деца преживяват тежко детство. Историите на някои от тях могат да те разплачат. Може би днес ти намери своята мисия, Меган. Би могла да внесеш невероятни промени в живота им.

Тя си мислеше върху думите му до края на пътуването към дома. Възможно ли е преподаването да е точно това, което Бог иска от нея? Или това е един малък промеждутък, докато успее да се справи с проблемите си? Погледна към Майк.

Ами ти? запита тя. Каква е твоята мисия освен факта, че трябва да бъдеш ръкоположен, разбира се.

Завиха по улицата, където живееше Мама Грейс, и се спряха на единственото място за паркиране. Той маневрираше с колата напред-назад, докато най-после успя да се настани в малкото пространство. Изключвайки двигателя, разкопча предпазния колан. След това спря.

За да отговоря на въпроса ти, трябва да кажа, че все още не знам. Навсякъде, където Бог се нуждае от мен. Може би да работя с тийнейджъри. Майк погледна към оживения тротоар. Той ще ми каже, когато е готов.

Лицето на Алан изведнъж премина през съзнанието на Меган, последвано от тъпа болка в стомаха. Тя се изчерви и сви юмруци. Когато Майк се обърна да вземе нейната купчина с учебници, очите им се срещнаха. Объркана, наведе очи. Ръцете ѝ трепереха, когато се опита да разкопчае предпазния си колан. Той отказваше да се отвори. Мърморейки нещо за защипаното си сако, продължаваше да се бори със закопчалката.

Нека ти помогна. Ръцете им се докоснаха, неговите върху нейните, докато и двамата се бореха с предпазния колан. Тя се напрегна. Меган, притеснява ли те нещо?

Тя по-скоро почувства, отколкото видя погледа му.

Просто не мога да разкопча този глупав колан отдръпна

ръцете си от неговите и се прилепи до вратата на колата. Ти го направи. Аз само усложнявам нещата.

Миг по-късно той бе разкопчал колана, който се плъзна на мястото си. Меган бързо отвори вратата и излезе навън.

Благодаря ти, че ме докара, Майк каза тя набързо. Трябва да тръгвам.

Той я изгледа изненадано.

Хей, забрави си книгите.

Той изскочи от колата и я заобиколи, идвайки до мястото, където стоеше тя.

Сърцето ѝ се сви. „*Ама че си глупачка!*“ каза си тя. *Наистина си страхотна при финалните сцени, нали?*“ Неохотно се обърна и протегна ръце за купчината книги. Майк се дръпна.

Позволи ми да ти ги внеса.

Не, не, аз мога да се справя. Мога и сама. Тя взе книгите и забърза към къщата.

Хей извика той след нея, ако някога поискаш да си поговорим, аз съм страхотен слушател.

Меган влетя в къщата, без да отговори на предложението му.

Сигурна съм, че си такъв промърмори си тя, затваряйки вратата след себе си. Хукна нагоре по стълбите към стаята си. И след това ще останеш с погрешни впечатления за нас и ще се окажа в още по-голяма каша, отколкото сега!

Поставяйки книгите на бюрото, Меган внимателно повдигна крайчеца на завесата и погледна навън. Майк стигна до колата си и отвори вратата. Спря се, после погледна нагоре. Меган отскочи назад. Завесата бавно се върна на мястото си.

По време на първата събота на Меган в Ню Йорк членовете на църквата организираха специален обяд, за да я приветстват с добре дошла. За нея бе истинско удоволствие да се запознае с родителите на децата. Всеки един от тях ѝ благодари, че е дошла в Ню Йорк и е спасила училището.

Наистина не знаехме какво да правим призна пастор Улрих. Не съм знаел, че има такъв дефицит на учители.

Меган с изненада установи колко си приличат малката градска църква със селската църквичка, в която бе израснала в Ню Мексико. Посвещението на служенето, ангажираността към семейството, любовта към Спасителя и желанието да завършат делото и да отидат

у дома всичко си беше същото. „Предполагам, че е вярно реши за себе си тя. *Независимо къде отиваш, християнското семейство има повече сходства, отколкото различия.*“

След обяда Меган се присъедини към групата, посещаваща близкия старчески дом. Оттам тийнейджърите се отделиха и отидоха в парка да раздават брошури, а Майк, Меган и Сара се присъединиха към тях в ролята на организатори. След като раздадоха брошурите, те седнаха на тревата и започнаха да пеят.

Меган се облегна на дънера на едно дърво и започна да наблюдава как слънцето залязва зад гората от небостъргачи. Сладките звуци от познатата песен „Алилуя!“ я изпълниха с мир. Тя си помисли за Алан и въздъхна. Всичко се беше променило толкова бързо. „*Дали някога пак ще се чувствам нормално?*“ чудеше се, изтласквайки лицето му от съзнанието си. След богослужението групата отиде в Мама Грейс за вечерни игри.

Присъствието на Меган сред младежите наистина успя да повдигне духа ѝ. Те се смееха и се шегуваха помежду си, изпълвайки стаята с едно топло, приятелско усещане. И преди да разберат, часовникът започна да отмерва 11:30. Пресипнал и изтощен, Майк сложи край на вечерта.

Хлапета, трябва да се приберете по домовете си преди вечерния час напомни Майк на тийнейджърите. Що се касае до вас двете погледна той към Меган и Сара, ще бъде тук около 9:00 ч. сутринта.

Девет часа? Направи гримаса Меган и поклати глава. Нито минута преди 10:00, чуваш ли?

Слушам, мадам! козирува той. Една дяволита усмивчица разваляше изпънатата му военна стойка. Щом желаете, нека бъде 10.

Помаха още веднъж с ръка и си тръгна.

Точно в 10:00 ч. на следващата сутрин Меган забеляза синята Тойота на Майк да спира пред къщата. Тя набързо обу дънките си и навлече червения си жарсен пуловер. Среса се набързо и хукна надолу по стълбите към кухнята. Две стъпала по-назад от нея бягаше и Сара, все още запасвайки фланелката си в избелелите си дънки. Мама Грейс вече бе заета с приготвянето на семейната закуска.

Майк влезе в стаята.

Я! Какво готвиш? подуши той изкусителния аромат на прясно изпечените курабийки, които Мама Грейс изваждаше от

фурната.

Забрави ги, Майк засмя се Меган. Би трябвало да ходим на обиколка на града, забрави ли?

Никъде няма да ходиш, докато не хапнеш нещо, настоя Мама Грейс. Ню Йорк е оцелял без теб досега, ще изтрае и още малко.

И аз така си мислех! кимна Майк и отхапа огромна хапка от още топлата курабия. Ммм светнаха му очите, страхотни са, Мамо Грейс!

Въпреки че не бяха особено гладни, Меган и Сара все пак изядоха по няколко курабии и изпиха по чаша мляко.

По-добре си вземете по някой пуловер или леко яке предупреди Майк, насочвайки се към вратата. Близо до водата може да е хладно.

Добра идея каза Меган, хуквайки нагоре по стълбите. По-добре да си взема и фотоапарата.

Сара извика след нея:

Моля те, вземи и моя кафяв пуловер. Онзи, с перлените копчета.

Разбира се, няма проблеми.

Меган влетя в стаята и започна да рови из гардероба, докато най-после намери любимия си черен пуловер. Пуловерът на Сара висеше до вратата.

Ще те чакаме навън извика ѝ Сара.

Когато Меган стигна до колата, забеляза кой къде е седнал и се намръщи. Майк отпред, Сара отзад. „*Хм! Нещата не се подреждат така, както трябваше* помисли си тя. *Сара трябваше да направи всичко възможно това да не изглежда като любовна среща.*“ За миг си помисли да се качи отзад до нея, но се отказа. Седна отпред и затвори вратата. Майк се усмихна.

Реших да шофирам, вместо да се возим на метрото, тъй като може да решим да отидем до града преди края на деня обясни Майк, изкарвайки Тойотата си от паркинга.

До града? Меган го изгледа и се засмя. Аз си мислех, че вече сме в града.

Сара се наклони напред и сложи ръцете си върху облегалките на предните седалки.

Градът, мила ми селска приятелко, тук е Манхатън.

Меган се усмихна и изви очи.

Значи днес трябва да играя ролята на тъпата селянка, така ли? Тя погледна през предното стъкло. Добре, става. К'во е туй там? Известният мост Бруклин?

И Майк, и Сара се засмяха.

Боя се, че не обясни той. Това е мостът Варазано Нероуз. Когато го завършиха, той надмина Голдън Гейт в Сан Франциско като най-дългия мост в света. Майк умело провираше малката Тойота сред лабиринта от улици, докато стигнаха до тунела Бруклин Батъри. Дръжте се, влизаме!

Меган погледна изкосо бежовите плочки по стените на тунела. Тя почувства познатото схващане в гърлото и гърдния кош и пот-репери.

Надявам се да не ни предстои да минем през „големия“.

Големия? засмя се Сара. Не забравяй, ние сме в Ню Йорк, а не в Калифорния.

Не се прави на толкова самодоволна, скъпа приятелко контрира я Меган. Попрочела съм туй онуй за сеизмичната активност в Съединените щати. Можеш ли да си представиш какво ще стане, ако само едно малко земетресение разтърси Бруклинските сгради за 30 секунди?

Пътуваме към Уол Стрийт каза Майк. Големите разтърсвания стават там всеки ден.

Нагоре по една улица, завой, надолу по друга. Меган бе благодарна, че Майк знае накъде отива. След известно време той паркира колата край една странична уличка. Пред нея се виждаха порещите небето небостъргачи.

Излязоха от колата и тръгнаха към блестящите на слънцето сгради. Меган изви врата си, за да види издигащите се в облаците върхове на небостъргачите. Масивните колони от бетон, стомана и стъкло като че ли се стесняваха нагоре, сякаш прорязваха небето. Тя се блъсна в една улична лампа.

Оп! Майк я хвана за ръка. Май че имаш нужда да бъдеш водена. Гледката бе толкова поразителна, че тя не му обърна внимание. Всичко наоколо бе огромно. Напред, вляво, е нюйоркската стокова борса продължи Майк. Точно тук става голямото разтърсване. Той и Меган върваха напред, хванати за ръце, сякаш нищо не се беше случило. Сара ги погледна и се подсмихна. Меган предпочете да не ѝ обръща внимание.

След няколко минути Майк смени посоката.

Ние сме само на няколко улици от кейовете каза той. Ако искате, можем да отидем с ферибота до острова Елис.

И до Статуята на свободата? попита Меган с нетърпение.

Не можем да я пропуснем отвърна Майк. Пресичайки една оживена улица, той здраво хвана ръката на Меган и не я пусна. Когато приближиха до водата, един лек бриз повя от океана и Меган леко се притисна до Майк.

Бррр потрепери тя ти беше прав, тук е студено.

Майк изглеждаше приятно изненадан.

О? усмихна се той, прегръщайки Меган през раменете. Не бях забелязал.

Сара изви очите си и простена.

Те завиха зад последния ъгъл и пред тях се разкри зашеметяващата панорама на нийоркското пристанище. Великолепни кораби пореха вълните, по-малки катерчета също преминаваха между тях. А в далечината, почти обгърнатата в мъгла, се издигаше величествената Статуя на свободата. Меган спря внезапно и притаи дъх.

Тя я беше виждала по телевизията, в исторически книги и на картички. Беше успяла да ѝ хвърли един поглед дори и от илюминатора на самолета. Но сега, когато виждаше паметника да се издига пред очите ѝ в лека мъгла, очите ѝ се насълзиха.

„Изпратете при мен своите бедни, своите изнурени, своите объркани човешки маси, копнеещи да дишат свободно.“

„Изпратете бездомните, бурните присъединиха се към нея Майк и Сара. Високо вдигам светилника си до златната врата.“

Сирената на ферибота разруши магията на момента.

Да вървим Майк хвана ръката на Меган и те хукнаха към кораба. Когато се качиха на борда, си намериха място до перилата, откъдето можеха да наблюдават статуята. Двигателите боботеха под краката им. Те мълком наблюдаваха как Дамата ставаше все по-голяма и по-голяма, колкото по-близо идваха до остров Либърти.

Представете си какво би било, ако идвахте в Америка и за първи път виждахте статуята Сара пусна лактите си през парапета. Дядо ми е бил само на 16 години, когато е емигрирал в Съединените Щати през 1906 г. Той винаги говореше за „Дамата с лампата“.

Не знаех, че родът ти е от Европа призна Меган.

Сара сви рамене.

Майка ми и баща ми се преместили в Северна Каролина, когато съм била още бебе, но баба и дядо останали в Бруклин. Името на дядо ми е гравирано на остров Елис. Дано да успее да го намеря.

Майк беше изненадан.

Наистина ли? Имената на баща ми и на родителите му също са там. Той е бил на 5 години, когато родителите му са дошли тук точно след Втората световна война.

Май че аз съм единствената истинска американка тук, а? пошегува се Меган. В миналото ми няма нищо бляскаво. Родителите на баща ми решили да се преместят от Оклахома в Калифорния. Колата им се развалила в Албъкърк и останалото, както казват те, е история. Всички се засмяха.

Фериботът спря на брега и тримата слязоха на острова. Разхождаха се повече от час. Меган направи снимки на статуята от всички възможни ъгли. Те посетиха сувенирния магазин в основата ѝ и внимателно разгледаха различните интересни неща. Най-накрая Меган избра преспание под формата на статуята за баща си и възпоменателна лъжичка за Либи. Меган застана зад Сара на касата.

Май че съм типична туристка.

Аз също. Виждаш ли? Сара ѝ показва нож за отваряне на писма със статуята на дръжката и акордеонче от картички. За баща ми обясни тя.

Майк се беше облегал на стената близо до изхода.

Е, има ли желаещи за изкачване до горе?

Разбира се! Меган го погледна лукаво. Искаш ли да се надбягваме?

Ще те надмина по всяко време! засмя се Майк, накланяйки се към нея.

Вие двамата тръгвайте вмъкна Сара. Аз се изкачвах преди две седмици и, повярвайте ми, един път ми е предостатъчен! Освен това искам да се поразходя още малко из магазинчето за сувенири. Приятно прекарване!

Меган погледна Сара с изпепеляващ поглед. Сара ѝ отвърна с най-невинния си вид, усмихна се мило и се върна в магазина. Майк дръпна ръката на Меган.

Има асансьор до върха на пиедестала каза той, без да забелязва погледите, които двете момичета си размениха. Можем да се изкачваме оттам нагоре. Меган последва Майк до асансьора.

Още веднъж кожата ѝ се изпоти, когато вратите затвориха малкото пространство. „*Мога да се справя* каза си тя. *Също като да се возя в кола, това е всичко.*“ Меган задържа дъха си, докато асансьорът най-после спря. Когато вратите му се отвориха, тя бе пометена от останалите пътници и се озова на балкона заедно с тълпата от приказливи туристи. Погледна навън, 30 метра над входа и малко повече от 50 метра над мъгливото сиво море.

Две врати водеха към вътрешността на статуята над едната бе написано „НАГОРЕ“, а над другата „НАДОЛУ“. Влизайки вътре, Меган видя огромни греди, два пъти по-дебели от тялото на някой борец, да се издигат нагоре, докъдето ѝ стигаха очите. Тя си спомни, че някъде беше чела, че централната желязна клетка е била проектирана и построена от човека, издигнал Айфеловата Кула в Париж. Зад нея можеше да се види медната кожа на Дамата с цяла мрежа от подпорки и свързващи елементи, издигащи се като огромна палатка. Лампите хвърляха разсеяни сенки по дълбоките гънки на медната пола. Гласовете на изкачващите се по стълбите туристи отекваха и се отразяваха в стените. Сякаш се намираха в някакъв масивен механизъм.

Все още ли искаш да се надбягваме? Майк ѝ се усмихваше от първото стъпало на дългата извита стълба към върха.

Тя наклони врата си и погледна нагоре.

Ами, като се позамисля малко тя се засмя, по-добре да не бързаме.

Той направи галантен поклон и я пусна пред себе си. Тя тръгна нагоре по металните стъпала, като същевременно ги отброяваше. Колкото по-нагоре се качваха, токлова по-тясно ставаше. На 75-тото стъпало решиха да си починат.

Ух! възкликна Меган не мога да си представя, че преди няколко минути ми беше студено. Тя избърса няколко капчици пот от челото си.

Това не може да се сравни с изкачването на Монумента във Вашингтон каза Майк. Виж, онова изкачване наистина те оставя без дъх.

Е, това е достатъчно трудно за мен особено малкото

пространство. Тя протегна ръце, сякаш искаше да отмести стените по-надалеч. Никога не съм осъзнавала, че страдам от клаустрофобия, докато не ми се наложи да летя на изток.

Челото на Майк се набръчка от притеснение.

Съжалявам. Защо не каза по-рано? Нямахте да изкачваме статуята, ако не искаш.

Тя изразително поклати глава.

Не, няма нищо. Не бих я пропуснала за нищо на света.

След още няколко минути пак започнаха да се изкачват. „*Осемдесет, деветдесет доста нагоре сме. Колко нагоре?*“ Тя се опита да си спомни статистическите данни, които беше чела, но не успя. Беше ѝ горещо. Въздухът бе плътен и влажен. Подръпна яката на пуловера си. „*Сто и петдесет, сто и шестдесет...*“ Изведнъж се озоваха на върха. Влизането в главата на статуята беше като влизане в черепа на някакъв великан. Една клетка поддържаше контурите ѝ. Короната с прозорците за наблюдение не бе по-голяма от малка кухня. Наистина беше малка. И задушна.

Но гледката! Пред тях се простираше блестящата панорама на Нюйоркските небостъргачи. Меган бе запленена.

Докато надничаша през различните прозорци, Майк ѝ посочи различните забележителности на пристанището и Манхатън. Той се приближи плътно до нея, насочвайки вниманието ѝ към различни обекти. Но Меган се отдръпна. Чувствайки неудобството ѝ, Майк се отмести назад, което я накара да се чувства дори още по-неудобно. Тя въздъхна.

„*Как да му обясня, че не съм готова за нова връзка, без да го нараня?*“ чудеше се тя. *Защо трябва нещата да са толкова сложни?*“

Пусна 25 цента в един от наблюдателните телескопи и погледна към мъглата над Нероус. Не го чу да се приближава.

Разкажи ми за Алан той се постара да звучи безразлично.

За кого? подскочи Меган.

За Алан повтори Майк. -Когато Сара за първи път те предложи за тази работа, тя се съмняваше, че ще дойдеш, защото на Алан не би му харесало. Но ти си тук и затова ми е интересно какво е станало с Алан. Той спря за миг. Предполагам, че това е приятелят ти? Беше явно, че му е много неудобно.

Годеникът ми отвърна рязко тя.

Майк зяпна от изненада.

Годеник! Значи се омъжваш? Той се изчерви и започна да заеква. О, не знаех. Аз, ъ-ъ, си мислех... ами... След като дойде, аз си мислех, че може би... уф! Майк прекара ръка през косата си. Моите поздравления! Той изглеждаше като мокро пале.

„Каква чудесна възможност!“ помисли си Меган. *Ако Майк си мисли, че все още съм сгодена, той ще уважава това и ще ме остави на мира. Тогава няма да се чувствам толкова виновна, че през цялото време го отблъсквам. Но въпреки това въздъхна тя, не мога да го лъжа. Точно това направи Алан с мен. Лъжите само влошават нещата.“* Тя се обърна към телескопа.

Всъщност, Алан и аз **бяхме** сгодени каза най-последно. Скъсахме.

О, съжалявам в очите му се четеше истинско облекчение. След това се осъзна. Нямах намерение да любопитствам.

Е, вече всичко свърши гласът ѝ звучеше малко приглушено. Или почти.

Майк се обърна и погледна към пристанището, преди да проговори след няколко минути.

Дай си време, всичко ще мине.

В очите ѝ проблесна внезапен гняв.

Ама ти какво знаеш!

Майк бе поразен. Тя размаха пръст пред лицето му.

Подигравките с момичетата са любимия мъжки спорт, нали? Е, на мен това ми стига. Никога повече!

Гласът на Меган отекна в металните стени. Майк се отдръпна. Другите туристи се обърнаха да гледат. Изненадана от изблика си, Меган се вторачи през най-близкия прозорец.

Като че ли цяла вечност никой не пророни и дума. Най-накрая Майк проговори:

Трябва да слизаме каза той меко. Сара сигурно ни чака.

Съжалявам, нямах намерение да... започна Меган.

Няма нужда да ми обясняваш усмихна се Майк. Аз съм онзи, който трябва да се извини. Ти все още не си се оправила напълно, а аз те преследвам през цялото време като някакъв безчувствен тъпак. Извинявай. Той я поведе към стълбите. Оттук нататък ще се постарая да се държа по-добре, съгласна ли си?

Те тръгнаха по стълбите. Когато стигнаха долу, Сара им махаше от кея.

Побързайте! извика тя. Фериботът тръгва за остров Елис.

Майк грабна ръката на Меган и двамата хукнаха към кея. Качиха се на борда в мига, в който морякът вдигаше трапа.

Остров Елис представляваше импозантна гледка. Части от възстановени сгради привличаха вниманието на посетителите, движещи се по павираните пътечки. В туристическия център бяха написани имената на имигрантите, минали оттук по пътя си към своята обетована земя. С помощта на указателя Сара намери името на дядо си. Тя прекара пръста си върху гравираното име и се разплака. Но никой не забеляза, тъй като другите около нея правеха същото.

Майк им показва името на своето семейство.

Те избягали от Австрия в Англия точно преди началото на войната. По време на примирието дошли в Америка.

Меган никога досега не бе чувствала историята толкова близка и реална. Тя не беше само дати, битки и кръвопролития; представяваше реални хора, търсещи ново начало също като нея.

Един час по-късно те отново бяха на кея и вървяха към колата на Майк.

Какво ще кажете да отидем набързо и до Емпайърстейт билдинг? попита той. Гледката е невероятна, дори и след като се стъмни.

Трябва ли да се изкачваме пеша? пошегува се Меган.

Може би би го предпочела засмя се Сара. Асансьорите ти качват корема направо на тавана.

Меган пребледня.

Не мога да дочакам!

Поради по-намаленото движение в неделя, те стигнаха до центъра за рекордно кратко време. Когато влязоха в Емпайърстейт Билдинг, се спряха пред асансьора.

Ето това е начинът, по който предпочитам да изкача 102 етажа! каза Сара, влизайки в кабината.

„Помощ! помисли си Меган. *Какво правя тук?*“ Тя затвори очите си, когато вратите на асансьора се плъзнаха на мястото си. Капчици пот се появиха на челото ѝ. Почувства как потта се стича по гърба ѝ. Стомахът ѝ подскочи, когато асансьорът започна да се движи нагоре.

Ще се справиш ли? прошепна Майк, прегръщайки я през раменете.

Д-д-да, щ-щ-ще се с-с-справя заекна Меган, а дъхът ѝ излизаше на плитки издишания. Когато асансьорът спря на 86-ия етаж, стомахът ѝ продължи да се движи нагоре и без нея. Най-накрая вратите се отвориха. Меган хукна навън, в мраморното фоайе. Майк и Сара побързаха да я настигнат.

Добре ли си? попита Сара.

Не знам. Меган бе останала без дъх. Току-що си дадох сметка, че ми предстои да се върна долу по същия начин!

Ние все още не сме на върха предупреди Майк. Трябва да се качим на втория асансьор за останалата част от етажите.

Какво! възкликна Меган ужасена. Майк и Сара я погледнаха с тревога. Тя стисна зъби. Хайде, да отиваме и да свършваме!

Те се насочиха към втория асансьор.

Сигурна ли си, че искаш да се подложиш на това? запита Майк.

Не ми предлагай други варианти или никога няма да стигнем до върха отговори Меган. Вратите на асансьора се затвориха зад тях.

Най-после стигнаха до наблюдателницата.

На Меган бе достатъчен само един поглед към гигантския град, разстлал се под нозете им, за да забрави всичките неудобства от изкачването.

Това е най-зрелищната гледка, която някога съм виждала! възкликна екзалтирано тя. Майк я заведе до парапета. Той ѝ посочи алуминиевата игла на Крайслер билдинг, както и Сентръл парк. Далеч надолу по улиците се движеха хиляди хора, които изглеждаха като мънички цветни петънца.

Толкова много хора живеят на едно малко място каза тя. Как ли всички те ще чуят за Исус?

Майк се засмя.

За мен мисълта за евангелизиране на Ню Йорк винаги е била Предиизвикателството с главно „П“. А и за много други.

Затова ли дойде тук?

Отчасти. Лицето му стана сериозно. Винаги съм си представял, че Бог иска от мен да работя с бедните деца. Но след като дойдох

тук, видях проблемите и почувствах реалността на служенето, вече не съм толкова сигурен. Той се подпря на железния парапет.

Защо?

Не мога да го обясня. Спря за миг. То е като да пробваш нови джинси не са ти точно по мярка.

Една лукава усмивка се изписа по лицето на Меган.

Мисля, че знам какво имаш предвид. До преди няколко седмици бъдещето ми се струваше твърде сигурно. Бяла сатенена булчинска рокля. Алан. Пътешествие до Мазатлан по време на медения месец. А сега... Думите ѝ бяха отнесени от късния следобеден бриз.

Ако това би могло да те утеши, можем да сме сигурни, че Бог ръководи живота ни. Майк погледна към града. Той обещава винаги да е с нас, дори и до най-далечните кътчета на света. Какво повече бихме могли да искаме?

Моля ти се, Майк, стига с тези клишета! направи гримаса Меган и се отдръпна от парапета. Чула съм и съм изтърпяла достатъчно много от тях.

Майк погледна след нея.

Обещания, Меган, а не клишета.

Тя сви рамене и влезе в сградата.

Глава

6

Меган залепи и последните съобщения на информационното табло. Рисунките, които децата подготвиха за Деня на благодарността, бяха истинска палитра от различни цветове и стилове. „Съвсем като децата“ помисли си тя.

Погледна към часовника на стената. „Шест и половина! По-добре да побързам, ако искам да се прибера при Мама Грейс за вечеря каза си. Може просто да си купя едно геврече и чаша портокалов сок от магазинчето на ъгъла по пътя към вкъщи. Толкова неща трябва да свърша, преди сутринта да тръгна за летището.“ Вече си представяше как язди своя кон Амби, как празнува Деня на благодарността с баща си и как участва в сватбата му с Либи.

Въпреки че никога не изчезна напълно, носталгията на Меган по дома ѝ значително намала, откакто дойде в Ню Йорк. И колкото и да не искаше да си признае, това се дължеше до голяма степен на Майк. Независимо какво правеше тя, той просто не се съгласяваше да го държат на една ръка разстояние. Трудно бе да се пренебрегне такава настойчивост.

Въпреки че все още не бе наясно по отношение на Майк, други въпроси напълно се изясниха. Преподаването беше много приятно. Учениците ѝ бяха истинско благословение. Сега беше сигурна, че чрез преподаването Бог ѝ отваря нова врата. Само трябваше да покрие изискванията за начална педагогика. След това може би щеше да започне магистърската си степен по педагогика.

Тя запълваше времето си с училищни дейности денем и проверяване на тетрадки вечер. А през уикендите Майк включваше Сара и Меган в младежките дейности на църквата: съботни посещения на старчески домове, богослужение край брега на Джърси, посещение на нийорския аквариум, есенна екскурзия до Беркшайър.

Една вечер на връщане от училище Майк предложи да отидат на остров Кони за „най-страхотната“ печена царевича в града.

Очите на Меган светнаха.

Хей, звучи чудесно. Ще видя дали Сара иска да дойде.

Майк се прокашля.

Ами... аз този път не каня Сара. Мислех си, че само ти и аз бихме могли...

Меган онемя. Вътрешно се разкъсваше между желанието си да отиде с Майк и страха си да отиде без Сара.

Ох... ами, предполагам...

Страхотно! прекъсна я Майк. Ще те взема в пет и половина. Облечи си нещо удобно, особено на краката. Има много да се върви очите му блестяха. Искам да ти представя „Циклона“. Това е най-страшното „влакче на ужасите“, на което някога си се возила.

Направо съм впечатлена направи гримаса Меган.

Когато каза на съквартирантката си, Сара се усмихна от удоволствие.

Можеш да облечеш бежовия ми пуловер, ако искаш. По това време на годината става студено.

Сара! Не прави от това нещо повече, отколкото е в действителност!

Кой прави нещо повече? Това си е просто среща, нали така? подсмихна се Сара.

Така! Затова махни това лукаво изражение от лицето си изпелтечи Меган, събличайки дебелия си вълнен пуловер.

Тц, тц, тц засмя се Сара. Както е казал поетът: „Дамата твърде много протестира!“

Меган взе единия си чехъл и го хвърли по Сара. Тя се изплъзна и се разсмя с пълно гърло.

Меган чу колата на Майк да спира пред къщата. Вместо да рисува Сара или някой от къщата да каже нещо, което да ги притесни, Меган хукна надолу по стълбите и през вратата.

Оп! тя налетя направо на Майк, който влизаше в къщата.

Добър вечер и на теб каза той, като я задържа да не падне. Добре ли си?

Чудесно! Меган извади най-лъчезарната усмивка, на която беше способна. Не исках да те карам да чакаш поглеждайки през рамо, тя го хвана под ръка и го изтика навън. Да се махаме оттук!

Остров Кони представляваше една смесица от светлини и цветове. „Циклонът“ се оказа всичко, което Майк ѝ беше обещал. Когато вагончето се насочи надолу по първото хълмче, Меган се разкрещя до пресипване. А когато внезапно спряха до изхода, очите ѝ блестяха от радостна възбуда. Майк ѝ помогна да слезе.

Беше страхотно! възкликна тя. Наистина страхотно!

Искаш ли да се качим пак?

За нищо на света!

Той се засмя, хвана ръката ѝ и я поведе надолу по рампата към страничната пътека.

Печената царица е натам.

От претъпканите щандове край пътеката се издигаше пара. Майк плати за две царици и ѝ подаде едната. Когато отхапа от сочните зърна, разтопеното масло покапа от пръстите ѝ.

Ммм лицето ѝ светна. Чудесна е, Майк! каза тя между две хапки. Наистина е много вкусна.

Чакай малко... Той махна едно зрънце от бузата ѝ. Вгледа се в лицето ѝ, след това се обърна отново към щанда. Трябва ѝ още сол.

Меган наблюдаваше странната смесица от хора, разхождащи се край нея. Мъже с италиански копринени костюми и с часовници „Ролекс“ се движеха до бездомници, облечени в парцаливи дрехи. Тийнейджъри с оранжови, виолетови и розови коси седяха до побелели бабички и техните кавалери с бомбета. Меган видя зад тях да спира черна лимузина. От нея слезе униформен шофьор, купи хот-догове и царица и се върна до колата. Няколко думи до десния прозорец и храната изчезна вътре. „*Стига толкова солидарност с обикновените хора*ца помисли си Меган. *Това ми прилича на живот на какавида.*“ Колата се вля в автомобилния поток и изчезна от погледа ѝ.

Не мога да повярвам, че по това време на годината тук има толкова много хора каза тя.

Майк се засмя и пак отхапа от царевичката си.

Можеш да дойдеш тук и през най-студения януарски ден и пак ще намериш тълпа. Искаш ли още една царевичка или нещо за пиене?

Тя поклати глава и избърса пръстите си в салфетката.

Благодаря, но ми беше достатъчно.

Те се разхождаха край дървени сергии, детски пързалки и някой случаен амбулантен търговец, по дървените подпорки на кея и на брега. На хоризонта слънцето бе станало огненочервено, разпръсквайки ярката си красота по водата. Меган тръгна по пясъка към вълните. Шумните звуци на карнавала зад нея затихнаха в далечината.

Не е ли прекрасен океанът? попита тя, вдишвайки с пълни гърди соления въздух. Винаги ме кара да се чувствам толкова жизнена! тя се завъртя в кръг с детско безгрижие, с протегнати към небето ръце. Падна на земята с преплетени крака, пейки любимата си песен:

„Пея за мощната сила на Бога, караша океана да се издига...“

Майк седна до нея.

И аз много я обичам каза той. Тук наистина можеш да почувстваш духа ѝ.

Те слушаха прибоя на вълните, докато звездите не изпъстриха черното като индиго небе.

Край океана винаги се чувствам много близо до Бога. Алан и аз обичахме да... Меган се поколеба. Майк, трябва да бъда откровена с теб тя взе шепа пясък. Мисля за теб като за страхотен приятел. Ти стана за мен почти като брат.

Брат?! възкликна Майк.

Майк, опитай се да разбереш помоли Меган. Не мисля, че мога да се справя с мисълта за нова връзка, дори и с теб тя погледна към океана. Просто имам нужда от време, това е всичко.

Добре, Меган отвърна той. Ти беше откровена с мен. Сега и аз би трябвало да съм откровен. Майк се обърна към нея. Ти стана нещо твърде специално за мен, за да рискувам да те изгубя. Затова ще играя по твоите правила. Но разбери ме, нямам никакво

намерение да се отказвам от нашето приятелство.

Очите ѝ се разшириха от изненада.

Но аз не бих искала това. Аз много обичам... искам да кажа, приятно ми е с теб – тя почувства как лицето ѝ се изчервява. Ако имах брат, бих искала да е също като теб.

Майк се изправи и ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да стане. Едно подръпване – и тя се озова само на няколко сантиметра от лицето му.

Ако правилата се променят, нали ще ме уведомиш?

Тя не отговори. Нито пък се възпротиви, когато ръка за ръка се разхождаха в парка и на станцията на метрото.

През следващите седмици Меган се отпусна и искрено се наслаждаваше на времето, прекарано с Майк. Сега, когато границите на приятелството им бяха ясно определени, тя не чувстваше необходимост да се противопоставя на опитите за сватосване от страна на Сара. Особено удоволствие ѝ доставяха дългите разговори с Майк в кухнята на Мама Грейс в събота вечер, след като всички други вече си бяха легнали. Разказваха си случки от детството. Обсъждаха възгледите си за възпитанието на децата и убежденията си за тайните на щастливия брак. Спореха по заплетени теологични въпроси и споделяха мечтите си за новата земя. Когато Майк отиде на среща на проповедниците в Масачузетс, тя почувства, че той ѝ липсва.

Когато и последните декорации за Деня на благодарността бяха закачени на стената, работата на Меган по подготовката на празниците почти приключи. Друга учителка щеше да я замества, докато тя щеше да бъде в Ню Мексико за Деня на благодарността и сватбата на баща си. Изключвайки осветлението, тя тръгна по коридора. Това беше един от уикендите, през които Мама Грейс и Сара работеха на доброволни начала в общинския център. Ускори крачките си. Мисълта за Алвин – сам в къща, пълна с кипящи от енергия деца – я накара да се засмее. Не ѝ се искаше да го оставя сам по-дълго от необходимото.

Но нямаше нужда Меган да се притеснява. Когато се прибра, кухнята беше почистена, по-малките вече се бяха изкъпали и Алвин им четеше приказка.

Съжалявам, че закъснях, Алвин – извини се тя. Имах много пуйки, с които да се занимавам.¹

Няма нищо усмихна се момчето. Никак не беше трудно. Децата знаеха какво трябва да правят.

След като целуна всички за лека нощ, тя бързо отиде в стаята си, за да се приготви за пътуването. Когато Сара влезе на пръсти по-късно същата вечер, Меган вече бе легнала и спеше дълбоко.

На следващата сутрин Майк я откара до летището. Тя настоя да я остави до терминала, вместо да плаща за паркинг. Той се съгласи неохотно. Предавайки багажа ѝ на един служител, той я заведе на тихо местенце, далеч от шумната зала. След простичка молитва за безопасното ѝ пътуване, стисна ръцете ѝ.

Бъди внимателна прошепна ѝ. И бързо се връщай!

Преди да осъзнае какво казва, тя отговори:

Ще ми липсваш.

Наистина ли имаш предвид това? Той се вгледа в очите ѝ. Тя кимна. Той покри ръцете ѝ със своите. Когато се върнеш следващата седмица, бих искал да отделим малко повече внимание на тази мисъл, ако нямаш нищо против. Но засега трябва да хванеш самолета...

Ей, я махни тая купчина ламарина! Груб глас зад тях наруши възшебството на мига. Един служител от летището се бе насочил към „Тойотата“ на Майк. Не можеш да паркираш тук, това е товарителна зона. Не можеш ли да четеш?

Май че е по-добре да тръгвам каза той. Ето Майк я целуна по бузата и хукна към колата си. Нещо, за което да си мислиш.

Това беше истински братски жест пошегува се Меган.

Той се поклонил като изискан салонен кавалер.

Точно това си мислех, мадам! Качи се на колата си и замина.

Седмицата на Деня на благодарността премина като вихрушка в подготовката за сватбата. Въпреки че тя щеше да се състои в църквата на Либи в Тукумкари, Меган все пак имаше много работа. Тя изчисти къщата от единия край до другия.

Не ми се иска Либи да се върне от медения си месец в мръсна къща каза тя на баща си.

1 За Деня на благодарността американците по традиция приготвят пуйка бел. пр.

Меган щеше да запази скъпи спомени от моментите, които прекара с баща си през тази седмица. Либи и Хърб бяха решили да прекарат празниците със съответните си семейства, затова Меган напълно разполагаше с баща си. Заедно се разхождаха до каньона, ходиха по магазините и се хранеха навън. По време на разходката си из стария град, тя купи на Майк сребърно-тюркоазена каубойска вратовръзка.

Ще му хареса засмя се. Но знам, че никога няма да я сложи. Той е твърде градско момче.

Хърб се подсмихна.

Предполагам, че ако подаръкът е направен от подходящия човек, би могъл и да я сложи.

В утрото на Деня на благодарността Меган се събуди много рано и започна подготовката за празника. Тя месеше тестото за пая, когато телефонът звънна. Баща ѝ беше в другия край на стаята, приготвяйки овесени ядки за закуска.

Ще вдигнеш ли, татко? Ръцете ми са покрити с брашно.

Разбира се.

Той постави купата с ядките на масата и хукна към телефона.

Тя напълни две кексови формички с тиквения пай и ги сложи в горещата фурна. Беше започнала да разточва останалото тесто, когато баща ѝ нахлу в кухнята.

Той ми изглежда много свястно момче, Меги, скъпа.

Кой, татко? с един остър нож тя разреза тестото на две.

Баща ѝ заговори припряно:

Момчето, за което говориш непрекъснато, откакто си се прибрала, и момчето, с което говорих по телефона през последните петнадесет минути, ето кой.

Тя се завъртя.

Майк? На телефона? Защо не ми каза? Откъде се обажда?

Той си сипа един черпак от овесените ядки.

Той *беше* на телефона. Казах му, че прaviш кекс, и обеща да се обади по-късно.

О! Меган се обърна пак към тестото, опитвайки се да прикрие разочарованието си. Хърб поръси овесените си ядки с малко кафява захар и седна на масата.

Обаждаше се от дома на родителите си в някакво градче на

име Гленс Фолс, доколкото си спомням. Това някъде наблизко до теб ли е?

Не, Гленс Фолс е на около 200 мили северно от града – тя изми ръцете си. А каза ли кога ще се обади пак?

Тази вечер около 20:00 часа наше време, ако успее да се свърже. Ако не успее, ти изпраща много поздрав и ще се видите, когато се върнеш в Ню Йорк – Хърб погледна дъщеря си с крайчеца на околото си. Е, кога ще имам възможността да се запозная с този Майкъл Фелдман?

Избърсвайки ръцете си в кърпата, Меган се постара гласът ѝ да звучи съвсем равно.

О, татко! Не е голяма работа. Ние сме само приятели – това е всичко.

Щом казваш, Меги – той загреба с лъжицата си от купата с овесени ядки.

Меган чака цялата вечер, но Майк не се обади. Към 21:00 ч. тя се опита да му се обади, но всички извънградски линии бяха заети. Най-накрая се отказа и си легна.

В петък сутринта тя и баща ѝ отидоха в Тукумари. Семейството на Либи се бе заело с последните приготовления за сватбата в събота вечер, така че Хърб и Меган веднага се включиха в суматохата, за да помогнат с каквото могат. През целия ден изпълняваха различни задачи и вземаха решения в последната минута, а най-накрая завършиха с репетиция на церемонията в църквата. По-късно семействата се събраха в дома на най-голямата дъщеря на Либи за вечеря и вечерно богослужение.

Незнайно по каква причина, но всичко, което тя правеше или казваше през онази вечер, ѝ напомняше за Майк. Когато Либи засвири на пианото любимите си духовни песни, си спомни за брега на пустинния остров Кони. „Пея за мощната сила на Бога, караща океана да се издига...“ Когато всички коленичиха да се помолят, си спомни молитвата на Майк на летището. Когато баща ѝ целуна Либи за лека нощ, Меган погали собствената си буза, сякаш чувстватвайки меката целувка на Майк. „Ама какво ми става?“ започна да се чуди тя.

След обяда на следващия ден дъщерята на Либи настоя майка ѝ малко да си почине. Затова Меган и баща ѝ решиха да отидат на

езерото Кончас. Беше толкова приятно да се измъкнат от претъпканата с хора къща. Паркираха колата и тръгнаха по угъпканата пътечка към върха на хълмчето.

Изкачиха се на огромна поляна и се вгледаха в разпрострелата се под тях долина.

Как се чувстваш напоследък по отношение на Алан? запита баща ѝ.

Тя вдиша чистия сух пустинен въздух.

Може да прозвучи странно, но понякога дори не мога да си спомня как изглеждаше Алан.

Това е добре. Момчето не ми харесваше много-много призна си баща ѝ.

Тя се усмихна, взе шапката от главата му и я сложи на своята.

Май че успях да го разбера. Ти никога не си бил чак толкова прикрит.

Той откъсна една прерийна тревичка и лапна единия ѝ край.

Разкажи ми нещо повече за този Майк.

Тя наклони главата си на една страна и погледна изкосо.

Не съм сигурна, че е останало много за разказване. Както каза, аз говоря за него през цялата седмица – тя разтърка малко песъчлива почва между пръстите си. Той наистина се грижи за хората. Не мисля, че в него има едно-единствено егоистично кокалче.

Много го харесваш, нали? запита Хърб. Меган въздъхна.

Да, харесвам го – тя погледна към скалистия пейзаж наоколо. Но не мисля, че съм готова за нова връзка. След всичко, което се случи с Алан, сега се чувствам някак си... изтощена.

Знам, скъпа – Хърб приятелски я прегърна през раменете. Но трябва да продължиш напред, да оставиш миналото зад гърба си. Ако този Майк си струва, няма да позволя на спомена за Алан да ти разруши щастието. Той вече направи достатъчно. Сега вече ти решаваш.

Меган кимна с глава. Те разговаряха, докато слънцето не се приближи до хоризонта, след това слязоха по пътечката към колата и се върнаха в града. Когато стигнаха до дома, изкъпаха се и се преоблякоха за сватбата, навън отдавна вече се бе стъмнило.

Когато стигнаха до църквата, там вече кипеше от живот. От

мига, в който влязоха в сградата, те се включиха в някакви дейности. Кумът хвана баща ѝ и го изведе навън. Една от дъщерите на Либи извика Меган в женската съблекалня. Там беше Либи, щастлива в дантелената си рокля с цвят на шампанско. Очите на Меган се напълниха със сълзи, когато отиде при нея и я целуна по бузата.

Добре дошла в семейството, мамо!

Либи засия от радост.

Благодаря ти, дъще.

През следващия час със сватбарите се разпореждаха фотографът и неговият помощник. Когато първите гости започнаха да пристигат, всички участници се скриха от погледите.

Чакайки началото на сватбената церемония, Меган прегледа програмата. На корицата със златни букви бяха написани думите: „Весели се тъй също в Господа и Той ще ти даде попросеното от сърцето ти“ (Псалм 37:4). Текстът се замъгли пред очите ѝ. Майк много пъти ѝ беше цитирал тази фраза.

Меган най-после призна пред самата себе си, че Бог наистина ѝ дава попросеното от сърцето ѝ. Тя искаше любящ дом и християнски съпруг, с когото да споделя дома си. Бог през цялото време е знаел, че Алан горкият объркан Алан не би могъл да ѝ даде това. Тя потрепери при мисълта какво е можело да стане. Приклони глава и произнесе искрена благодарствена молитва към Бога.

Започнала веднъж, сватбата премина от само себе си. Официално влизане на младоженците, проповед, благословение, поздравления. Преди да разбере какво става, баща ѝ вече я отведе настрана по време на приема и я целуна за сбогуване.

Бъди внимателна, Меги, скъпа каза той, а очите му бяха изпълнени с обич и загриженост. Отдели си достатъчно време за това момче Хърб я погали по косата. Казах ли ти колко ми хареса седмицата, която прекарахме заедно? Тя винаги ще бъде нещо специално за мен.

Меган преглътна сълзите си.

Обичам те, татко. Знам, че с Либи ще бъдете много щастливи.

Той я прегърна и се върна при Либи. След като хукнаха под дъжда от оризови зърна, той и Либи се качиха в колата и се приготвиха за тръгване. На качване той се обърна и изпрати на Меган въздушна целувка. Миг по-късно потеглиха.

На следващата сутрин тя се върна в ранчото. Набързо изчисти къщата и се приготви за завръщането си в Ню Йорк. На летището паркира колата на баща си на паркинга за дългосрочен престой. Хърб трябваше да я вземе на връщане. Вземайки чантите си, тя се запъти към терминала.

„Весела Коледа!“ пишеше на златисточервения транспарант, опънат в централната зала на летището. Само за няколко дни, прекарани от нея в Ню Мексико, коледните украси се бяха появили навсякъде. Настроението ѝ се подобри, като гледеше огромните блестящи топки и ярко оцветените панделки. Много ѝ хареса гигантската елха, украсена с малки светлинки и ръчно изработени украшения в индиански стил. *„Колко по-различна ще бъде Коледата тази година* помисли си тя. *Вместо да се разходя из „стария град“ на Албъкърк в навечерието на Коледа, ще пея коледни песни с Мама Грейс и децата.“*

Тя бързо отиде до самолетното гише за регистрация и предаде багажа си. Грабвайки малкото си пътническо куфарче в ръка, хукна към изхода до терминала с нейния самолет.

Молим пътниците за полет 1207 на Американ Еърлайнс за Сейнт Луис, Ню Йорк, Бостън, да заемат местата си в самолета...

Когато първите думи прозвучаха по радиоуредбата, Меган хукна с все сила към изхода, нетърпелива най-после да тръгне. Този път бързо се качи в самолета и си намери място. Гледаше да не обръща внимание на тълпата около нея.

Когато самолетът се вдигна от пистата, Меган се отпусна назад в седалката си. Това пътуване на изток бележеше едно ново начало за нея. По време на престоя си у дома най-после бе осъзнала, че любовта ѝ към Алан бе мъртва и отминала. И макар да не бе сигурна, че е дълбоко влюбена в Майк, определено бе силно привлечена от него.

Помисли си за баща си. Спомни си болката, която той изпитваше по време на продължителното заболяване на майка ѝ. След смъртта ѝ той бе толкова самотен! И все пак, винаги, когато го попиташе, ѝ цитираше стиха: „Никак няма да те оставя и никак няма да те забравя!“ Хърб вярваше на всяка дума.

Уповавам се на Божиите обещания, Меги казваше обикновено

той. Те ми помагат да се справям с всеки изминал ден.

След това тя си спомни щастието по лицето на баща си, когато Либи пристигна. Меган се убеждаваше, че баща ѝ е бил прав през цялото време.

Благодаря Ти, Боже помоли се тя меко. Благодаря Ти за Либи.

Самолетът се издигна високо над облаците. „Ама този полет никога ли няма да свърши? чудеше се Меган. Опита се да спи; опита се да чете. Но времето така и не минаваше. *Щеше ми се Майк да беше тук* помисли си тя. *Толкова много неща имам да му разказвам.*“ Меган въздъхна. Колко пъти през последната седмица се беше улавяла, че си мисли точно това? Независимо дали искаше да си го признае, сега Майк бе един от основните играчи в живота ѝ. За съжаление точно в този момент той се прибираще от Гленс Фолс в Ню Йорк. Сара щеше да я посрещне на летището, а не Майк. Тя щеше да го види чак на сутринта.

Когато Меган слезе от самолета, Сара я чакаше. Придвижвайки се през огромното множество хора, Сара разпита за всяка подробност около пътуването и сватбата.

Аз ще пътувам следващия път каза Сара. Мама и татко ми се обадиха в Деня на благодарността. Купиха ми самолетен билет, за да си отида у дома като коледен подарък. Не е ли страхотно?

Късметлийка! усмихна се Меган. Ще ти се отрази добре поне за малко да се махнеш от лудницата на големия град. Ще се поразведриш.

Когато излязоха от терминала, бяха подети от студения порив на вятъра. Меган ахна.

Ооо! Тя се сви в дебелото си палто. Бях забравила колко студено е тук.

Добре дошла на североизток! засмя се Сара.

Те минаха през порталната врата, водеща към закрития паркинг. Когато най-после стигнаха до колата, зъбите на Меган тракаха от студ и пръстите на ръцете ѝ бяха замръзнали.

Брр! тя потъна в дълбоката седалка на колата. Винаги ли е толкова студено в Ню Йорк?

Синоптиците казват, че някакъв арктически циклон се е насочил към нас от Канада отвърна Сара. Но кого го е грижа? Нали е Коледа!

Меган вече бе започнала да се чувства малко по-топло. Сара излезе от магистралата и се вля в градските улици. По витрините на магазините проблясваха разноцветни светлини, сребристи и зелени гирлянди можеха да се видят на всяка улица. Под лампите можеха да се видят Дядо Коледи и шейни с еленчета. Накъдето и да погледнеш, Меган виждаше коледни символи. Дори и подредените в ред къщи вече не бяха така еднообразни. Ярки цветове и празнични декорации разкриваха индивидуалността на техните притежатели, които иначе оставаха скрити през останалата част от годината.

Когато колата спря пред Мама Грейс, входната врата се отвори. Развълнуваните деца изскочиха от къщата и хукнаха към колата.

Ти се върна, г-це Меган. Ти се върна! извика малкият Джоел, който първи успя да стигне до колата.

Не ми хареса другата учителка каза второкласничката Тания, отваряйки вратата на Меган. Тя не се усмихваше. Ти ми липсваше.

И ти ми липсваше прегърна Меган момиченцето и излезе от колата.

Ще ти занеса куфарите в стаята каза Алан, като взе ключовете от Сара и отвори багажника.

Деца, ако не се приберете веднага вкъщи, ще умрете от студ извика Мама Грейс от прага. Добре дошла, Меган. Горещото какао е сварено и те чака.

Меган спря на ъгъла. Тя бе погълната от познатата сцена. Очите ѝ блестяха от щастие.

Толкова ми е приятно, че се върнах, Мамо каза тя, качвайки се по стълбите към къщата.

Мама Грейс я прегърна през раменете и я въведе в къщата.

Е, как мина сватбата? Искам да чуя всички подробности!

Семейството се събра около кухненската маса и започна да ѝ разказва истории от изминалата седмица. Както винаги, на всички им беше толкова приятно, че никой не обърна внимание на времето.

Изведнъж Мама Грейс погледна към часовника.

Станало е почти 11! Тя подбутна децата към стълбите. Хайде, бързо в леглата. Утре сте на училище!

Децата изпъшкаха, но се подчиниха. Тания прегърна за последно Меган, преди да последва другите деца.

Много те харесвам, г-це Меган прошепна тя.

И аз много те харесвам усмихна се Меган.

Вие двете също си лягайте каза Мама Грейс на Сара и Меган, които продължаваха да стоят на масата. Няма да позволя на големите да дават лош пример на малките.

Смеейки се, Сара и Меган побързаха да се приберат в стаята си. Докато Сара се къпеше, Меган започна да разопакова багажа си. Току-що бе поставила последните си дънки в гардероба, когато на входната врата се позвъни. Вниманието ѝ бе привлечено от познат мъжки глас.

Има ли някой къщи?

Това беше Майк. Меган можеше да чуе как Мама Грейс бяга надолу по стълбите.

Я по-тихо! скара се Мама Грейс, като едвам скриваше добродушната нотка в гласа си. Какъв е тоя мъж, който нахлува по това време по къщите? Засрами се!

И аз много се радвам да те видя каза невъзмутимо Майк. Надявах се Меган още да не си е легнала.

Да бе, аз си помислих, че идваш заради мен възкликна Мама Грейс. Е, Меган вече спи, горкото дете. Да пътува толкова отдалеч...

Меган хукна през стаята и отвори вратата.

Мамо Грейс извика тя, накланяйки се през махагоновото стълбище. Майк и Мама Грейс погледнаха нагоре към нея. Изведнъж се спря. Какво да каже?

О, здравей, Майк престори се на незаинтересована.

Ти би трябвало да си в леглото каза Мама Грейс строго.

Здравей, Меган отговори Майк. Как беше в Ню Мексико?

Страхотно! Толкова неща имам да ти разказвам!

Сутринта, дете опита се да протестира Мама Грейс.

О, Мамо усмихна се тя. Само за минутка. Само да се преоблека и слизам. Тя бързо се прибра в стаята си и започна да рови из гардероба.

По-бавно! подхвърли Сара от леглото. Човек ще си помисли, че нямаш търпение да го видиш или нещо подобно.

Меган се изчерви. Тя облече дънките си и една фанела.

Просто се радвам да видя един добър приятел, това е всичко, отговори Меган, сресвайки косата си.

Един добър приятел? Да бе, точно така каза Сара, вдигайки комично очи. Не обръщайки й внимание, Меган хукна надолу по стълбите.

В подножието им се спря, за да се поуспокои. „*Не би било изискано да се спъна в последното стъпало и да падна презглава в краката му* реши тя. Пое дълбоко въздух и бавно слезе по последните няколко стъпала до изхода.

Майк я чакаше.

Здравей прошепна той. Извинявай, че идвам толкова късно. Току-що се прибирам от Гленс Фолс и нямах търпение да те видя.

Радвам се, че дойде отвърна тя с неловка усмивка. Е, как премина твоят Ден на благодарността?

Чудесно! засия той. За миг между тях настъпи неловко мълчание. Меган реши, че двамата сигурно изглеждат глупаво. Майк пое инициативата. Е, чу ли се вече с баща си и новата му жена?

Разбира се, че не! Те са на меден месец. Тя го заведе на верандата. Меката светлина от единствената настолна лампа хвърляше топло сияние над износените мебели. Те седнаха на диванчето и започнаха да си разказват кой как е прекарал почивката си. Тя му разказа за специалната седмица, която е прекарала с баща си.

Баща ти звучи като наистина много сериозен човек каза Майк. Ние проведохме приятен разговор.

Ще го харесаш. Той е страхотен тя се вгледа в ръцете си и в някакво въображаемо несъвършенство на ноктите си. Знам, че всички дъщери говорят така за бащите си, но в моя случай това си е чистата истина. С периферното си зрение улови усмивката на лицето на Майк.

Не се смей! Той *наистина* е страхотен! тя игриво го удари по рамото.

Майк отбранително вдигна ръце.

Вярвам ти, вярвам ти!

Майк се усмихна и продължи.

В очите на татко винаги се чете някаква усмивка. Дори когато е сериозен, тя си е там, под повърхността.

И аз предполагам, че те пази като зеницата на очите си Майк се усмихна с онази широка усмивка, която Меган толкова много

харесваше.

Би могъл да кажеш това призна тя. Но предполагам, че е вярно и за твоите родители.

О, добре, че стана въпрос за родителите ми, аз почти щях да забравя. Помолиха ме да ти предам това той бръкна в джоба на самото си и извади един плик. От майка ми е.

Тя отвори плика и прочете писмото.

Това е покана да прекарам коледните празници с твоето семейство в Гленс Фолс.

Знам призна Майк. Смятах сам да те поканя, но тя настоя да ти изпрати официална покана. Постоянно си мисли, че трябва да прави нещата „както трябва“.

Съгласна съм с нея каза Меган, прочитайки отново писмото.

Вие двете сигурно ще се разберете. Майк нервно стана на крака.

Ще дойдеш, нали? Не се притеснявай. Аз ѝ обясних, че ние сме само приятели, почти като брат и сестра.

Тя също се изправи и прибра писмото в плика му.

Почти. Но не съвсем.

Моля? Леката усмивка на Майк се промени в израз на напрегнат интерес. Той се наклони и се вгледа в очите ѝ. Би ли се появила?

Изведнъж гонгът на часовника започна да бие. Меган започна да се занимава с часовника си.

Ох, че късно е станало! Сигурна съм, че утре сутринта няма да мога да се вдигна от леглото. Май че е време да лягаме, а? Тя хукна към вратата като подплашено еленче.

Майк не свали очите си от нея. Той войнствено се върна от стаята на верандата. Очите им се срещнаха.

Тогава ще се видим утре.

Лека нощ.

Меган затвори вратата. Когато стъпките на Майк заглъхнаха в далечината, облегна главата си на вратата.

Ама и аз съм една! Такъв шанс и да го пропусна!

Глава

7

Огромната коледна елха се издигаше високо над кънкьорите в Рокфелеровия център. Дългите ѝ зелени клони бяха украсени с хиляди трепкащи светлини и сребристи и златни гирлянди. Вечерният въздух бе изпълнен с коледни песни. Шумът на големия град изглеждаше отдалечен като че ли на хиляди километри.

Майк взе под наем кънки и за двамата. Намериха една пейка до пързалката и седнаха на нея. Той бързо завърза кънките си, след това коленичи на леда да помогне на Меган. Тя войнствено изгледа сребристите лезвия на кънките.

Ей, няма нищо страшно той обу крака ѝ с кънката и започна да завързва връзките. Мисля, че карах кънки преди още да съм се научил да ходя. Още на 9 години играех хоккей на лед.

Голям експерт, а? парира го тя. Не мога да дочакам да те покача на „Апалусите“ на баща ми.

Туш! засмя се Майк. Той привърши със завързването на кънките ѝ и започна да оправя своите. Когато свърши, се изправи и ѝ подаде ръка. Хайде, дай ръка и ще ти помогна да се научиш. Меган се опита да се изправи на крака. Тя стоеше безпомощно, впила се в ръката на Майк. Той се усмихна. Не е чак толкова лошо, нали?

Сега вече знам как се чувстват новородените жребчета каза Меган, а краката ѝ се огъваха.

Просто леко свий коленете си упъти я той. Точно така.

Започваш да се ориентираш преди да успее да протестира, Меган се озова на леда, пързалийки се до Майк. Виждаш ли? Казах ти, че е съвсем лесно.

Меган само го изгледа свирепо. Тя бе прекалено заета да следи съсредоточено краката си. Незнайно защо, те настояваха да се движат независимо от нея и един от друг.

Дръж краката си заедно посъветва я той. И насочени право напред. Тоест, ако можеш.

Много хитро, Майк!

Пързалияха се по леда, описвайки кръгове. Лекият зимен бриз хапеше бузите на Меган и рошеше косата ѝ. Въпреки че все още не беше готова да го признае пред Майк, тази идея за пързалинето с кънки май вече ѝ допаднаше. След няколко минути на пързалката Майк я привлече по-близо до себе си. Меган се сгуши на сигурно в ръката му и му позволи да я води по леда.

Изведнъж покрай тях прелетяха две хлапета. Погълнати от играта си, момчетата пресичаха пътя на другите кънкьори. Водачът премина толкова близо, че Майк се извъртя, за да избегне сблъсъка, само за да закачи кънката на второто момче, което се стрелна от другата им страна. Краката на Майк се преплетоха и двамата се озоваха на леда.

Какви бяха тези страхотни пируети? засмя се Меган на обърканото и стреснато изражение на лицето на Майк. Тя можеше да чуе как и останалите зрители около пързалката се смееха.

Добре ли си? той ѝ помогна да се изправи на крака и отърси якето ѝ от ледените стърготини. Искаш ли малко да си починем?

За предпочитане до някоя маса отговори тя, движейки се несигурно към края на пързалката. Те седнаха на една от многото масички край леда. Оттам разговаряха и наблюдаваха другите нещастни кънкьори. Майк внимателно се вгледа в нея. Сигурна ли си, че си добре?

Разбира се, че съм засмя се Меган. Да не съм порцеланова кукла? Не се чупя толкова лесно.

Просто не ми се иска да рискувам. Падна и се удари много силно.

С твоя помощ, ако мога да добавя.

Не ми напомняй! засмя се Майк.

„*Колко се различава от Алан*“ помисли си тя. Алан щеше напълно да е погълнат от мисълта за собственото си наранено достойнство, щеше да се притеснява колко глупаво е изглеждал в очите на другите благодарение на нея. Но Майк се смееше заедно с всички останали. За него това беше чиста шега. „*Как може да съм била толкова сляпа?*“ запита се тя.

Седмиците преди Коледа се изнизаха, изпълнени с празнични дейности. Един внезапен студен повей донесе със себе си бяло снежно одеяло, което покри сивия асфалт на града. Дватамата млади прекарваха времето си в дълги разходки, пързаяне с шейни в Централ парк и в обикаляне на коледните разпродажби в огромния универмаг „A&S“. А Меган беше сигурна, че са опитали от всеки възможен вид пица във всяка пицария на града.

Майк организира младежите от църквата в групи за изпълнение на рождествени песни, които обикаляха квартала. В събота и неделя вечер Сара ръководеше малкото хорче от певци, докато Майк и Меган раздаваха литература и посещаваха хората по домовете им.

Между посещенията по домовете Майк успяваше да хвърли по някоя снежна топка по посока на Меган предизвикателство, на което тя не можеше да устои. Те бягаха по хлъзгавите пътечки и се смееха до голяма степен за истинско удоволствие на Сара и децата.

Едно от семействата, които посетиха, направи особено впечатление на Меган. Джон и Фрида Кнап бяха на около 80 години. Джон бе толкова осакатен от артритата, че едва успя да им отвори вратата. И все пак двамата с Фрида настояха да поканят цялата група за чаша горещ шоколад и курабии. По време на краткото посещение Меган бе очарована от нежността на Джон към Фрида и очевидната любов и уважение, проявявани от Фрида към Джон. „*Как е възможно двама души да останат влюбени толкова дълго време?*“ чудеше се тя.

Стори им се, че посещението им е свършило твърде бързо. Обещавайки скоро да се върнат, Майк и Меган се сбогуваха с възрастното семейство и поведоха групата към църквата. По-късно същата вечер, на път към дома им, Майк предложи на Меган да минат през моста Варазано-Нероуз, за да разгледат вечерните

светлини на града.

Не си ли във възторг от г-н и г-жа Кнап? Меган се стуши на седалката си. Струват ми се толкова приятни хора, толкова влюбени един в друг. Фрида (тя настоя да я наричам по име) каза, че на Коледа ще отпразнуват 60-годишнината си. Можеш ли да си представиш?

Джон ни покани за библейски курс каза Майк. Насрочих първия час за вторник вечер. Искаш ли да дойдеш с мен?

О, да! Очите на Меган светеха от нетърпение.

Майк намери една отбивка край алеята и спря колата. Бели светлини като огромна перлена огърлица, бяха опасали Нероуз. Светлините се отразяваха във водата и сякаш танцуваха по повърхността ѝ. Те гледаха известно време, като рядко разговаряха. Но Меган не чувстваше необходимостта от разговори. Тя се чувстваше сигурна, щастлива и спокойна. „*Благодаря Ти, Боже* помолете се на ум. *Благодаря Ти за Майк.*“

Беше минало полунощ, когато Майк предложи да се връщат. По време на краткото пътуване до дома ѝ сърцето на Меган заби лудо. „*Сега или никога!*“ каза си тя. *Направи го!*“ Когато колата спря, тя изскочи от нея преди още Майк да изгаси двигателя.

Хей извика той. Къде отиваш?

Меган се наведе над отворената врата.

Просто си мислех, че може би ще искаш да научиш, ами, напоследък много се молех за това и поне за мен правилата определено се промениха. Лека нощ. Тя затръшна вратата, завъртя се и хукна по стълбите към къщата.

Лека нощ? Той се наведе през нейната седалка и извика. Какво? Меган, чакай!

Но тя вече беше в къщата.

Майк се обади рано на другата сутрин.

Какъв беше този номер снощи? пошегува се той.

Какъв номер? попита Меган невинно. Ами просто исках да те информирам за промяната в правилата. Нали беше казал, че искаш да знаеш? Е, вече знаеш.

Трябва да поговорим отвърна той. Какво ще кажеш да се поюзим на кораба до остров Статен? Мога да дойда за 10 минути.

Направи ги 20 и сделката е сключена отговори тя щастливо.

Доскоро.

Те отидоха с колата до остров Статен и се качиха на кораба за Манхатън. Намирайки си тихо местенце близо до перилата, започнаха да говорят.

Кога за първи път осъзна, че се интересуваш от мен, т.е. повече отколкото от брат? Майк намести вълнения шал около врата на Меган и вдигна яката ѝ пред лицето ѝ.

Никога не съм гледала на теб като на брат – тя вдигна очи и срещна неговите. Просто бях много изплашена. Това ми се струваше най-безопасното нещо.

Да, била си напълно права. Брат!

Тя се наведе над перилата и се взря в сиво-зелената вода край кораба.

Когато бях в Ню Мексико, сериозно се замислих за теб и мен. Опитах се да ти го кажа онази вечер на верандата.

И аз така си мислех. Или поне ми се искаше да вярвам, че си започнала да ми казваш точно това – отвърна Майк. Може да ти се стори сантиментално, но ти направи странни неща със сърцето ми, когато ме погледна с онези стоманено-зелени очи на летището още първия ден, помниш ли? Той се засмя. И след това целувките направо ме довърши!

Меган се усмихна. Тя гледаше как вълните се разбиват в борда на кораба.

Знаеш ли, ти беше прав, че Бог никога не ни оставя да вървим сами, препъвайки се по пътя – отбеляза тя замислено. През цялото време Той е знаел, че моите цели и целите на Алан просто не съвпадат и че само ще ни донесат взаимна болка.

Майк потръпна при споменаването на Алан. Тя инстинктивно го хвана под ръка и се приближи до него.

И точно когато си мислех, че вече за никого не ме е грижа, Бог ме запозна с един упорит млад проповедник, който разруши всяка една от внимателно изградените ми защити.

Аз почти се отказах един-два пъти – призна той.

Радвам се, че не си го направил.

Същата вечер Меган писа на майката на Майк, приемайки поканата ѝ за Коледа.

В деня, когато разпуснаха учениците за коледната ваканция,

тя се почувства също така нетърпелива, както и учениците ѝ. Дори училищният празник за Коледа не можеше да накара времето да лети достатъчно бързо. След като освободи учениците на обяд, бързо почисти стаята и изми дъските. Току-що бе свалила последната коледна украса от стената, когато лицето на Майк се появи иззад вратата на стаята.

Готова ли си? попита я със сияещо лице.

След минутка Меган дръпна препълнения чувал с отпадъци.

Това е последният Майк ѝ помогна да го занесат до казана зад училището.

Да тръгваме! извика Меган.

Само след няколко минути те вече бяха преминали по моста Трапан-Зи и напуснаха територията на града. Изведнъж светът наоколо се промени от направен от човека той стана направен от Бога. Синьото небе, бледото обедно сълнце, заснежените борове превърнаха магистралата на щата Ню Йорк в зимна приказка. Те пяха песни, смяха се и споделяха анекдоти от минали коледни. А когато Майк виждаше различните забележителности по пътя, забавляваше Меган с интересни факти за тях.

Тези планини са наречени Катскилс каза той на едно място.

Уошингтън Ървинг ги е обезсмъртил в книгите си. Спомняш ли си за стария Рип Ван Винкъл?

Чакай малко, не бързай толкова. Ти наричаш тези хълмчета планини? направи се на изненадана Меган.

Ей, я не се присмивай на планините ни нацупи се той престорено. Почакай да стигнем до Адирондаките!

А те колко са високи? Триста метра вместо двеста и петдесет?

Е въздъхна той, поне планините ни не са толкова плешиви като вашите в Ню Мексико!

Плешиви?

Да, плешиви!

Километрите летяха. Радостното настроение се задълбочи, когато темата се насочи към плановите за бъдещето.

Подадох си документите за следдипломна квалификация в Мичигън каза Меган. Знаеш ли, четох, че те имат и страхотна магистърска програма за проповедници.

Майк се намръщи.

Наистина не знам какво е желанието на Бог за мен в този момент. Де да знаех! Меган го погледна изненадана. Онова, което Майк би трябвало да направи, ѝ се струваше напълно ясно поне на *нея*. Той би трябвало да завърши богословското си обучение в същия университет, който щеше да посещава и тя. Това щеше да даде време на връзката им, за да се задълбочи. „*Може би на Бог му трябва малко повече време, за да го насочи в тази посока*“ реши Меган, усмивайки се на самата себе си.

Тя отпусна главата си на седалката и затвори очи. Беше толкова успокоително да се среща с мъж, който наистина вярваше, че успехът идва от „чакането на Бога“, а не от изкачването по корпоративната стълбичка; човек, който бе загрижен по-скоро за поддържането на връзката си с Бога, отколкото за поддържането на подходящите бизнес-контакти. На Меган ѝ беше добре. Толкова добре, че се отпусна и заспа. Дори сънуваше.

Тя не знаеше колко време е била със затворени очи, но когато се изправи и протегна, вече бяха напуснали магистралата до Албани и се движеха на север по междушатско шосе No 87.

Вече се беше смрачило, когато те най-последно влязоха в отбивката за Гленс Фолс.

Останаха ни още десетина мили каза Майк. Спомняш ли си Джеймз Фенимор Купър и неговия роман „*Последният мохикан*“? Е, пещерите, в които белите се криеха от индианците, са точно под този мост той посочи напред. Когато бях малък, баща ми и аз се разхождахме в тях в събота следобед.

Наистина ли? Това е невероятно тя се обърна към него и поклати глава. Впечатлена съм. Никога не съм знаела, че се интересуваш от история.

Майк я погледна сериозно.

Има много неща за мен, които не знаеш.

Тя му отправи иронична усмивка. „*Благодаря Ти, Боже. Трябваше да ми напълниш това. През последните няколко месеца толкова често сме заедно, че е лесно да се забрави, че за изграждането на трайна връзка е необходимо време.*“

Най-последно Майк паркира колата пред зелена двуетажна къща.

Пристигнахме! той изскочи навън.

Меган си пое дълбоко въздух и отвори вратата. Всичките ѝ съмнения отново се завъртяха в главата ѝ. *„Ще ме харесат ли родителите му? Ами баба му? Ами сестричката му Ким? Как ще реагира на новата приятелка на брат си? Колко други момичета е водил в дома си? Той е прав помисли си тя. Има толкова много неща около него, които не знам.“*

Изведнъж Меган се озова пред най-голямата отпусната паст, която беше виждала през живота си може би с изключение само на Амби, нейния кон. Изненаданото ѝ лице разсмя Майк.

Ела тук, Сейбъл! извика той. При звука на познатия глас огромният лабрадор скочи в протегнатите ръце на Майк. Скокът бе достътъчен, за да се озоват и двамата в най-близката пряспа. Докато Меган ги наблюдаваше радостно да изразяват приветствията си, светна лампата пред къщата, вратата се отвори и оттам изскочиха сини дънки.

Майк! Майк, ти се върна! извика едно малко момиченце на 14-15 години, което явно много се радваше да види брат си.

Изад паркирания камион се появи силуетът на едър мъж, хвърлящ дълги сенки към къщата. Той тръгна към Меган.

Здрасти, аз съм Уил, бащата на Майк усмихна се той. Ти сигурно си Меган. Огромният мъж ѝ подаде груба мазолеста ръка и ѝ помогна да слезе от колата. Хайде, влизай в къщата. Майка откога ви чака!

Когато Меган погледна през рамо към търкалящата се топка в снега, Уил се засмя.

Не им обръщай внимание. Те скоро ще се изморят и ще се присъединят към нас в кухнята като цивилизовани хора. Или това, или студът ще ги прибере вкъщи.

Той я поведе по стълбите към къщата, където ги чакаше закръглена дребна женичка.

А това тук е майката на Майк, Сюзан.

Аз съм Меган.

И аз така си помислих усмихна се жената. Хайде, да се прибирате, че е много студено.

Топлината на уютно подредената дневна предразположи Меган и тя се почувства като у дома си. Два люлеещи се стола и кожена табуретка бяха подредени до едната стена. До другата се намираше кафяв диван с подходяща за него покривка и фотьойл. По стените

висяха образци на американското изкуство, подчертаващи дървените тонове на двата края на масата от кленово дърво. В другия край на стаята едно старо пиано запълваше мястото между коледната елха и тесния прозорец с найлонови пердета. Официални портрети и моментни снимки на различни членове на семейството бяха поставени на капака на пианото.

Уил, докарай момчето с нещата на Меган, докато аз ѝ покажа къде ще спи нареди Сюзан, като поведе Меган към слабоосветеното стълбище. Сигурно много сте огладнели, идвайки чак от града. Винаги съм мразила това пътуване! Зеленчуковата супа ви чака цял ден! Жената непрекъснато скачаше от тема на тема.

Ям! Това веднага прозвуча много вкусно! призна Меган. Тя последва жената по стълбите и през малкото коридорче на втория етаж.

Надявам се да нямаш нищо против да спиш с Ким в една стая през следващите няколко дни продължи Сюзан, влизайки в една от спалните.

О, не, г-жо Фелдман, няма проблеми, уверявам Ви!

Сюзан се спря и размаха пръст пред лицето на Меган.

Да не съм чула повече да ме наричаш „г-жо Фелдман“! Аз съм Сюзан, а мъжът ми е Уил, разбра ли?

Меган кимна ентусиазирано.

О, да, г-жо, ъ-ъ-ъ, Сюзан.

Тя се усмихна на себе си. *„Ама че весела жена цяла топка от енергия.“* И все пак, въпреки привидното добро настроение на жената, Меган успя да долови у нея известна предпазливост. *„Може би недоверие?“* запита се тя.

Ким обикновено спи на леглото отдясно продължи Сюзан. Следващата врата е на банята. Ще слеза в кухнята и ще приготвя масата, докато ти се поосвежиш.

Когато Сюзан изчезна надолу по стълбите, Меган запружинира няколко пъти на леглото. Яркото одеяло в червено и жълто правеха леглото неустойимо. Пъстроцветно килимче свързваше двете легла, старинния гардероб и овалното огледало на стената. Също толкова старинно кресло бе поставено между двете прозорчета на отсрещната стена. Една колекция от плюшени животни напомни на Меган за собствения ѝ дом, намиращ се на толкова много мили разстояние. Тя поглади дървената табла и въздъхна. Колко

странно ѝ се струваше да празнува Коледата не у дома с баща си, а сред непознати.

Вечерята на мама е готова и аз умирам от глад втурна се Майк в стаята ѝ, носейки куфарите. Слагайки ги на земята, той се наведе и я целуна по бузата. Не се бави.

Аз? Меган разтърси пръста си в иронично раздражение. Не бях аз тази, която се търкаляше в снега, помниш ли?

Ха! Тука те срази! засмя се Ким, застанала до вратата. Мисля, че тази ще ми хареса!

Тази ли? Меган отиде до Ким и я хвана за ръка. Хмм. Значи е имало и други, така ли? Май с теб ще си поговорим по-късно! Майк изви очи и се засмя.

През следващите дни Меган установи, че макар в горната част на щата Ню Йорк снегът да е по-дълбок и температурите пониски, отколкото в Ню Мексико, животът не бе много по-различен. Родителите на Майк изглеждаха спокойни и очевидно много се обичаха. Уил напомняше на Меган за собствения ѝ баща, а Ким я следваше навсякъде като по-малка сестричка. Още на втория ден Меган се почувства като у дома си. Ким дори започна да си срества косата като нея. Само в Сюзан все още се долавяше известна резервираност.

Сутринта на Рождество Меган се обади на баща си и на Либи, за да им пожелае Весела Коледа.

Как вървят нещата, Меги, скъпа? попита баща ѝ. Наистина много ми липсваш за празниците.

Знам, татко каза меко тя, навивайки и развивайки телефонния кабел около пръста си. И на мен ми липсва да съм с теб. Би трябвало да видиш колко много сняг има тук, направо като сцена от „Къриър и Айвс“.

И ние очакваме виелици тук, долу. Но сигурно няма да е нищо сериозно отвърна провлечено той. Е, кога ще ме запознаеш с този твой приятел?

Ами, не знам точно. Може би скоро каза тя стеснително. Майк и семейството му бяха в другата стая и можеха да чуят всяка нейна дума. Може да поговорим за това по-късно.

Добре, скъпа засмя се баща ѝ. Много се радвам, че те чух, дете. Либи ти изпраща целувки.

Кажи ѝ, че и аз я целувам. Дай на Амби една допълнителна бучка захар от мое име, чу ли? Тя спря за миг. Обичам те, татко.

Меган дълго време държа в ръката си телефонната слушалка, нищо, че баща ѝ вече бе затворил.

Коледните празници бързо отминаха и преди да разбере какво става, Майк вече приготвяше колата за завръщането им в Ню Йорк на следващата сутрин.

Не знам дали мога да понеса да се върна към шума на града каза Меган. Ще ми се да бяхме останали още малко.

Е, ако не тръгнем колкото се може по-скоро, желанието ти може и да се изпълни отвърна Майк. Чух по новините, че към нас се е насочила силна снежна буря от Канада. Очакват да вали сняг оттук чак до Вирджиния. Но ако тръгнем рано сутринта, може и да я изпреварим.

Не знам, сине Уил беше притеснен. Тези североизточни бури могат да ти изиграят лоша шега. По-добре почакайте, докато изгрее слънцето, за да решите дали да пътувате, или не.

Но аз нямам право на избор, татко. Пастор Улрих очаква от мен да изнеса проповедта тази седмица.

Бащата на Майк погали бузатата му.

Е, синко, не можеш да надхитриш Майката Природа. Колкото и да не ти харесва, обикновено тя има последната дума.

Майк реши всички да си легнат рано тази вечер, но когато Меган се приготвяше за лягане, Ким поиска да си поговорят.

Кажи ми, колко сериозни са отношенията ти с Майк? попита тя. И не се опитвай да ме баламосваш. Нали виждам как се гледате.

Меган преглътна.

Ким, ние започнахме да излизаме заедно само преди месец.

Това не означава нищо и ти го знаеш смъмри я Ким.

Попитай брат си засмя се Меган и се плъзна под завивките. Какво ще кажеш сега да поспим?

Когато на следващата сутрин будилникът иззвъня, тя скочи от леглото, отиде до прозореца и отдръпна завесата. Няколко нежни снежинки се спускаха от все още тъмното небе. Тя се изкъпа и облече, след това се присъедини към Майк и родителите му на масата за закуска.

Синоптиците очакват снежната буря да удари района на Гленс

Фолс някъде към обяд и да продължи до утре или до вторник каза ѝ Майк. Ако не тръгнем тази сутрин, може да останем тук като в капан чак до сряда или четвъртък.

Тя седна на празния стол до него.

В капан? Тук? О, това може да не е чак толкова лошо. - Усмивайки се, Меган погледна към Сюзан. Жената се засмя. След това се обърна към Майк. От теб зависи. Познаваш времето в този район по-добре от мен. Ако това беше буря, идваща от пустинята у дома, аз със сигурност щях да предпочета да остана там, където съм; пустинните бури могат да са смъртоносни.

Майк се изправи и отиде до прозореца. След това се обърна към Меган.

Мисля, че трябва да тръгваме.

Ким се намеси чак в края на разговора.

Значи ще останете и за уикенда?

Боя се, че не, дете Майк я погали по глава. След като решението вече бе взето, цялото семейство започна да действа.

Докато вие двамата се приготвяте, аз ще ви сваря един термос с гореща доматиена супа предложи Сюзан. Тате, ти по-добре да сложиш два спални чувала отзад в колата, в случай че се повреди. Поне няма да замръзнат, докато чакат край пътя.

Имаш ли допълнителни пари, синко, в случай че възникнат проблеми с колата? попита баща му.

Сигурен съм, че имам достатъчно Майк леко удари баща си по гърба. Благодаря, татко.

Ким погледна към пуловера и лекото яке на Меган. Без да каже и дума, тя хукна нагоре към стаята на Майк и се върна с ръчно плетен пуловер от домашна вълна.

Ето, това ще ти помогне да се стоплиш независимо колко студено може да стане навън.

Сюзан направи цяла купчина сандвичи, напълни една найлонова торбичка с курабии, избра им плодове и други остатъци от празничната трапеза и ги сложи в кошница за пикник. Подаде я на Майк.

О, мамо изпъшка той по нюйоркската магистрала има ресторанти, нима не си забелязала?

Не ми противоречи отрязва го тя. Просто ми се щеше да по-

чакате и да тръгнете утре или в сряда.

Знам, знам отстъпи Майк. Уил протегна ръце и ги събра в кръг.

Нека помолим Бог да е с вас каза той. Докато Уил се молеше за безопасното им пътуване, Меган можеше да почувства семейната топлина и обич дори и към нея, непознатата.

Майк и Меган се качиха в колата, обсипани с прегръдки. Насочвайки се към главното шосе, Майк включи радиото, за да чуят новините.

Студена светлина се процеждаше през слоевете зловещи буреносни облаци. Огромни лениви снежинки се лепяха по предното стъкло, играейки си някаква странна игра с чистачките. Когато Майк и Меган стигнаха до основното шосе, ленивите снежинки вече бяха заменени от стабилен снеговалеж.

Става по-лошо, а? каза Меган. Не е ли по-разумно да се върнем?

Снегът не се задържа на повърхността на шосето. Все още си мисля, че ще можем да изпреварим бурята.

Известно време те като че ли наистина успяваха да я изпреварят, но на няколко мили северно от Албани бурята се разбесня със страшна сила. Само за няколко минути слой от мокър лепкав сняг покри асфалта и го направи хлъзгав като лед. Чистачките вече не можеха да почистят предното стъкло. Майк намали. Придвижвайки се бавно с видимост, намалена само до около 5 метра, Майк умело маневрираше около другите, по-невнимателни шофьори, които се бяха отклонили от пътя, затъвайки в дълбокия сняг.

Горките хора! отбеляза Меган. Ще ми се да можехме да направим нещо за тях.

Най-доброто, което можем да направим в момента, е да продължим да се движим отвърна Майк. Ако спрем, и ние ще затънем. Виж, един шофьор на камион е препречил пътя.

Предните гуми на един голям ТИР се бяха отнесли в снега и сега огромната машина бе демобилизирана. Край него вече се бе образувало малко задръстване, тъй като се налагаше хората да го заобикалят.

Не им завиждам в такъв сняг каза Майк. Докато успяват да се задържат на пътя, нямат проблеми. Цалата тази тежест ги пра-

ви страхотно устойчиви. Но опитат ли се да спрат или да завият бързо, всичко свършва.

Това не ми харесва, Майк каза му Меган разтреперано. Може би трябва да се върнем.

Стигнахме прекалено далеч, за да се връщаме обясни Майк. Освен това основната част на бурята е зад нас. Ако се опитаме да се върнем, ще бъде по-лошо, отколкото това той изгледа косо бялата стена от сняг, въртяща се около тях. Мисля, че няма да имаме проблеми, ако караме бавно. Но така или иначе нямаме избор.

Меган потрепери.

Това със сигурност ми напомня за бурите, които понякога ни връхлитат в Ню Мексико. Веднъж един съсед замръзна само на десет стъпки от задната си врата.

Те се придвижваха бавно напред в дългата върволица от коли, като едва виждаха фаровете на предната или задната коли. Една след друга те се отклоняваха от шосето. Но Майк продължаваше напред.

Може би и ние би трябвало да се отклоним предложи Меган. Това наистина ме плаши.

Бих отклонил, но тогава какво? сви рамене Майк. Със сигурност снегът ще ни затрупа. Бурята може да се успокои чак след два дни. Готова ли си за това? Той я погледна с лукава усмивка. Меган не му обърна внимание.

Тя се вгледа в заслепяващия сняг, след това в Майк. „Ако веднъж си навие нещо на пръста, не се отказва помисли си тя. Също като татко.“ Тя се усмихна. Колко пъти през юношеските си години бе казвала същото за баща си. Чудеше се как може едновременно да се възхищава и да се дразни от една и съща черта на характера.

Изведнъж на средата на шосето възникна проблем. Един нетърпелив шофьор реши да изпреварва трактора, препречил пътя му. Той едва бе прочистил буфера си, когато направи рязък завой и се изнесе пред него. На сух път подобно маневриране би било, в най-добрия случай, немислено. Но на хлъзгавия, покрит със сняг път, то означаваше сигурно бедствие.

Шофьорът на трактора натисна рязко спирачките, за да избегне удара с колата. Тя излезе от контрол. Той се плъзна през платната на движението. Една втора кола, идваща отзад, се завъртя по

средата на шосето, за да избегне удара с трактора. Безнадежно изтървал контрола над колата, шофьорът изхвъркна през средната линия на платното направо към колата на Майк.

Внимавай! извика Меган. Фаровете на другата кола просветнаха в предното им стъкло. Майк зави рязко, за да избегне сблъсъка, но твърде късно. О, Боже! прошепна Меган.

Тя чу свистенето на спирачките, сблъсъка на метал с метал и чупещото се стъкло около нея и след това блажена тишина.

Глава

8

Проблясъците от червена и синя светлина пулсираха през болката в главата на Меган. Тя се опита да отвори очи, но не можа. Въздухът бе изпълнен с бензинови пари. Беше ѝ ужасно студено и зъбите ѝ тракаха неконтролируемо. В далечината можеше да чуе воя на сирените и някакви гласове. „Къде ли съм? чудеше се. *Какво се е случило с мен?*“ Опита се да се изправи, но нечии здрави ръце я натискаха надолу. Опита се да говори, но от устата ѝ не се чу нито дума. Тя смътно чувстваше някаква пластмасова маска, покриваща носа и устата ѝ.

„*Н-н-не мога да дишам!*“ Някъде далеч чу някой да стене от болка. Опита се да протегне ръка, за да помогне, но не можа да помръдне.

Ш-ш-ш-т успокои я далечен глас. Просто стой спокойно. Тя идва на себе си изведнъж всичко изчезна. Гласовете, светлините, сирените и болката всичко изчезна под успокоителното одеяло на тъмнината. Меган се чувстваше така, сякаш се носеше из един свят на пухкава утеха.

Тя по-скоро почувства, отколкото видя, че е в линейка. „*Защо ли?*“ зачуди се. *Чувствам се добре.* Ала знаеше, че не е. Болеше я, но не беше сигурна къде или защо. След това от мъглата, спуснала се над мозъка ѝ, изплуваха фаровете, звукът на удрящия се метал, снегът, колата. *О, Майк!* извика умът ѝ. *Майк, къде си?* Тя потрепери и топлото одеяло на забвението пак я покри.

Меган отново дойде в съзнание. Опита се да отвори очи, но клепачите ѝ тежаха като олово. Някъде в далечината чуваше двама души мъж и жена да говорят. Тя обърна глава и се постара да се съсредоточи върху онзи, който говореше. Сякаш гледаше сапунена опера по телевизията. *„Бърза помощ. Ама разбира се.“* Тя се усмихна на себе си. *„Сигурно ме карат в болницата.“* Изведнъж започна да трепери. *„Ох, колко е студено.“* Зъбите ѝ затракаха.

Извада в шок, Джеф извика жената. Не мога да я стабилизирам. Можеш ли да караш по-бързо?

Бързам колкото мога отвърна един глас иззад главата на Меган. Пътят е много заледен. Освен това видимостта е само 2-3 метра. Снегът вече затрупа следите от линейката на Ханк, а той тръгна най-много 3 минути преди нас.

Наистина се надявам другият да оживее отвърна първият глас. Той беше в много тежко състояние.

„Другият? мозъкът на Меган моментално се проясни. Тя сигурно говори за Майк! Майк е наранен!“ Помъчи се да каже нещо, но успя да издаде само лек стон. Разочарована, направи втори опит. *„Чуйте ме! Как е Майк?“* Но отново се чуха само леки стонове.

Ш-ш-ш-т, отпусни се жената погали ръката ѝ. Ще се оправиш.

„Ама аз се тревожа за Майк, а не за себе си!“ Меган се мъчеше да говори, но устата ѝ упорито отказваше да произнесе правилните срички. Опита се да се съсредоточи, но главата ѝ я болеше твърде много, за да може да мисли. Обидното одеяло на тъмнината пак я покри, смълчавайки тревожните ѝ мисли.

Когато се събуди, все още беше тъмно. Не знаеше колко време е спала. Можеше просто да се е унесла за няколко минути. Или можеше да са минали часове, дни или седмици. Не знаеше, но и това не я интересуваше. Беше в легло. Чаршафът и матракът под нея зашумоляха, когато се опита да помръдне. Но нещо я задържаше надолу. Съзнателната част на ума ѝ понечи да анализира какво би могло да е то. Отвори очи и се постара да съсредоточи вниманието си върху обстановката. *„Къде съм? В ранчото? При Мама Грейс? В дома на Майк?“*

Меган можеше да чуе приглушените звуци на говорещи и движещи се хора, търкалящи се носилки извън тъмната стая. Под вратата светеше ярка светлина. Тогава разбра. Представи си Майк,

родителите му, лепящият се по предното стъкло на колата сняг. Изведнъж към тях се насочват ярки фарове! „*Майк, вни.мавай!*“

Меган полежа вдървено още няколко минути, потейки се обилно. Бавно се успокои. „*Майк помисли си тя. Какво е станало с Майк?*“ Нещо като мъгла се вдигна от ума ѝ. Мислите ѝ вече бяха свързани, разумни. „*Сигурно са ми дали някакво болкоуспокояващо, за да се чувствам толкова зрочи*“ реши тя. *Ако съм в болница, тук сигурно трябва да има пейджър. Мога да натисна бутона и да извикам сестрата или някого друго.*“ Тя протегна ръка, опитвайки се да налучка бутона. Изведнъж лампата над очите ѝ светна. Меган премига. „*Хванах го!*“

Няколко секунди по-късно ѝ се усмихна една млада жена на нейните години.

Здравейте, г-це Даниелс. Нещо не е наред ли? Мога ли да Ви помогна?

Меган облиза пресъхналите си устни.

Много съм жадна. Мога ли да пия вода?

Разбира се жената задържа чашата пред устата на Меган, позволявайки ѝ да отпива малки глътки чрез пластмасова сламка. Аз съм Кати и съм Вашата сестра за нощната смяна. Мога ли да направя нещо друго за Вас?

Можете ли да ми кажете къде се намирам?

Разбира се. Вие сте в Кепитъл Медикъл Сентър в Албани, Ню Йорк. Вчера следобед претърпяхте катастрофа на нюйоркската магистрала обясни сестрата. Спомняте ли си нещо за нея?

Съвсем слабо Меган протегна дясната си ръка и попипа бинта на челото си. Остра болка прониза гръдния ѝ кош. Тя направи гримаса. Или поне така си мисля.

Добре. Д-р Хаас ще се радва да го чуе. А сега лежете тихо, докато му кажа, че сте се събудили.

Сестрата излезе от стаята. Няколко секунди по-късно се върна с пясъчнорус млад мъж, облечен с дънки и бяла престилка. Той изглеждаше много изморен, но лекарските очи светеха приятелски.

Е, г-це Даниелс, значи най-после решихте да се събудите, а? Аз съм д-р Хаас, на Вашите услуги. Я да видим как сте? Той измери пулса ѝ и я преслуша. Когато свърши, д-р Хаас пак я зави и потупа ръката ѝ. Имате голяма подутина на главата си, г-це Даниелс. Но

що се касае до контузиите, Вашите са сравнително леки. Имате три счупени ребра от дясната страна, но сега те изглеждат добре. Ще се оправите за нула време. Добрата новина е, че жизнените Ви показатели се стабилизираха. Вчера наистина ни поуплашихте няколко пъти.

Кога мога да си тръгна?

Да си тръгнете? Но Вие току-що пристигнахте. Той се засмя. Не се безпокойте. След два-три дни, ако всичко зараства както трябва, ще можем да Ви изпишем.

А какво става с Майк, шофьорът на колата, в която бях? Той добре ли е?

Докторът сви рамене.

Съжалявам, но наистина не знам. Но ще се опитам да разбера и да Ви кажа по-късно тази сутрин. Съгласна ли сте?

Меган бавно кимна с глава.

Колко е часът?

Лекарят погледна към часовника си.

5:45 сутринта.

Четири, три... Меган се опита да пресметне часовата разлика между Ню Йорк и Албъърк. Бих ли могла да се обадя на баща си?

Разбира се д-р Хаас се изправи. Сестра Колинс ще Ви помогне. Но не разговаряйте дълго. Нуждаете се от почивка той се усмихна, потупа ръката ѝ и излезе от стаята.

„*Няма да плача! Няма да плача!*“ каза си Меган. Сестрата набра номера и ѝ подаде слушалката. Меган чу телефона да иззвънява веднъж, втори път, трети път. След петото позвъняване чу да се включва телефонният секретар. Познатият глас на баща ѝ каза: „Това е домът на семейство Даниел...“ От очите на Меган потекоха сълзи, докато записаното съобщение се въртеше.

Преглътна сълзите си и си прочисти гърлото.

Татко каза тя на машината. Случи се катастрофа. Добре съм, но трябва да поговоря с теб. Посочи името и телефона на болницата, след това затвори.

Сестрата ѝ помогна да се настани удобно.

Какво ще кажете сега да си починете, преди да е дошла сутрешната смяна?

Меган протегна ръка и хвана Кати за лакътя.

Сигурна ли сте, че не можете да ми кажете нищо за Майк?
Жената със съжаление поклати глава.

Бях с Вас цялата нощ, така че наистина не знам. Но едно е сигурно. Притеснението няма да помогне. Най-доброто, което можете да направите в момента, е да се насипите.

Меган се отпусна на възглавницата и затвори очи. Болеше я от мислене. Когато отново отвори очите си, бе сама. Една абстрактна утринна светлина се процеждаше през прозореца и хвърляше отънъци пред леглото ѝ.

Здравей поздрави я женски глас от вратата. Как се чувстваш?

Меган се вгледа в сенките.

Сюзан?

Жената дойде до леглото ѝ. Меган беше права. Това бе Сюзан. Изморена, изтощена, но независимо от всичко най-последно нечие познато лице.

Как се чувстваш? попита Сюзан.

Аз? Аз хм мисля, че съм добре. Кога дойде тук?

Сюзан намести чаршафа и одеялото до раменете на Меган.

Уил и аз дойдохме веднага след като ни се обади за катастрофата.

Катастрофата?... О, да, катастрофата спомни си Меган. Как е Майк? Какво е станало с него? Никой не ми казва.

Жената стисна ръката на Меган.

Операираха го почти през цялата нощ. В момента е в реанимация. Хирургът ни увери, че всичко е минало дотолкова добре, доколкото може да се очаква.

Дотолкова добре, доколкото може да се очаква? Меган се опита да седне. Какво би трябвало да означава това?

Все още не сме сигурни Сюзан безпомощно разпери ръце. Другата кола се е врязала във вратата на Майк почти фронтално, затова той е поел цялата сила на удара. Счупил е някои кости в лявата му ръка и рамо, но... жената трудно преглътна най-много време през операцията е отнел гърбът му. Гръбнакът му е наранен, но те все още не знаят до каква степен. Май никога не можеш да си сигурен с тези неща.

О, не... извика Меган. Умът ѝ се бореше да разбере думите

на Сюзан.

Жената преглътна сълзите си.

Както и да е, Уил предложи да те видя, докато чакаме Майк да дойде в съзнание. Казаха ни, че все още спиш, но аз все пак дойдох.

Меган се вгледа в тавана.

Кога ще разберат дали операцията е била успешна?

Не ни дават никакви обещания Сюзан избърса очите си.

А какво стана с шофьора на другата кола? попита Меган.

Той е бил само на 16 години; получил книжката си едва преди няколко седмици. Не е носел предпазен колан и... Сюзан погледна настрана. Толкова съм благодарна, че Майк все пак е жив, наистина тя отиде до прозореца и погледна навън. О, мили Боже, колко съм благодарна.

След това се разплака. Седна в креслото и закри лицето си с ръце.

Меган се опита да успокои скърбящата жена, но раздвижването ѝ предизвика остра болка в дясната ѝ страна. Тя отново се отпусна на възглавницата.

О, Сюзан, аз-аз-аз... Меган искаше да каже нещо, което да я утеши, което да ѝ вдъхне надежда, но не можа да произнесе нито дума.

Вратата се отвори и се появи сестрата.

Готова ли сте за малка закуска? запита тя, внасяйки поднос с храна. След това забеляза Сюзан, отпуснала се в креслото. О, извинете. Ще дойда по-късно.

Сюзан се изправи и си пое дълбоко въздух.

Няма значение. Трябва да се върна при сина си. Искам да съм там, когато се събуди тя протегна ръка и потупа Меган. Уил ще се отбие по-късно днес, за да види как се чувстваш.

След това си тръгна.

Утринната болнична рутинност попречи на Меган да мисли за трагедията. Тя позволи да бъде изкъпана, нахранена, да ѝ бъде направена инжекция и да бъде обслужена от болничния персонал. Току-що се беше отпуснала върху оправената си възглавница, когато вратата се отвори и една огромна плюшена панда подаде глава в процепа, последвана от лицето на баща ѝ. Меган отвори уста от изненада.

Здравей, Меги, скъпа Хърб мина от страната на леглото ѝ и

постави плюшената играчка върху корема ѝ. Какво мързелуваш в леглото по това време? Пилееш си времето, така да знаеш. Денят почти превали!

Меган го изгледа шокирано.

Ама-ама-ама...

Той се засмя и я целуна по бузата.

Е, дете, звучиш също като стария ни трактор, който се опитва да запали в някоя студена сутрин. Не съм изненадан, като се има предвид колко студено е в тази част на страната.

Ама-ама-ама...

Хайде пак започна. Ама така ли ме посрещаш? Няма ли да ме прегърнеш и целунеш? Тя протегна ръце към него, но се намръщи от болката в гръдния кош. Очите му веднага се натъжиха, когато се наведе към нея. Е, поне дай целувка.

Тя целуна небръснатата му буза, като все още не беше сигурна дали това е реалност или просто сънува поради лекарствата. Но не, грубите мазоли, малките русоляви косъмчета по ръцете му, ароматът на прерията това не беше сън.

Татко... проплака тя. По лицето ѝ се застичаха сълзи. Дръпна го по-близо до себе си. Ти си тук! В Ню Йорк!

Можеш ли да си представиш! Неговите сълзи се смесиха с нейните, докато той целуна един по един пръстите на ръцете ѝ. Каж ми, къде другаде бих могъл да бъда, когато малкото ми момиченце има нужда от мен? Хванах първия самолет веднага, след като семейство Фелдман ми се обади за катастрофата.

А Либи? И тя ли е тук?

Не, някой трябваше да остане да наглежда ранчото. Но тя настоява да те заведе у дома, докато се възстановиш напълно. Какво казва докторът, кога ще те изпишат?

След ден-два, предполагам.

У дома! Меган не можеше да си представи друго място, където би предпочела да отиде, освен в безопасния, познатия свят на Ню Мексико.

Тя слушаше баща си да ѝ разказва за полета си на изток и се засмя, когато той ѝ описа как маневрирал с взетата си под наем кола по тесните заснежени улички на Албани. Докато слушаше, се чудеше какво ли правят учениците ѝ в Ню Йорк. *„Дали са чули*

за катастрофата? Сега кой ли ще им преподава?“

По-късно през деня, когато сестрата дойде да ѝ даде лекарствата, тя предупреди Меган да си почива. Баща ѝ предложи да потърси семейство Фелдман и да се осведоми за състоянието на Майк.

Трябва да се настани в някой хотел и да се обадя на Либи. Но ще се върна тази вечер, във времето за посещения. А сега поспи, чуваш ли? Той я целуна и си тръгна.

Дали ще мога да видя своя приятел Майк Фелдман? — запита Меган сестрата.

Сигурно не днес — тя ѝ подаде чаша вода и две капсули. Но ще видя какво мога да направя за утре, съгласна ли сте?

Вечерта баща ѝ пристигна още в началото на часовете за посещения. По-късно минаха и Фелдманови, за да ги уведомят за състоянието на Майк.

Той дойде в съзнание, но е гроги от болкоуспокояващите — обясни Уил. Все още е твърде рано да знаем дали има парализа или не. Лекарят каза, че Майк е извадил голям късмет. Нито един от нервните в долната част на гръбнака му не е пострадал сериозно, само са били смазани заедно. Той сподели, че тези нервни корени могат да издържат много по-големи травматични увреждания, отколкото онези в горната част на гръбнака и често се възстановяват.

Бащата на Меган кимна сериозно.

Поне има надежда.

Двамата мъже продължиха да рзговарят, докато Меган погледна към стоящата до прозореца Сюзан. Момичето се опита да я включи в разговора, но жената сякаш не я чуваше. Тя остана мълчалива, изгубена в собствените си мисли. След няколко минути те си тръгнаха.

Майк ще се оправи, татко. Знам го — Меган изразително поклати глава. Молих се за него и имам вярата, че с него всичко ще е наред.

Баща ѝ нежно започна да масажира ръката ѝ.

Надявам се, че си права, скъпа.

В нея се надигнаха неверие и гняв. Тя дръпна ръката си от неговата.

Нима не вярваш в същото?

Баща ѝ се усмихна.

Вярвам в силата на молитвата, но нашите молитви винаги трябва да включват „Да бъде Твоята воля“ той спря и погали лицето на Меган. Само Бог знае кое е най-доброто за Майкъл, а и за всеки един от нас. А дотогава трябва да се молим.

Знам, татко, но Бог сигурно иска Майкъл пак да ходи. Та нали той учи за проповедник. Бог не би оставил Майк... сълзите отново замъглиха очите ѝ. Тя не може да довърши мисълта си.

Праваси. Бог е обещал никога да не остави и никога да не забравя Майк. Независимо от изхода, Той ще спази това обещание.

Меган поклати глава.

Ти оставяш място за съмнение. Не, татко, дори няма да си помислям за възможността Бог да не го излекува напълно. Тя сви юмруци и се намръщи. Да се подхранва подобна мисъл би означавало проява на маловерие. Яков 1:6 ни предупреждава да искаме с вяра, без да се съмняваме. Без да се съмняваме!

Той бавно кимна. На лицето му бе изписано притеснение за дъщеря му.

Спомням си, че казах същото, когато за първи път разбрах, че майка ти е болна от рак той се наведе и целуна Меган по превързаното чело. Утре пак ще си поговорим, Меги, къпа, утре.

Глава

9

Замръзналият свят зад болничния прозорец на Меган сияеше от светлината на късната утрин. Всяко дърво в парка бе облечено в ослепителна дреха от кристали. Алеите блестяха. Меган потрепери и се отвърна от прозореца. За първи път в живота ѝ красотата на зимата я накара да се почувства огорчена и враждебно настроена.

Тя прекоси болничната стая и се вгледа в огледалото над мивката. Лекарят бе сменил тежката превзърка над челото ѝ с много по-малка. Огромни синини тъмнееха на дясната част на лицето ѝ там, където се беше ударила в рамката на колата на Майк. Косата ѝ висеше отпусната и неподредена върху раменете ѝ, като почти нямаше никакви следи от шампоана, с който я бе измила сутринта. Тя се намръщи от болката в гръдния кош, която изпита, докато поставяше кичур коса на мястото му. Взе несесера си и нанесе нов слой пудра в старанието си да прикрие синините. Не успя.

Готова ли си да тръгваме? Вратата се отвори и санитарят Лони вкара в стаята инвалидна количка. Мадам, лимузината Ви чака със салонен жест той я подкани да седне.

Но аз съвсем спокойно мога да отида и сама до третия етаж опита се да протестира тя.

Съжелявам, но такива са болничните правила. Не можем да позволим на гостите да изтъркват подметките си в теракотените ни плочки, нали?

Май че нямам избор, а? запитва тя.

Санитарят се усмихна.

Разбра го най-после Меган седна на стола. Чувстваше се глупаво. Лони продължи да говори. Ще се изненадаш колко много пациенти се чувстват също като теб. Ако буташ толкова нововъведения пред себе си, колкото мен, с удоволствие би седнала са се повозиш на някое от тях той майсторски маневрираше с количката по коридора и към асансьора.

Когато стигнаха третия етаж, Меган помоли санитаря да спре за миг пред стаята на Майк.

Добре ли ми е косата? Имам предвид, добре ли е при тези обстоятелства? Тя я отметна от раменете си, след това оправи червения си бархетен халат.

Лони се усмихна.

Изглеждаш много изискано. Де да можеше да идваш да видиш мен!

Тя се засмя и поклати глава.

Изглеждам като след природно бедствие. Но все пак благодаря.

Младият мъж отвори вратата и се поклони.

Стараям се да угодим на нашите клиенти, мадам!

През вратата Меган за първи път видя отпуснатото тяло на Майк, проснато на леглото. Тя изахка. Около него бяха подредени машини и апарати, които премигваха и издаваха кратки звуци. Разни тръбички излизаха от тялото му, а над него висеше полупразна система, която се вливаше във вената му. Медни шини поддържаха главата и тялото му в неподвижно състояние. Кислородните апарати стояха безмълвно от едната страна. Дори погледът му повлиян от медикаментите бе някак си странен и непознат. Леглото му бе заобиколено от цветя и безброй балони. Нощното шкафче и первазът на прозореца бяха затрупани от картички с пожелания за бързо оздравяване. „*Някой знае, че сме тук*“ помисли си тя.

Помогни ми да изляза от това нещо прошепна Меган на санитаря. Сюзан стоеше от другата страна на леглото и махаше кичурите коса на Майк от челото му, докато баща му Уил седеше на края на леглото.

Е, добре дошла, непозната девойко! усмихна се Уил приятел-

ски. Значи най-после те пуснаха да излезеш от стаята, а?

Но все още се налага да ме разнасят напред-назад тя посочи с ръка към Лони. Вече си имам частен шофьор Лони се поклони за поздрав, след това се насочи към вратата. По-късно ще се върна да те взема. Просто ми се обади Меган отиде до леглото на Майк.

Здравей, Майк тя се постара гласът ѝ да звучи съвсем обикновено. Майк я погледна за миг.

Здрасти каза той най-после. Уил леко се изкашля и се обърна към жена си.

Сюзан, какво ще кажеш с теб да се поразходим до барчето? Чух, че предлагали страхотни салати.

Н-н-не, благодаря, не искам жената се приближи още по-близо до сина си. Майкъл може да има нужда от нещо.

Меган може да му помогне Уил хвана Сюзан под ръка. Хайде, ела сега, не си хапвала нищо от часове. Трябват ти сили.

Жената изглежда съпруга си. Устните ѝ се изпънаха в отбранителна линия. Известно време те се гледаха втренчено. След това Сюзан въздъхна, обърна се бързо и излезе от стаята. Уил я последва. Когато вратата се затвори, Меган се приближи до леглото.

Е, как си? тя протегна ръка и хвана неговата.

Той погледна първо към нея, после към тавана.

Лекарите казват, че съм добре според очакванията им.

Не те попитах какво казват лекарите. Искам да знам как се чувстваш самият ти.

Той затвори очи.

Все още не съм сигурен. Толкова много неща се случиха. Ами ти?

Аз съм добре. Моят лекар каза, че утре ще ме изпишат.

Ще се върнеш ли в Ню Мексико с баща си?

Меган помисли за миг.

Не знам тя се усмихна. Подписала съм договор с училището до края на учебната година, не помниш ли?

Той се намръщи и събра устните си.

Знаеш ли, би трябвало да отидеш.

Ха! Ще ти трябва някой, който да те следи и да те смирява, като се има предвид какви хубави медицински сестри се въртят непрекъснато около теб пошегува се тя.

Майк затвори очи.

Да, права си. Виж, Меган, малко съм изморен. Можеш ли да

дойдеш малко по-късно?

Разбира се, няма проблеми тя нежно го целуна и потупа рамото му. Оправяй се, чуваш ли?

Очите му останаха затворени, докато тя излезе от стаята. Отпред я чакаха Лони и инвалидната количка.

Бързо свърши! каза ѝ той приятелски.

Той е много изморен Меган се постара да звучи оптимистично.

Мисля, че трябва малко да си почине. Докато се движеха към стаята ѝ, умът ѝ се постара да анализира видяното. „*Майк е много наранен* помисли си тя. *И външно, и вътрешно.*“

Едва бе седнала на края на леглото си, когато пристигна баща ѝ.

Хей, чух добрата новина. Утре те изписват той се вгледа в лицето ѝ. Перспективата май не те радва много.

Очите на Меган се насълзиха.

Току-що се върнах от стаята на Майк. Изглежда ужасно.

Знам баща ѝ погледна към земята.

Тя отиде до прозореца и се загледа в снегорина, който минаваше отвън.

Не е на себе си. В него става нещо, за което той нищо не казва.

Меган, седни баща ѝ я заведе до креслото за посетители. Майк има всички основания да не е на себе си. В момента мога да си представя, че той дори не знае кой или какво е. Възлага големи надежди на физиотерапията и понякога чудесата наистина стават. Сигурен съм, че Майк се надява на такова чудо, но няма никакви гаранции.

Не! Това не е честно! Меган поклати глава. Бог не би позволил да се случи нещо подобно.

Майк трайно парализиран? Какво би направило това с любовта им един към друг любов твърде млада, за да понесе ужасната студена реалност на подобно бедствие? Те се нуждаеха от време, за да изградят здрава връзка, време, за да се смеят, време, за да... Тя се хвърли в отворените обятия на баща си и се разплака.

Баща ѝ я помилва и прошепна:

Меган, скъпа, кой изобщо е казал, че животът е честен?

Бог ще го излекува! Ще го направи! извика тя, изненадвайки и баща си, и самата себе си със своята буйна реакция.

Надявам се, мъничката ми. Наистина се надявам.

Когато погледна пребледнялото му като платно лице и разпозна старата болка в очите му, тя бе обхваната от чувство за вина.

О, татко... тялото на Меган се разтресе от необуздани стенания. О, Боже, моля Те, направи нещо!

Меги, скъпа той я взе в прегръдките си. Тя се притисна до него както никога досега. Не връзвай ръцете на Бога. Той знае какво прави.

На следващия ден трябваше да си отиде у дома. Преди да си тръгне от болницата с баща си, още веднъж отиде да посети Майк. Тази сутрин той като че ли се чувстваше малко по-добре почти както преди. Стаята му бе изпълнена с още повече картички, писма и цветя. Членовете на църквата му от най-младия до най-стария изпращаха поздравите си.

Значи се връщаш в Ню Мексико с баща си? Той звучеше незаинтересовано, сякаш това изобщо не го засягаше.

Меган го изгледа озадачено.

Хей, да не би да се опитваш да се отървеш от мен? Нали и вчера ми зададе същия въпрос?

О, да той въздъхна и погледна през нея към тавана. Е, предай на всички моите поздрави и им благодари за молитвите.

Тя се усмихна на сериозните очи, в които винаги се беше четяло толкова щастие.

Да искаш да ти донеса нещо по-специално, когато дойда да те видя следващия уикенд? Гевречета? Солена нюйоркска торта? Чилито на Мама Грейс?

Той затвори очи.

Меган, не се връщай. Продължавай с живота си напред. Ще минат месеци, може би години, преди отново да стана цял човек.

Моля? Тя го изгрета изненадано. Сериозно ли говориш?

Бащата на Меган тихо се извини и излезе от стаята.

Никога през живота си не съм бил толкова сериозен очите на Майк станаха сурови, устните му се изпънаха в тънка линия. Ти си прекрасна, жизнена млада жена, а аз съм половин човек. Заслужаваш много повече, отколкото бих могъл да ти предложа сега, а може би и винаги за в бъдеще.

Чакай малко. За какво говориш? Меган размаха ръце в знак на протест. Ние сме приятели, ти и аз най-добри приятели. Имаме приятелство, което ще продължи до края на живота ни. Моля те, не подценявай нито мен, нито приятелството ни.

Не разбираш ли какво се опитвам да ти кажа? в очите на Майкъл се появиха сълзи на раздразнение. През последните дни ме боде, блъска, тества и претества безкрайна поредица от доктори, хирурзи и физиотерапевти. От онова, което ми казват, разбирам, че вече никога няма да съм същият.

Очите на Меган станаха сиви като стомана. С нисък, добре контролиран глас, тя каза:

Много добре разбирам какво ми казваш и какво не ми казваш, Майкъл. В колежа съм учила анатомия и физиология, не помниш ли? Ясно ми е как функционира мъжкото тяло – лицето му се изчерви, но той запази мълчание. Което обаче изобщо не ни касае нас двамата – тя стисна ръцете си в юмруци. Затова не ми се прави на мъченик, Майкъл Фелдман. Отказвам да ти позволя да ни разделиш. А сега, ако няма какво друго конструктивно да ми кажеш, баща ми ме чака, за да ме заведе при Мама Грейс.

Тя се наведе, целуна го по устните с целувка, която искаше да каже „Не ми прави никакви номера“, и излезе от стаята.

Вратата се затвори зад гърба ѝ. Меган се обви с ръце, опитвайки се да спре треперенето. Баща ѝ я притисна в обятията си.

Няма нищо, скъпа. Хайде, наплачи се! сълзите ѝ потекоха по лицето ѝ и закапаха по коженото му яке.

Мислех си, че снощи съм изплакала всичките си сълзи – каза тя, като гласът ѝ накъсваше всички срички.

Знам. Знам – успокой я баща ѝ, подавайки ѝ чиста кърпичка. Лони ѝ помогна да седне в количката, докато баща ѝ понесе вещите ѝ. Когато стигнаха до фойето, той отиде да докара взетата под наем кола, а Лони я изведе на ярката слънчева светлина. Тя пое дълбоко от чистия въздух. Всичко изглеждаше толкова красиво след дните, прекарани в безрадостната болнична стая.

Хърб спря пред входа на болницата. Когато колата се насочи към нея, тя рязко се дръпна назад. От спомена за удрящия се метал, за чупещите се стъкла и скърцащите спирачки ѝ се стори, че ще загуби съзнание. Сърцето ѝ заби лудо, устата ѝ пресъхна. „Я се стегни“ каза си тя. *Когато паднеш от кон, най-доброто, което*

можеш да направиш, е пак да се качиш на него, забрави ли?“ Хърб излезе от колата и качи вещите ѝ на задната седалка. Когато ѝ подаде ръка, за да стане от количката, тя почти се бе възстановила от неприятното усещане.

Седна на предната седалка и закопча предпазния колан. Лони за последен път ѝ помахаша за сбогом и затвори вратата на колата. *„Горкият Майк помисли си тя. Сега за него дори и най-простото движение, като качването в кола например, се превръща в монументална задача.“* Тя се обърна към Хърб и докато напускаха района на болницата, му каза:

Искаше ми се да се сбогувам със семейство Фелдман, преди да си тръгна.

В момента те имат среща с един от специалистите, лекуващи Майк отвърна баща ѝ. Видях ги преди малко и им казах, че тръгваме. Изпращат ти много поздравии.

Меган се намръщи.

Не разбирам майката на Майк. Държи се така, сякаш се възмушава от мен.

Баща ѝ нежно я потупа по ръката.

Не я съди прекалено сурово. Тя е просто като една добра майка мечка, защитаваща нараненото си мече.

Ама тя какво си мисли, че ще направя ще издърпам системите от ръката на Майк ли?

Той отметна главата си назад и се засмя:

Не, но може би се страхува, че ще отнемеш сърцето му.

Меган поклати глава, след това погледна през прозореца. Слънцето блестеше на пухкавия и белоснежен пейзаж. Карайки на юг, те минаха покрай много от забележителностите, които бе видяла по пътя си на север. Опита се да разкаже на баща си някои от анекдотите, които бе чула от Майк, но бучката в гърлото ѝ пречеше.

Никога не съм си давал сметка колко е красив щатът Ню Йорк сподели Хърб. Май че винаги съм го смятал за една голяма урбанистична ивица той протегна ръка и настрои радиото на една приятна радиостанция. Значи смяташ, че трябва да останеш в Ню Йорк, вместо да се върнеш с мен в Ню Мексико? запита той.

О, татко, знаеш, че е така.

Те вече бяха говорили няколко пъти по този въпрос, но Хърб не преставаше да я пита. Ако не се върна, кой ще поеме моите

класове в училището? Пастор Улрих направи всичко възможно, но не успя да намери нова учителка. Освен това съм дала обещание. Не мога да ги подведа.

Всичко е наред, скъпа Хърб я потупа по ръката. Е, поне не можеш да ме обвиниш, че не съм се опитал да те заведа у дома. Защо не се отпуснеш и не затвориш очи за няколко минути?

Тя кимна, преглъщайки трудно. Но когато затвори очи, всичко, което можеше да си представи, бе Майк смеещия се, темпераментен, жизнен Майк лежащ в болничното легло с прикрепени към него тръбички, игли и апарати.

Тази представа не избледня и през следващите дни. Бащата на Меган остана в града до края на седмицата. Въпреки че той не го спомена нито веднъж, тя знаеше, че се надява заедно да се върнат в Ню Мексико. През последния ден от престоя си я разведе по магазините. Настоя да ѝ купи три чифта обувки, два пуловера, дънки и яке, за да замени онова, което бе разкъсано при катастрофата. Меган тегли чертата, когато той ѝ избра една изключително скъпа червена копринена рокля за събота.

Синият ми костюм все още ми стои добре настоя тя. Нямам нужда от...

Кой ти говори за нужда? прекъсна я Хърб. Приеми го от мъж, който знае какво говори всяка жена трябва да има поне една червена рокля.

Най-накрая Меган се предаде и му разреши да купи роклята. Тя беше прекрасна.

Най-после Меган и баща ѝ застанаха на летищния терминал, за да се сбогуват. Тя чувстваше физическа болка само при мисълта за раздялата. Хърб я хвана за ръцете и я погледна в очите.

Вече казах ли ти, Меги, скъпа, колко се гордея с теб и с решителността ти да останеш тук след всичко, което се случи не че някога съм очаквал нещо по-малко от теб. Ти си същата като майка си!

Помаха ѝ за последен път и се насочи към тунела за самолета си. Меган се почувства така, сякаш се откъсва от някаква част от живота си, в която е била в безопасност. Искаше ѝ се да изтича след него, да си отиде у дома, да се върне при познатите сцени от детството, при откритите пространства, където димът и бетонът не спираха слънчевите лъчи и неоновите светлини не затъмняваха звездите. Да си тръгне би било толкова лесно прекалено лесно.

В рамките на една седмица тя се върна в класната стая. Нейният клас беше нарисувал огромен плакат и го бе залепил на стената. На него пишеше: „Добре дошла отново, г-це Даниелс!“ Тя забеляза, че учениците ѝ използват всеки предлог, за да се гушнат в нея, да се допрат до ръката ѝ, да ѝ кажат колко им е липсвала.

Мама ми каза, че няма да се върнете сподели Дина. Ама аз си знаех! Нали и пастор Майк ще се върне?

Меган отметна кичурче коса от детското лице.

Не знам, Дина. Той още не се чувства много добре.

Не се притеснявайте, г-це Меган прошепна първокласничката в ухото ѝ. Аз се моля за него.

Очите на Меган се насълзиха, когато тя целуна момиченцето по бузата.

И аз също.

През следващите няколко дни Меган ежедневно изпращаше бележки на Майк заедно с писмата и рисунките на децата. Той никога не ѝ отговори. Майка му редовно отговаряше на всички получени писма, включително и на тези от Меган. При всяко едно момичето се надяваше да получи окуражителни новини за парализата. Вместо това Сюзан винаги пишеше, че той „е добре в рамките на очакването“. Много ѝ се искаше да го посети, но той я беше отпратил. Меган смяташе, че трябва да уважи молбата му.

Животът с Мама Грейс и децата продължи както и преди. Къщата постоянно кипеше от най-различни дейности и Меган обикновено проверяваше тетрадки и си подготвяше уроците до късно през нощта. Но всяка вечер, дълго време след като Сара вече бе заспала, Меган лежеше с отворени очи и часове наред си мислеше за Майк. Липсваше ѝ много повече, отколкото тя се осмеляваше да си признае. Дори и шурата Сара не можеше да я размее като него.

Един четвъртък вечер след вечеря Мама Грейс каза:

Знаеш ли, сестра ми Евелин живее в Саут Трой.

Не знаех това Меган погледна към Мама Грейс. Това далеч ли е от тук?

Саут Трой е точно на другия бряг на реката, срещу Албани отвърна Мама Грейс. Меган замръзна на мястото си. Мама Грейс продължи сигурно ще ѝ е много приятно да си има компания сега, когато най-малката ѝ дъщеря се върна в колежа. Тя погледна към

Меган.

О, това е много приятно поглеждайки най-невинно, Меган запита:

Ще я посетиш ли скоро?

Не, но ти ще я посетиш изстреля Мама Грейс. Като те гледам как се влачиш през последните седмици, това е най-доброто лечение, което знам.

Ама... опита се да протестира Меган.

Качи се на автобуса за Албани и там вземи кола под наем. Сигурно няма да ти излезе много скъпо.

Ама... намръщи се Меган.

Е? Жената застана с ръце на хълбоците. Да се обадя ли на Евелин или не?

Изведнъж очите на Меган светнаха. По лицето ѝ се изписа усмивка.

Да! Да! тя целуна Мама Грейс по бузата и хукна нагоре по стълбите. Разтвори широко вратата на стаята си и обяви:

Познай какво ще правя! Този уикенд ще посетя Майк!

Знам Сара ѝ хвърли един поглед, както пишеше писмо. Вече ти извадих куфара. Вземи си и червената рокля.

Меган стоеше зашеметена на вратата.

Но откъде...? започна тя.

Сара се засмя.

Мама Грейс го планира от седмици наред. Ще те взема след училище и ще те закарам на автогарата. Г-жа Фелдман вече знае, че отиваш.

При споменаването на Сюзан Фелдман, Меган замръзна. Очите ѝ се разшириха от страх.

Ами ако Майк не иска да ме види? прошепна тя.

Глупости! Сара пак насочи вниманието си към писмото, което пишеше. Не създавай проблеми там, където те не съществуват!

Но те съществуваха. През цялото време от катастрофата досега Майк не бе направил никакви усилия, за да се свърже с нея. Беше напълно възможно той да откажеше да я види, когато тя отидеше при него. Тази мисъл преследваше Меган през цялата нощ и на следващата сутрин. Но преди да може да промени решението си, Сара я остави на автогарата до пристанището и скоро Меган бе в автобуса на път за Албани.

Момичето наблюдаваше редящите се едно след друго дървета зад прозореца. Само преди месец тя бе пътувала в същата посока с Майк, но оттогава се бяха променили толкова много неща. Дори и пейзажът изглеждаше по-различно. По-топлата температура бе разтопила снега, оставяйки само тук-таме бели петна из горите. Всичко изглеждаше мрачно и студено. „*Точно както се чувствам*“ помисли си тя.

Евелин се оказа по-възрастен вариант на Мама Грейс една Мама Грейс с трапчинки. Изглежда, че жената имаше излишък от енергия, тъй като се носеше из гостната стая, потупвайки възглавниците и оправяйки и без това оправените кувертюри. Но нямаше много време за разговори. Само няколко минути, след като пристигна, Меган се преоблече в новата си червена рокля, както Сара я беше изкомандвала, и тръгна за болницата. По пътя видя малко магазинче за подаръци на търговския площад и купи 10 хелиеви балона.

Когато тръгна по болничния коридор, в съзнанието ѝ нахлуха болезнени спомени. Неприятната миризма на антисептиците, напрежението във въздуха, блестящите подове и високите полирани стени. С всяка стъпка устните ѝ се свиваха и очите ѝ се замъгляваха. Прилоша ѝ. Хвана се за стомаха в старанието си да успокои надигналия се в гърдите ѝ страх. Спря се пред вратата на стаята, за да се помоли. Изведнъж вратата се отвори и Меган се озова лице в лице с изненаданата Сюзан.

По-възрастната жена леко извика и сложи пръст на устните си.

Шшт! Майк не знае, че ще идваш тя затвори врата зад гърба си. Преди да го видиш, трябва да поговорим.

Глава

10

Надявам се, че не се натрапвам с присъствието си тук, госпожо Фелдман започна Меган. Мама Грейс ме увери, че Вие...

Сюзан ѝ направи знак с ръка да замълчи. Меган се подчини. Тръгнаха към солариума в дъното на коридора. Седнаха в ъгъла до една огромна саксийна палма.

Ако има някакъв проблем... започна Меган.

Аз съм Сюзан, забрави ли! прекъсна я жената. Няма проблем. Всъщност, много се радвам, че си тук – тя си пое дълбоко въздух, след това продължи. Но искам да ти се извиня за не чак толкова приятелското отношение последния път, когато се срещнахме. Предполагам, че се страхувах за сина си. И ако трябва да съм напълно честна със самата себе си, трябва да призная, че се възмуствах от факта, че ти си тръгна оттук със съвсем леки травми, докато по всяка вероятност Майкъл Джеймс вече никога няма да може да ходи.

О, Сюзан Меган погледна към жената разбирам те, наистина те разбирам. Когато за първи път се събудих след катастрофата, аз също се почувствах виновна. И по никакъв начин не бих наранила Майк. Той ми е приятел.

Сега вече знам това – кимна с глава Сюзан. Въпреки че отказва да говори за теб, знам, че ужасно му липсваш. Има една млада жена, която почти всеки ден посещава съпруга си в стаята срещу

неговата. Косата ѝ има горе-долу същия цвят като твоя жената погледна свитите си в скута ръце. Първият път, когато Майк я видя, извика твоето име. Сега винаги, когато тя се появи, се обръща с лице към стената. Знаеш ли, майките забелязват подобни неща.

Меган прехапа устни и погледна настрана. Тя много добре знаеше как се чувства Майк. През изминалите няколко седмици сърцето ѝ много пъти забиваше лудо при вида на някой непознат, който вървеше по улицата по същия начин, по който вървеше Майк. Или пък виждаше някого, който стоеше в другия край на вагона в метрото, облегат на стената също като него. Само че това никога не беше Майк. И всеки път разочарованието дълбоко нараняваше сърцето ѝ.

Така че както разбираш, съм много радостна да те видя продължи Сюзан. Но има нещо друго парализата. Въпреки че в тялото му се завърна известна чувствителност, лекарите не ни дават надежди, че той отново ще може да ходи тя прокара ръка по шева на полата си.

Не! Меган затвори очи и бавно заклати главата си напред-назад. Не, не, не, не...

Той редовно ходи на физиотерапия и на психотерапевт, но доколкото виждам, не се справя с проблема продължи Сюзан. А и как ли може, след като ежедневието му се превърна в битка за оцеляване? Той едва е в състояние да се облича сам, а да не говорим да мисли за бъдещето Сюзан за миг задържа дъха си. След това идват раните от прекаленото седене и липсата на упражнения. Той се бори с мехурите, които не му минават. Просто не знам какво ни предстои оттук нататък тя затвори очи и сложи пръсти на устните си, сякаш за да смълчи собствения си разяждащ страх. Изминаха няколко минути, преди да проговори отново. Може да издам някоя тайна, като ти казвам това спря за миг. Когато местният пастор или старейшина дойдат да го посетят или когато медицинският персонал влезе в стаята, Майк започва да играе определена роля.

Роля? Меган преглътна сълзите си. Не разбирам.

Той става „добрият християнин“ казва правилните неща, върши правилните неща. Всички се удивляват колко добре се справя с нещастieto. Но аз го познавам. Веднага, след като си тръгнат, запазва мрачно мълчание не мога да достигна до съзнанието му. Сюзан се изправи и погледна през прозореца. В очите ѝ напираха

сълзи, а кокалчетата на ръцете ѝ бяха побелели. Не мога да достигна до съзнанието му! Собствената му майка и да не мога да достигна до него!

Меган се опита да каже нещо, но думите ѝ изглеждаха толкова банални, толкова празни. Всичко, което можеше да направи, бе да слуша.

Не знаех с кого да говоря. Когато говоря с Уил, той само ми повтаря: „Дай време на момчето!“ Веднъж се опитах да го споделя с пастора, но той през цялото време ме убеждаваше какъв чудесен син съм възпитала и колко близо до Бога бил Майк. Сюзан замълча за няколко минути.

Знаеш, че ще направя за него всичко, което е по силите ми, каза Меган.

Сюзан изтри сълзите си.

Знам, че е така. Виждам, че наистина си загрижена за него.

Като приятел предупреди Меган, изправяйки се на крака.

Сюзан се усмихна и кимна с глава.

Разбрано като приятел.

Двете жени тръгнаха към стаята на Майк. Сюзан отвори вратата и надзърна вътре.

Имаш посещение, Майк.

Меган приглади въображаемите гънки на роклята си и влезе в стаята.

Здравей, Майк. Тя мина от страната на леглото му и му връчи букета от балони.

Ама какво... Той спря. Устата му се отвори. О, изглеждаш стра... когато протегна ръка към нея, балоните излетяха нагоре. Меган се опита да хване панделките им, но не успя. Какво правиш тук? Мисля, че ти казах да се върнеш в Ню Мексико с баща си!

Казал ми бил, така ли? Очите на Меган засвяткаха. Тя сложи ръце на хълбоците си. И от кога получавам пътните си заповеди от теб?

Ъ-ъ-ъ, имам предвид, предложих ти...

Майкъл Фелдман, никога искам да кажа никога не си прави илюзии, че можеш да ме командваш. Ясно ли е? Да не съм ти домашната костенурка!

Добре, добре, извинявай промърмори той. Не съм се опитвал да те командвам. Просто аз...

Овен това, ако бях в Ню Мексико, как щях да ти донеса това? Меган отвори дамската си чанта и извади оттам една касова ролка, като я пусна да се развие по пода и под леглото. Тясната лента е изпъстрена с имена и подписи. Половината Ню Йорк Сити те поздравява. Тя започна да чете отгоре. Сара и всяко едно от децата ти изпращат своите поздравии. Мама Грейс каза да ти предам да се оправяш по-бързо. Алвин по цял ден се мотае из къщата и вече никой не може да го понася. А по-късно гласът ѝ придоби малко по-топла нотка сам можеш да прочетеш останалите съобщения ролката падна от ръцете ѝ, когато тя се наведе и нежно го целуна. Много ми липсваш и на мен.

Майк простена и обвини ръцете си около нея.

О, Меган, толкова ми липсваше! Не можеш да си представиш колко много! гласът му стана отчаян. Никога не съм се чувствал толкова самотен, както когато си тръгна.

Някъде зад себе си Меган чу майката на Майк да се извинява и да излиза от стаята.

Те разговаряха, разказвайки си хумористични анекдоти, появили се от последната им среща досега. Когато зимното слънце залезе на запад, разговорът им се насочи към духовни теми. Отношението на Майк бе точно такова, каквото бе предсказала майка му. Той цитираше всички правилни стихове, изрецитира всички правилни клишета и даваше вид на приемане и задоволство. *„Може би Сюзан греши помисли си Меган. Може би позитивното, ведро отношение на Майк е искрено. Може би е успял да се справи с положението.“*

Сюзан се върна към края на вечерните часове за посещения. Меган не можеше да повярва, че времето е минало толкова бързо. Сюзан покани Меган да прекара съботата в дома им в Гленс Фолс с Уил и дъщеря им Ким, но Майк не се съгласи.

Ъ-ъ, аз бих предпочел да останеш тук с Евелин каза той неуверено. Искам да кажа, ако нямаш нищо против след това лицето му се проясни. По този начин на мама няма да ѝ се наложи да идва чак дотук утре. Може да си остане у дома и да си почине. Сюзан хвърли убийствен поглед на Меган.

Е, да, може каза Меган внимателно.

Радвам се да чуя, че си се загрижил за мен каза Сюзан саркастично, възвръщайки доброто си настроение. Но да идвам дотук не е никакво притеснение за мен. В очите на Майк проблес-

на безпокойно желание. Сюзан се усмихна. Но баща ти не би имал нищо против да си почине от готвенето си. Добра идея, Майкъл. Ще се възползвам.

Значи утре пак ще си поговорим, нали? Меган стисна ръката му.

Разчитам на това отвърна Майк.

След като се сбогуваха с него, двете жени излязоха от стаята.

Твоето посещение наистина му повдигна духа призна Сюзан. Повече, отколкото си представях.

О, Сюзан, дано не си се почувствала зле от това, което каза Майк утре да си останеш вкъщи. Малко преди това той ми беше казал колко изморена сигурно се чувстваш от идванията всеки ден дотук. Просто искаше да ти даде малко почивка.

Е, трябва да си призная, че почувствах известна ревност тя се усмихна на Меган и продължи да върви към асансьорите. Съвсем естествено е една майка да започне да се самосъжалява, когато в живота на сина ѝ се появи друга жена, дори и при най-добрите обстоятелства. Тя протегна ръка и натисна бутона на асансьора.

О, не, не е това, което си мислите.... завъртя се Меган.

Така ли? Пристигането на асансьора избави Меган от мига на истината. Те слязоха до болничния паркинг в пълно мълчание. Излязоха от асансьора и вратите му се затвориха зад тях. Сюзан помахна на момичето за сбогом, обещавайки да я види в неделя сутринта преди да си тръгне за Ню Йорк. Меган забърза към взетата си под наем кола.

Умът ѝ се измъчваше от притеснения, когато караше към дома на Евелин. Нима в чувствата на Меган към Майк имаше нещо повече от обикновено приятелство? Влюбваше ли се в него? Винаги ѝ е било приятно да е с Майк. Ако нещата продължат да се развиват по същия начин, като преди катастрофата, то може би би могла да ги предвиди. А сега всичко толкова се усложни. Сега просто не знаеше.

Меган спа неспокойно през тази нощ. Срещата с Майк ѝ припомни толкова много; доброто старо време, катастрофата, дните и нощите на болка. Когато часовникът отмери 4:30, тя се отказа от опитите си да заспи. Изправи се и светна нощната лампа. Вземайки Библията от нощното си шкафче, разлисти плътно подчертаните ѝ страници. Спря се на Псалом 37:4,5.

„Весели се тъй също в Господа и Той ще ти даде попросеното от сърцето ти. Предай на Господа пътя си и се уповавай на Него, и Той ще извърши очакването ти. И ще направи да се яви правдата ти като светлината и съдът ти като пладнe.“

„Звучи толкова просто, Господи помоли се тя. Как е възможно парализата на Майк да е попросеното от неговото или от моето сърце? Толкова просто само се уповавай, уповавай се...“ Умът ѝ се отнесе, когато затвори очи. Събуди се призори само за да открие, че нощната ѝ лампа все още свети, а разтворената Библия лежи на гърдите ѝ.

Меган отиде на църква с Евелин. След като обядваха набързо, веднага пристигна в болницата. Майк и Меган прекараха следобеда във весели разговори. Единствените неловки моменти се появиха при споменаването на парализата и бъдещето на Майк.

Към залез слънце местният проповедник и жена му се отбиха да го посетят. Младежът представи Меган. Поговориха малко за подобрението му. На тръгване на семейството на средна възраст проповедникът сподели:

Това е страхотно момче, момиче. Далеч ще стигне с правилната жена до него.

Меган се усмихна и се изчерви.

Напълно съм съгласна, пасторе. Майк е страхотен.

Тя погледна към Майк. Лицето му беше бледо. Той се намръщи. Когато вратата се затвори зад пастора, Меган предложи да си направят кратко богослужение за закриване на съботата. Веднага след молитвата ѝ една сестра влезе в стаята и обяви края на следобедните посещения. Меган се наведе и го целуна за довиждане, обещавайки да се върне малко по-късно същата вечер.

Нали не си прекалено изморен? Мога да дойда пак, нали?

Майк се отпусна назад и затвори очи.

Много съм изморен. Нали няма да се обидиш?

Тя поклати глава.

Не се притеснявай. Ще прекарам вечерта с Евелин и ще те оставя да си починеш. Утре, преди да тръгна за Ню Йорк, ще се отбия за няколко минути, нали може?

Той кимна с глава и отвърна лицето си настрана, когато Меган излезе от стаята.

Когато стигна до асансьора, медицинските сестри вече бяха

започнали да разнасят таблите с вечерята. *„Какво промени Майк толкова бързо? чудеше се Меган. Само за няколко секунди смещият се, весел приятел, с когото ми беше приятно да общувам целия следобед, се превърна в някакъв гневен непознат със стиснати устни. Значи това е имала предвид Сюзан каза си тя. Май че току-що за първи път успях да надникна зад маската. Не знам дали това откритие е добро или лошо.“*

Тя прекара още една нощ, борейки се със себе си. Опита се да се моли. Но всичко, за което можеше да се сети, бе, че само за един опустошителен миг цялото ѝ бъдеще се промени завинаги. Отхвърлянето от страна на Майк я накара да почувства, че ѝ е толкова студено, толкова празно, толкова самотно. Тя си спомни обещанието в Евреи 13 гл., „Никак няма да те оставя, никак няма да те забравя.“ Думите ѝ звучаха някак си кухо.

Успя да поспи само няколко часа и отново потегли към болницата. В мига, в който влезе в стаята на Майк, почувства, че поведението му се е влошило през нощта. Той изглеждаше така, сякаш изобщо не е спал. Тя си сложи една усмихната гримаса и отиде до страната на леглото му.

Здравей, красавецо, как се чувстваш? Вместо да ѝ отговори, той обърна главата си към стената.

Е, аз съм си стегнала нещата и съм готова за автобуса тя се наведе и го целуна по бузата. Знаеш ли, тази „Корсика“, която взех под наем, е страхотна малка кола. Започвам да си мисля дали да не си купя и аз такава. Това би направило пътуванията ми до Албани много по-приятни...

Майк рязко обърна главата си, очите му се присвиха.

Какви пътувания? Повече няма да има никакви посещения, знаеш го много добре пръстите му почукваха нетърпеливо. Не можеш ли да си го втълпиш в главата? Опитах се да ти го кажа в деня, когато те изписаха от болницата. За нас няма бъдеще за теб и мен заедно. „Ние“ вече не съществува!

Меган се отдръпна назад, сякаш да избегне гнева му. Очите ѝ се насълзиха.

Майк, а-а-аз нямах предвид да...

Той диво закима с глава.

Не можеш ли да разбереш? Бог ме извади от играта още през първата четвърт. А пред теб е целият мач! Очите ѝ издаваха нейното объркване. Опитвах се да направя някакво сравнение, но май че не се получи изръмжа той и впи очи в тавана.

И аз разбирам малко от американски футбол, Майк тросна се тя, наелектризирана от сарказма му. Животът ми не е започнал със срещата с теб!

Но точно в това е въпросът! извика той, без да си дава сметка, че гласът му се чува далеч зад пределите на стаята му. Ти ще продължиш да живееш и след мен, Меган. Моят живот е-е-е... той се замисли задънена улица. Ти си прекрасна и чувствена жена. Ти имаш бъдеще! Аз не!

Майкъл, и преди сме обсъждали това, забрави ли? Тя хвана ръката му. Той се отдръпна от допира ѝ. По лицето му се изписа болка.

Тогава е трябвало да проявиш по-голямо разбиране, вместо да ми се появяваш тук този уикенд в червената си сатенена рокля!

Копринена промърмори тя, свивайки устни. Той я погледна въпросително. Червената рокля е направена от коприна, а не от сатен! Ама какво общо има роклята ми?

Наистина не разбираш, така ли? изръмжа той, стискайки зъби. Нима приятелските забележки на проповедника не ти подсказаха нищо?

Не, не разбирам нищо от това! тя се обви с ръцете си и отиде до прозореца.

Ти и аз сме приятели или поне си мислех, че сме такива.

Тя преглътна сълзите си. „*Няма да плача! Няма да плача!*“

Никой не проговори. Отвъд стаята продължаваха познатите болнични звуци звънците, интеркомът, стържещите колела на количките, стъпките на движещите се по коридорите хора. Но вътре в стаята цареше оглушителна тишина.

Меган бавно отиде до леглото. Тя хвана ръката му и го погледна в очите.

Майк, наистина ли искаш да си отида и никога да не се върна?

Това ли е, което истински желаш? Той издържа на погледа ѝ. Огромна тъга изпълни очите му. С върха на пръстите си тя чертаеше кръгове по задната част на дланта му. Не искам да усложнявам живота ти повече от това, което е понастоящем. Твърде много се интересувам от теб, за да позволя това да стане прекалено много.

Очите му се насълзиха. Той прехапа устни и простена.

Това е проблемът, Меган. Не мога да си позволя да се влюбвам още повече в теб. Нито сега, нито когато и да било.

Меган почувства как като че ли нещо я хваща за гърлото. За миг не каза нищо.

Виж промълви тя най-после нека не вземаме прибързани решения. През следващите няколко седмици ще се молим за нашата връзка и ще дадем на Бога време, за да ни води.

При споменаването на молитвата, той се обърна настрана.

Тя го помилва по лицето.

Съгласен ли си?

Ама ти наистина ли не разбираш? Той се обърна и я изгледа така, сякаш вече бе загубил търпение. Имах достатъчно време, за да обмисля всичко. Нямам нужда от повече време! той издърпа ръката си от нейната. Отлитащите секунди ѝ се сториха като часове.

Тогава ... тогава май няма какво повече да си кажем, а? промълви Меган механично. В такъв случай ще тръгна. Чака ме дълъг път до Ню Йорк тя се отдръпна към вратата, гледайки непознатия мъж пред себе си. Сълзите, заплашващи да потекат от очите ѝ, я принудиха да хукне навън от стаята и тя се сблъска със Сюзан на вратата.

Какво? жената хвана дезориентираната Меган за раменете. Какво стана?

Аз-аз... питай сина си! Меган се отскубна и хукна към асансьора. Тя погледна през рамо. Сюзан понечи да я последва, на лицето ѝ бе изписана загриженост. След това се обърна към стаята на Майк.

Меган натисна с дланта си бутона на асансьора. Вратата му се отвори и отвътре излязоха двама мъже, облечени в бели престилки. Единият се усмихна и поздрави Меган с приятелски жест. Меган бе впила очите си в една точка, отказвайки да осъществи контакт с когото и да било. Тя влезе в асансьора, поддържайки маската си

на защитно спокойствие, докато вратата не се затвори. Когато асансьорът се насочи към паркинга, я обзеха унижение, гняв и болка.

Като командир след битка пресметна загубите си. Майка ѝ, Алан, а сега и Майк. Дори и баща ѝ си беше изградил нов живот с Либи. Сама? Да, сама. Сякаш крехките пластове на живота ѝ бяха премахнати един по един като ципите на лука, докато не остана абсолютно нищо. Сама как ли щеше да свърши всичко това?

Глава

11

Беше ранна пролет. Във външния свят голите клони на градските дървета напъпиха. Пойните птици се завърнаха от дългото си зимно пътешествие на юг. Спящите луковичи на минзухарите по пътечката към дома на Мама Грейс победиха студената замръзнала земя и излязоха навън, окъпани във виолетово, пурпурно и слънчевожълто. Съседите, цяла зима навлечени с дебели палта, шалове и шапки, сега се радваха на топлината. Те се усмихваха и взаимно се поздравяваха. И все пак Меган бе обхваната от зимата на съмнението зима, която никакво слънце не можеше да премахне. В сърцето ѝ бушуваха смразяващи ветрове. Ледената буря на гнева разяждаше душата ѝ. Вътре в нея температурата спадна, заплашвайки да замрази и малкото останало чувство на мир.

Въпреки че тя не общуваше пряко с Майк, редовно получаваше писма от Сюзан за подобрението му. „Лекарите и физиотерапевтът му са възхитени от решителността му. Понякога е толкова настоятелен, че чак ме плаши. Ами ако никога не проходи? Какво ще му причини това?“ Всяко писмо завършваше с открита покана. „Можеш да дойдеш да ни посетиш по всяко време.“ Меган отговаряше на писмата на майка му, въпреки че никога не споменаваше нищо за посещения.

Мама Грейс се скара на Меган, че прекарва вечерите си само в поправяне на тетрадки. Сара се опитваше да я изкуши с посещения

на картинни галерии и концерти. Бащата на Меган се обаждаше всяка седмица и Либи ѝ пише писма, в които питаше дали всичко е наред. Но никой не можеше да достигне до нея. Храната ѝ се струваше с вкус на шкурка. Дните ѝ се низеха в някаква притъпена последователност. Тя живееше само за нощта, когато можеше да се измъкне в забравата на съня, само за да се събуди с малко или съвсем никакви нови сили за новия ден. Копнееше за изолация и прекарваше колкото се може повече време в обществената библиотека. В училище децата вървяха на пръсти в класната стая, като не бяха сигурни защо тази щастлива жена е станала толкова далечна за тях.

Един ден любимата ѝ първокласничка застана до нея през часа.

Г-це Меган? огромните очи на Дина се впиха в очите на Меган. Вече не ни ли харесват?

Меган изгърва химикала си на бюрото и изненадано погледна детето.

Но защо, Дина? Много ви обичам!

Малкото момиченце подмърдваше нервно.

Е, Вие вечно сте намусена и вече не се смеете като преди, нито ни прегръщате, когато се ударим, нито ни гъделичкате, нито...

Меган стисна очите си, когато придърпа детето в прегръдките си. Какво би могла да каже? Момиченцето беше право. Изведнъж осъзна, че отблъсква всички заради отхвърлянето от страна на Майк.

О, Дина, толкова съжалявам. Ще ми простиш ли?

Очите на момиченцето светнаха. На лицето му се изписа усмивка.

О, да, г-це Меган. О, да!

Детската простота на Дина прободe съвестта на Меган така, както нищо друго не би могло. „Трябва да се справиш с това каза ѝ един вътрешен глас. *Започни, като поставяш единия крак пред другия. Дори ако това е само една детска стъпка. Каквото и да е, все е по-добре от загубата чрез отказване от борбата.*“ До края на часовете Меган вече бе решила отново да въведе ред в живота си ех, само ако знаеше откъде да започне... Тя не знаеше, че Мама Грейс вече беше започнала.

Меган едва бе затворила външната врата на къщата и се бе насочила към стълбите, когато Мама Грейс я извика от кухнята. Тя подаде глава иззад вратата.

Какво има, Мамо Грейс?

Мама Грейс се опря на големия плот в огромната си кухня, а ръцете ѝ бяха изцапани до лактите в брашно и тесто.

Имам една малка работа за теб, ако нямаш нищо против.

Меган облиза устни при мисълта за домашния хляб на Мама Грейс. Тя сложи купа с тетрадките на третокласниците и четвъртокласниците и бързо отиде до чешмата.

Само да се измия и веднага ще ти помогна.

О, не, мисля, че тестото спокойно ще си втаса и само. Трябва ми помощ за нещо друго. Мама Грейс оправи един паднал кичур от косата си. Както знаеш, тази вечер аз и Сара работим като доброволки в общинския център. Меган я изгледа подозрително. Мама Грейс започна енергично да меси тестото пред себе си. Днес Сара се върна по-рано от работа с болно гърло и висока температура. Разбира се, веднага я изпратих в леглото. Тъй като Сара е болна, ми трябва някой, който да заеме нейното място в центъра. Надявах се ти да се захванеш с това.

Ей, чакай малко. прекъсна я Меган, клатейки глава напред-назад. Не знам нищо за психологията.

Не е и необходимо. Ти трябва само да играеш ролята на модератор на груповата терапия. Класът ще свърши останалото. Мама Грейс взе кухненския нож и разряза тестото на четири части като истински експерт. Това е терапия за справяне със скръбта.

Но аз не знам нищо за справянето със скръбта.

Бог да ни е на помощ, дете! Мама Грейс спря и погледна Меган. Ако някой изобщо знае как да се справя със скръбта, то това си ти. Първо майка ти, след това Алан, Майк. получила си своя дял.

Не знам.

Наистина се нуждая от помощта ти. в гласа на Мама Грейс се долови онази твърдост, която не приемаше извинения. Моята група за самотни родители се среща по същото време, в противен случай бих поела груповата терапия сама.

Как би могла да не се заеме с това? Никой не можеше да отка-

же на Мама Грейс, или поне така изглеждаше. Тази жена даряваше толкова много на другите и искаше в замяна толкова малко. Сега беше ред на Меган. Неохотно, тя се съгласи.

Веднъж само този път!

Меган взе книгите си и изкачи стълбите. Влезе на пръсти в стаята и установи, че Сара спи. Сложи книгите на бюрото. „А сега да започна да си оправям живота помисли си тя. *Бих могла да се възползвам от малко упражнение. Може би това е първата крачка.*“ Тя се преоблече и отиде да потърси Алвин. Той беше в стаята си и пишеше домашното си.

Искаш ли да направим няколко обиколки на района? попита Меган.

Разбира се! Алвин веднага скочи, доволен, че поне за малко може да отложи решаването на задачите по математика. Обичам да бягам!

И аз кимна Меган. Но някак си не ми се иска сама да тичам по улиците.

Винаги, когато ти се прииска да бягаш, просто ми се обади изпъчи се Алвин. Мога да се грижа за теб!

Меган се засмя.

Благодаря ти. Едно момиче няма защо да се притеснява, когато е с теб.

Момчето се усмихна.

Навън, на улицата, те бързо установиха приятно и за двамата темпо. Между лопатките на Меган потекоха струйки пот, изпращайки сладка топлина по тялото ѝ. След три обиколки на района Меган помоли Алан да спрат.

Трябва малко да си почина изпъшка тя. Само минутка.

Отпусна се на първото стъпало на къщата. Алвин седна до нея.

И на теб ти липсва, нали?

Меган спря внезапно. За миг ѝ се прииска да се направи, че не разбира, но реши да не лъже. Майк беше като настойник и по-голям брат за момчето. Ако изобщо някой можеше да разбере колко самотна се чувства, то това беше той.

Да, така е.

Ще го посетиш ли пак? В последното си писмо Майк ми пише, че в края на месеца се прибира у дома, в Гленс Фолс Меган пок-

лати глава. Очите ѝ се насълзиха. „Той пише на Алвин, но не и на мен. Ако не бяха писмата на Сюзан, нямаше да знам нищо за него помисли си тя и въздъхна.

Често казано, не знам, Алвин.

Е момчето спря за миг и преглътна тежко, събирайки смелост. Ако отидеш, мислиш ли, че бих могъл да дойда с теб? Разбира се, сам ще си платя пътя.

Естествено, Алвин. Ще ми е много приятно да имам компания Меган се изправи и се протегна.

Страхотно! Направо страхотно! подскочи той и започна да бяга на място, а по лицето му се бе изписала широка усмивка. Готова ли си за още няколко обиколки?

Аха! Сутринта ще имам мускулна треска голяма работа!

Свършиха упражненията си навреме, за да могат да се изкъпят преди вечеря.

Същата вечер, докато пътуваха към общинския център, Меган започна да се съмнява дали е било мъдро от нейна страна да се забърка в подобна ситуация. Тя и Мама Грейс пристигнаха в общинския център 15 минути преди началото на събирането. Мама Грейс я заведе в стаята, където щеше да се събира групата за справяне със скръбта. Кръгът от празни столове накара Меган да изпита страх. „Не ми е тук мястото“ помисли си тя.

Е, не се притеснявай Мама Грейс я потупа по ръката. Просто се представи, кажи им, че Сара е болна от грип, след това им разкажи малко за себе си. Ще имаш помощник разбира се, неофициално добави Мама Грейс. Казва се Кен. Ще го харесаш. Ако се случи нещо, той знае какво да прави. Но нека те предупредя, че има странно чувство за хумор.

Меган се отпусна на един от столовете и прекара ръка през косата си.

Как започна да се занимаваш с това, Мамо Грейс?

Очите на по-възрастната жена потъмняха.

Мъжът ми ме напусна, когато бях бременна с третото си дете, Роксана. Синът ми Роналд беше едва на 4 годинки по това време, а дъщеря ми Лиза на 2. Бях 20-годишна майка с три деца на ръце, а няхах дори диплома за средно образование.

Как се справи?

Мама Грейс погледна кръга от столове.

Като за начало посетих подобна група.

Но и се върна в училище.

Хората от групата настояваха за това каза тя. Ако не бяха толкова настоятелни, съмнявам се, че бих имала смелостта да опитам.

Жената тръгна по кръга, оправяйки и преподреждайки столовете.

През деня се грижех за децата на други хора и учех за гимназиалния изпит, а вечер ходех на вечерно училище в общинския център и накрая завърших градския колеж. Когато кандидатствах в университета, имах късмет и спечелих стипендия.

Меган се усмихна.

Мисля, че късметът няма нищо общо с това.

Мама Грейс сви рамене.

Както и да е, след като завърших висше образование, работех за Дом „Майка и Дете“. Сърцето ми се късаше, когато ден след ден гледах децата, които никой не желаше. Един ден реших, че по-добре да заведа децата в дома си и да изпълня живота им с любов, отколкото всеки ден да ходя в някакъв мръсен малък офис, за да сравнявам, подпечатвам, съгвам и разгвам документите им и да ги препращам по системата.

Меган стана от стола и отиде до дъската. Тя изпитваше дълбоко възхищение от тази жена.

И сякаш това не е било достатъчно, ти сега работиш на доброволни начала в Общинския център два пъти седмично.

Очите на по-възрастната жена просветнаха.

Хей, аз получавам от тези хора много повече, отколкото бих могла да им дам. Любовта е такава, нали разбираш?

Говорейки за любовта, би ли се омъжила отново? въпреки че се опитваше гласът ѝ да звучи съвсем обикновено, Меган отчаяно искаше да научи отговора.

Мама Грейс сбръчка носа си и посочи вратата.

О, твоят помощник е тук. Меган, запознай се с Кен Савидж. Тази вечер Меган замества Сара.

Меган се обърна и протегна ръка.

Радвам се да се запозная с Вас, г-н... тя с изненада установи, че стои пред мъж в инвалидна количка, а ръцете му бяха безпомощно отпуснати покрай нея.

Савидж повтори Кен. Кен Савидж очите му светеха, а по абаносовочерното му лице се изписа усмивка. Лукавите трапчинки по бузите му му придаваха по-скоро вид на дяволито 5-годишно момченце, отколкото на мъж в края на 40-те. Съжалявам, че не мога да се ръкувам с Вас. Може ли да заменим ръкуването с намигване? той се засмя.

Кен е парализиран от врата надолу обясни Мама Грейс. Това се е случило във Виетнам, само една седмица преди края на войната. Мама Грейс отиде зад мъжа, сложи ръцете си на раменете му и го целуна по върха на главата. Този човек е тайното оръжие на Общинския център против депресия. Той е тук всяка вечер и прави всичко необходимо от разказването на приказки в детската група до поддържането на телефона на доверието за тийнейджъри.

Мотая се из центъра само за да видя сладката ми малка Грейси пошегува се Кен. Тя е същинска лъвица, казвам ти!

Мама Грейс го тупна с престорен яд по раменете.

Виж какво, Кен Савидж, не съм ничия сладка малка Грейси!

Той ѝ се усмихна и се опита да говори с най-добрия си ирландски акцент.

О, стига толкова, сладурано, направо ще съкрушиш сърцето на младежа!

Хмм! Трябва да тръгвам за моята група тя го потупа по рамото и тръгна към вратата.

Не след дълго 17-те стола в групата на Меган започнаха да се запълват. Кен представи Меган и започна дискусията. Меган слушаше как всеки човек споделя своите чувства и проблеми.

Хари, един чепат възрастен господин с гъста бяла коса, разказа на групата за проблемите, които имал през седмицата. Опитал се да включи жена си, страдаща от Алцхаймер, към Социални грижи.

Те са загрижени само за своята бюрокрация оплака се той.

Една закръглена жена на средна възраст Еви се притесняваше за 12-годишния си син, страдащ от аутизъм. Тя безцелно взе една кърпичка, докато питаше групата дали да го изпрати в специализирана психиатрична клиника или да продължи сама да се грижи за него. Сложи ръка на посиненото си око и ударената си буза.

Той вече е много по-силен от мен. Не знам колко още ще мога да се справям с него сама.

Един от присъстващите Джеф напомни на Меган за Алан.

Изглеждаше също толкова преуспял, с внимателно пригладена коса и изискан маникюр. Наскоро братът на Джеф бе починал от СПИН.

Никога не съм си представял, че това ще се случи с някой мой познат призна той, а още по-малко със собствения ми брат.

По време на срещата Меган не можа да не забележи и една млада жена, само с няколко години по-голяма от самата нея, която като че ли се държеше малко дистанцирано от групата. Кожата и прическата на жената бяха перфектни. Носеше скъп вносен вълнен костюм и обувки от змийска кожа. За Меган тя представляваше олицетворение на изтънчения хайлайф. Но очевидно жената бе притеснена. Докато другите разказваха своите истории, тя все гледаше в празното пространство пред себе си. По млечнобялата ѝ кожа се виждаха следи от деликатно нанесен руж. На слепоочията ѝ пулсираха сини венички.

Когато дойде и нейният ред да говори, тя се представи като Корин. В смразяваща кръвта агония жената разказа за ужасната физическа и сексуална злоупотреба на баща ѝ с нея. За Корин кошмарът започнал на 7-годишна възраст, когато майка ѝ избягала с друг мъж, и продължила чак до 14-тата ѝ година. Докато Корин говореше, Меган си спомни за собствения си баща. „*Нежен, мил татко* помисли си тя. *Каква късметлийка съм!*“

С болезнена решителност Корин изглади една въображаема бръчка по полата на костюма си. Сви ръцете си на топка и кръстоса стройните си крака.

Просто не можете да си представите колко ужасни бяха за мен тези години.

Корин! пронизителният глас на Еви наруши притъпената атмосфера, царяща в стаята. Признавам, че си понесла неща, които нито едно дете не би трябвало да преживее. Тя спря за миг, после направи жест с ръка към останалите членове на групата. Но ние слушаме същите тези ужасяващи истории седмица след седмица. Какво, да не би да искаш да ти дадем медал? Огледай се около себе си, ние също сме страдали!

Меган изахка от резките думи на Еви. Какво би трябвало да направи като ръководител на групата? Погледна Кен с умолителен поглед. Лекото поклащане на главата му и сериозното му изражение ѝ казаха да не се намесва.

Не знам какво ще кажат останалите, но ми писна да те гледам как се въргаляш в самосъжалението си продължи Еви, извисявайки още повече гласа си. Както виждам нещата, ти имаш избор, Корин. Можеш да живееш със скръбта си до края на живота си да построиш паметник на болката си или да я отмахнеш настрана и да продължиш да живееш.

Корин протегна ръка и размаха един червен талон по посока на Еви. Ръката ѝ трепереше; лицето ѝ се изкриви от омраза. Отвори устата си, за да каже нещо, но не се чу нито дума. Когато най-последно възвърна гласа си, просъска:

Няма да слушам подобни приказки! Дошла съм тук за подкрепа, а не за да бъда обиждана.

Чакайте малко намеси се Кен. Може ли и аз да кажа нещо? Корин кимна, а долната ѝ устна трепереше. Както знаеш, Еви, няма определено време за процеса на възстановяване след скръбта. Всички ние вървим сами по този път и се справяме с проблема по собствен начин. Целта на тази група е да подкрепи Корин, да я обича безусловно така, както Бог я обича и скръби заедно с нея, независимо колко време ще отнеме това по лицето на Корин се изписа изражение на праведно негодувание. Тя извади от дамската си чанта бродирана копринена кърпичка и избърса очите си. Еви заби поглед в земята, а Кен продължи. От друга страна, Корин, Еви също е права. Рано или късно ти трябва да избереш да продължиш напред. Знаем, че това е глупаво клише, но днес може да е първият ден от остатъка от живота ти ако решиш да го направиш такъв.

Послушай го, Корин. Той знае за какво говори всички се обърнаха да погледнат мъдрата жена от Ориента, която седеше тихо точно до входа на стаята. Жената досега бе толкова тиха, че Меган едва бе забелязала нейното присъствие. Спомням си, когато Кен се върна от Виетнам. Нямаше нищо. Собствените му родители се притесняваха от него Кен не каза нито дума. Като връх на раните си, той трябваше да се справи и с чувството за вина, че по силата на военната служба е убивал невинни хора.

Кен вдигна очи към възрастната жена.

Бабо Лин, спомням си, че когато лежах безпомощно в металното корито и не можех да контролирам дори дишането си, а още по-малко бъдещето си, мислено аз си съставих един списък. В ед-

ната колонка изредих основанията си да живея, а в другата много по-дългата основанията си да искам да умира. В продължение на година двете колонки яростно се бореха помежду си.

Чу се нежното жужене от моторчето на инвалидната количка на Кен, който пресече стаята и застана пред Корин. Меган почувства, че ако можеше, той щеше да протегне ръце и да разтвори яростно свитите юмруци на младата жена.

Един ден мой приятел ми цитира една фраза от „Сбогом на оръжията“ на Ърнест Хемингуей. Той каза: „Светът пречупва всички, но някои стават по-силни на счупените части.“ Много съжалявам, че той сам не се вслуша в прекрасния си съвет. Корин, ти и всички други тук трябва да станем по-силни на счупените части.

Най-добрият начин да надживееш трагедията е да помогнеш на някого другото да добави баба Лин.

Правилно, бабче! лицето на Кен просветна. Корин, ти някога замисляла ли си се да работиш на телефонната линия за жертвите на изнасилвания поне една вечер седмично? Групата избухна в смях.

Кен е страхотен веднага ще те вербува! засмя се баба Лин. Никой не може да избегне убедителната му хватка.

Той поклати глава и се усмихна.

Е, може би. Но аз говоря сериозно. Кой би могъл да разбере по-добре опустошителното въздействие на изнасилването, от някого, който го е преживял? Корин бавно кимна с глава.

Ще си помисля каза тя меко. Само това мога да обещаая засега.

Кен обърна стола си и го насочи към Еви.

Предполагам, че тази вечер те боли повече, отколкото ни показваш. Искаш ли да поговорим за това?

Разтреперана, тя стисна юмруци, а устата ѝ образува тънка черта. Еви поклати глава.

Все още не!

Звънецът оповести края на вечерната груповата терапия. Хората започнаха да се разотиват. Само след няколко минути единствените, които останаха в стаята, бяха Меган и Кен.

Баба Лин изглежда много мъдра жена учуди се Меган. И тя

ли е доброволец тук?

И да, и не каза Кен. Мъдростта ѝ също идва от страдание. Тя избягала от Камбоджа, след като видяла как мъжът и петте ѝ деца били посечени от войниците на Пол Пот. Кен въздъхна. Той затвори очи за миг, след това погледна Меган. През последните 15 години баба Лин и аз сме видели всеки възможен проблем да влиза през тази врата. И точно когато си мислиш, че вече си чул най-лошото, се появява човек с още по-ужасяваща история.

Меган се изправи и сложи ръка в джоба на дънките си.

Това някак си те кара да възприемаш собствените си проблеми от друг ъгъл, нали?

Той напрегнато се взря в лицето ѝ.

Понякога. Но скръбта си е скръб; болката си е болка. Хората преживяват един и същ процес на възстановяване, независимо дали страдат от загуба на работното място, отхвърляне от страна на любимия човек или смърт на близък. Той повдигна едната си вежда и продължи да се взира в лицето ѝ с надеждата да прочете някаква информация по него.

Тя се зае да подрежда столовете в кръга.

Никога не съм знаела това.

Повечето хора не го знаят.

Тя спря за миг и се намръщи.

Не мога да кажа, че тази вечер истински се наслаждавах, но се радвам, че дойдох. Накара ме да се замисля за много неща, Кен.

Е, да се надяваме, че първото ти посещение няма да е последно. Той завъртя инвалидната си количка и се насочи към вратата. Защо не дойдеш заедно с мен в кухнята на напрежението, докато Мама Грейс приключи с нейната група? Тя винаги просрочва времето си.

Кухнята на напрежението?

Да, телефонната линия на доверието за кризисни ситуации.

Меган вървеше край количката му, докато той ѝ обясняваше. Всеки от четирите ъгъла на стаята е отреден за различен кризисен център за семейството, за тийнеджърите, за изнасилвания и последния за самоубийства. Предполагам, че ще си страхотна за

работа с тийнейджъри.

Тя се засмя от сърце и го погледна изкосо.

Баба Лин беше права. Никога не се отказваш, нали?

По лицето му се изписа имитация на срам и вина, след това ѝ намигна.

Е, какво да кажа? изражението му стана хитровато. За корейняк нюйоркчанин съм твърде голям инат, за да се откажа!

Глава

12

Кръгчета, сърца, маргаритки и квадратчета. Меган драскаше по листа пред себе си. Тя написа името си в староанглийски стил, очертавайки буквата М с цветя и лози. Тананикаше си любимата си мелодия. След четири седмици на обучение за работа с тийнейджърския телефон на доверието, установи, че доброволната работа ѝ харесва все повече и повече с всяка изминала вечер. Проблемите бяха най-различни като се почне от „Как да накарам братчето ми да стои надалеч от стаята ми“ до „Мама и татко се развеждат и аз се чувствам толкова самотен“.

Инструкторът на Меган я бе научил предимно да слуша, без да дава оценки на чутото и да навлиза в същността на проблема. Помагайки на другите хора да се справят с проблемите си, помогна самата тя да разбере собственото си обезсърчение. А разговорите с Кен преди и след смяната ѝ ѝ помогнаха да разбере Майк още по-добре.

Изведнъж телефонът иззвъня.

Тийнейджърски телефон на доверието, Меган се обажда. Мога ли да Ви помогна?

Отначало никой не отговори.

Ало? Има ли някой? опита Меган отново. Мога ли да Ви помогна с нещо?

Ъ-ъ-ъ, да отвърна един несигурен глас. Поне така си мисля това бе едно младо момче, може би на 18 години. То се колебаеше.

Не знам защо Ви се обаждам или какво би трябвало да кажа.

Защо да не започнем първо с името ти? Моливът на Меган чертаеше лениви осмици по хартията пред нея. Обажданията в понеделник вечер рядко бяха така многобройни или сериозни, както в другите вечери от седмицата.

Не знам дали това е добра идея. Не знам дали изобщо беше добра идея да се обаждам...

Не е голяма работа успокои го Меган. Тя можеше да почувства напрежението в гласа на младежа. Не е необходимо да ми казваш истинското си име. Просто трябва да те наричам някак си Джери, Ебenezер, Окснард както си избереш.

Момчето отново се поколеба.

Наричай ме Джед.

Добре, Джед въздъхна тя с облекчение. За какво искаш да си говорим?

Тишината, която последва въпроса ѝ, беше толкова дълга, че Меган се изплаши да не би младежът да е затворил телефона.

Мисля, че направих нещо много глупаво.

Защо си мислиш, че е глупаво?

Не знам откъде да започна. Има едно момиче, Джина. От две седмици излизам с нея Джед спираше между всяко изречение. Днес в училище две момчета ми казаха, че тя е излизала с мен само защото е изгубила някакъв бас. Когато я попитах за това, изсмях ми се в лицето. Призна, че на някакво парти тя и приятелите сключили някакъв бас и... гласът му се пропука от емоциите аз съм бил наказанието, че е изгубила баса. Каза, че съм бил смотанякът на класа и че трябвало да излиза с мен две седмици.

Меган заскърца със зъби при мисълта колко безчувствено е било това момиче, за да потъпче по такъв начин увереността и самочувствието на момчето.

О, Джед, толкова съжалявам.

О, не ме съжалявай. Свикнал съм с такива неща. Просто... май че не го очаквах от Джина болката в гласа му накара Меган да се намръщи. Той продължи. Но не за това се обаждам. Аз... е, като се прибрах у дома след училище, намерих някакви хапчета на нощното шкафче на майка ми и аз... гласът му замлъкна.

Джед? Ей, Джед, там ли си? Меган се изправи на стола си.

Направи знак на Кен, който седеше до нея и му написа бележка: „Помощ! Опит за самоубийство. Не мога да се справя сама!“

Изпих ги всичките! Пак се чу гласът на Джед. Исках Джина и приятелите ѝ да съжаляват за онова, което са направили. А сега ме е страх.

Джед, можеш ли да ми кажеш какви хапчета изпи?

Май че беше валиум.

Валиум? повтори Меган. Искаше да е сигурна, че го е чула правилно. Това ли изпи, Джед? Валиум?

Да, точно така отвърна той. Флакончето е тук, пред мен.

Другите членове на кризисния център се насъбраха около Меган. Вера опитен психолог и ръководител на екипа сложи една бележка пред Меган: „Колко хапчета е изпил и преди колко време?“ Меган кимна.

Джед, знаеш ли колко хапчета си глътнал?

Де да знам май че петнайсетина...

Преди колко време? Преди десет минути? Един час? Меган облегна лактите си на бюрото.

Не знам гласът му беше равнодушен. Преди известно време.

Къде се намираш, Джед? Къде живееш? Меган продължи да разпитва момчето. Ръководителката на екипа пресече стаята и отиде до другия телефон, за да се обади на 911.

Виж, не е толкова важно Джед започна да губи търпение. Пък и вече е много късно думите му започнаха да се сливат. Виж, трябва да тръгвам.

Вера подаде нова бележка на Меган: „Задръж го на телефона. Полицията проследява обаждането.“

Меган пак кимна. Тя се опита да говори с равен и спокоен тон.

Джед, чуй ме. Не е чак толкова късно. Просто ми кажи къде се намираш. Мога да ти изпратя помощ.

Всички в стаята замлъкнаха, когато Вера натисна червения бутон на телефона и вече всички можеха да слушат целия разговор.

Не, не, вече е много късно.

Меган опита с друга тактика.

Сам ли си? Има ли някого, на когото би искал да се обади от

твое име?

Не, мама е на работа. По-добре да тръгвам.

Ами баща ти? Той там ли е?

Стаята се изпълни със статично напрежение, докато всички чакаха отговора на младежа.

На петия ми рожден ден баща ми отиде до магазинчето на ъгъла да купи сладолед и не се върна.

О Меган спря за миг, за да подреди мислите си. Джед, ти все още не си отговорил на повечето от въпросите ми. Колко хапчета изпи?

Казах ти някъде около 15...

Добре, вече разбрах увери го тя. Но не си спомням дали ми каза кога си ги изпил?

Не знам. Трябва да тръгвам момчето се прозя в телефонната слушалка. Толкова ми се спи...

Сърцето на Меган заби лудо от разочарование. Как да накара това момче да говори, докато пристигне помощта? Тя отново смени тактиката.

А струва ли си човек да умира за тази Джина? Както ми я описа, тя е много смотана.

Не, не, ти си разбрала всичко погрешно започна да настоява той. Аз съм смотаният. Джина е много готина.

Не съм убедена в това Меган чакаше, но не последва никакъв отговор. Джед? Джед!

Да, да, чувам те промърмори той. Ти просто не можеш да разбереш какво означава да те направят на глупак пред цялото училище!

Така ли? Сигурно ще се изненадаш, но твърде добре те разбирам! Тя спря за миг, за да огледа загрижените лица около себе си. Джед, не съм разказвала това на много хора, но наистина разбирам как се чувстваш. Тази Коледа трябваше да се ожена за Алан, когото смятах за най-свестния човек на света. Миналото лято той ме напусна. Много боли да те отхвърлят, нали?

Голяма работа добре де, разбираш ме, но не ти пука. На нико-го не му пука с всяка изминала минута думите на момчето ставаха все по-нечленоразделни. Сърцето на Меган щеше да изскочи от гърдите ѝ. По челото ѝ се стичаше пот.

Грешиш, Джед. На мен ми пука. Ами майка ти? Сигурна съм,

че и на нея не ѝ е безразлично!

Абе ти майтап ли си правиш? Тя почти не забелязва, че аз съществувам. Много ще е доволна да се отърве от мен гласът му бе изпълнен с омраза. Меган слушаше, докато той описа семейния живот, постоянните си унижения в училище, чувството си на безполезност. Минаха пет, десет, петнадесет минути. Особено горчиви бяха спомените му за присмеха на съучениците му.

Всички ние сме били наранявани по едно или друго време увери го Меган. От глупави, невежи хора като Джина и моя приятел. За съжаление, такъв е животът. Но ти не трябва да се отказваш от него.

Докато говореше, успя да долови в телефонната слушалка далечния вой на една сирена. Той се чуваше все по-силно и по-силно. Няколко мига по-късно се чу и звукът от настойчиво чукане по вратата.

Джед, иди да отвориш вратата. Там има някой, който може да ти помогне.

Чу се изпъшкване, след това шумът от падането на някакъв стол върху дървения под. По телефона се чу мъжки глас:

Чудесна работа, Меган. Кавалерията пристигна. Ние ще се погрижим отгук нататък.

Радостни възгласи изпълниха телефонния център. Меган се отпусна на стола си като парцалена кукла.

Кен ѝ намигна и успя да надвика останалите.

Ура! Едно на нула за добрите!

Вера дойде и прегърна Меган.

Страхотно се справи, Меган.

Мислех си, че ще поемеш случая, когато ти казах колко сериозен е проблемът.

Вера поклати глава.

Не, боях се, че той ще затвори телефона, ако не беше продължила ти да говориш с него. Той вече беше изплашен.

Меган усети как изтръпва. Кръстоса ръцете си и потрепери.

Чувствах се толкова безпомощна.

Вера отново я прегърна.

Добре дошла в Клуба на безпомощните!

Новината за предотвратеното самоубийство обходи Общинския

център като горски пожар. Когато същата вечер си тръгна към дома, тя бе изненадана от шпалира благожелатели сътрудници и доброволци в центъра. Всичко, за което си мислеше, бе колко хубаво би било да вземе един горещ душ и да легне в чистите си чаршафи. През целия си живот не се беше чувствала толкова изморена, но и така емоционално заредена.

„Колко чудесен и крехък е дарът на живота мислеше си тя, докато я обливаше горещата струя на душа. И днес един наранен, несигурен тийнейджър избра да се вкопчи в този дар още малко време. Не мога да повярвам! Трябва да го разкажа на някого! Но кой би разбрал как се чувствам? Майк! Той би разбрал. Или поне старият Майк би го направил.“

Когато всички си легнаха, тя слезе на пръсти в кухнята и му написа писмо първото ѝ писмо от месеци наред. Разказа му за хората, с които се е запознала в Общинския център, за Кен и неустоимото му чувство за хумор, за невероятния кураж на Мама Грейс и за най-новия си приятел, Джед.

„Тази вечер Джед ми помогна да открия целта на болката в християнския живот писа тя. Първо, болката ми казва, че съм все още жива, независимо от трагедиите на живота че оцелявам. Второ, моята болка ми дава възможност да помогна на някого друго, който страда. Тъй като самата аз съм преживяла отхвърлянето и самотата, мога да почувствам болката на другия.

Никога не съм разбираала Божиите обещания продължи да пише тя. И Мама Грейс, и Кен ми помогнаха да гледам на Бога по-малко като на дядо и повече като на страдалец също като мен. Никога не съм си давала сметка колко незрял е възгледът ми за Бога и Неговите задължения към мен. Те ми помогнаха да израсна.“

Меган си помисли за момчето, което тази вечер беше докоснало сърцето ѝ. Опита се да си представи какво би изпитвало едно 5-годишно дете, което чака баща му да донесе сладолед за рождения му ден чака мъж, който никога няма да се върне.

„Как ли Джед може да възприеме постоянната любов на своя Небесен Баща, след като земният му баща го е предал по такъв начин? писа тя. Ти и аз сме толкова щастливи, че имаме бащи, даващи ни добър пример за Божията любов. Може би именно тези човешки връзки на любов придават на живота ни необходимата си-

ла за оцеляване. Що се касае до Джина Меган я заболя от думите само да ми падне! Само ако е знаел колко безсмислена и жестока е малката ѝ играчка, следващия път тя може да не е толкова безразсъдна спрямо чувствата на другите.

Майк завършваше тя, моля те, прости ми, че позволих на гордостта си да ми попречи да ти пиша по-рано. Веднъж вече обещах да бъда твой приятел. Ако ми позволиш, бих желала да спазя това обещание. Не моля за любовта ти, а само за приятелството ти.“ Тя препрочете написаното, след това подписа писмото: „С най-нежни чувства, Меган“.

Внимателно сгъна листовите и адресира плика. В ума ѝ напираха съмнения. *„Как Майк ще понесе моята откровеност? притесняваше се тя. При цялата откровеност, пред която го изправи парализата му, дали няма да изтълкува погрешно писмото ми и да си помисли, че се опитвам да му проповядвам? Може би не би трябвало да му давам повод отново да ме отхвърля? Не, писах му от цялото си сърце, както бих направила с всеки близък приятел. Ако нашето приятелство има бъдеще, трябва да мога да направя това“* реши момичето. С твърди стъпки тя отиде до пощенската кутия до входната врата и пусна писмото. Изведнъж я обзе вълна на успокоение. Воденичният камък, който висеше на врата ѝ през цялата зима, стана малко по-лек. Почувства се лека, безгрижна. Вътре в нея се зароди весел смях, давайки път на детската надежда, скрита в сърцето ѝ.

На следващата сутрин всичко си потече по старому. Изяде си закуската, грабна торбичката с обяда си и изхвърча през вратата. Отгоре бяха надвиснали сиви дъждовни облаци. *„Какъв прекрасен ден!“* каза си тя. Скърцащите спирачки, безспирният поток от автомобили, човешкото море, люшкащо се около нея, се превърнаха в симфония на живота. Тя тръгна към станцията на метрото, а черните ѝ кожени обувки отекваха по паважа решително. *„Майк трябва да знае, че не е сам спореше тя със самата себе си. Трябва да му се напомни, че в света има и други страдащи хора, справящи се със своята болка. Кен ги нарича победоносните оцелели.“* По лицето ѝ се изписа доволна усмивка. *„Победоносен оцелял това съм аз!“* Досега не беше мислила за себе си по този начин.

И скъпи, мил Майк! прошепна тя на глас. Дори и да не го осъзнаваш все още, ти също си такъв.

Когато следобед се върна от училище, на леглото ѝ лежеше дебел кафяв плик. Това бяха документите ѝ, че е приета в университета в Мичиган през есента. „*Животът продължава*“ каза си тя, радостно четейки изпратените ѝ материали.

По-късно същата вечер сподели с приятелите си от Общинския център своето решение да продължи образованието си. В четвъртък реши да напише на Майк добрата новина.

„Кен предложи да посещавам летния семестър и да уредя някои неща предварително писа му тя. По този начин през есента мога да започна магистърската си програма. Мама Грейс ме покани да остана тук и да посещавам градския колеж. Баща ми би предпочел да изкарам летния семестър в университета на Ню Мексико. Предполагам, че Бог и аз имаме да си говорим за много неща през следващите няколко седмици.“

На следващия ден Меган предложи на връщане към къщи да купи за Мама Грейс някои неща от хранителните стоки. Още през ранния следобед тя се насочи към Осемнадесето авеню известния търговски район на Бруклин. Разходката край откритите пазари и малките магазинчета ѝ напомни за по-раншни времена за места и хора, за които само беше чела. Когато коли с лед са профучавали по калдъръмените улички, когато децата са търкаляли обръчи по оживените пътечки към къщите, а по улиците достолепно са преминавали водачите на Форд „А“.

Един автомобилен клаксон върна Меган в реалността. Тя отскочи настрана, за да избегне сблъсък с двама скейтбордисти. Две възрастни бабички бутаха пазарските си колички край отворените сергии на улицата. Жена на средна възраст спореше с намръщен продавач за цената на капията. Слънцето танцуваше по дългата червена буйна коса на младо момиче, вървящо под ръка със сияещ от щастие младеж с кожено яке. Млади майки, бутачи пред себе си детските колички, натоварени и с много багаж, бързаха от магазин на магазин.

Ей, момиче Меган се стресна от гласа, който ѝ подвикваше. Цял ден ли ще стоиш тук?

О, извинете промърмори тя, отдръпвайки се назад. Бутна се във витрина с вкусни златни ябълки. Три от плодовете паднаха на

земята. Меган едва успя да ги хване, преди да паднат на земята.

Внимавай, момиче извика магазинерът. Ако ги натъртиш, ще трябва да ги платиш.

Едра, приятно изглеждаща дама, застанала до чесъна, се усмихна приятелски на притеснената Меган.

Не се притеснявайте за него каза тя с глас, който магазинерът нямаше как да не чуе. За цената, която им иска, може да си позволи няколко натъртени ябълки.

Меган се усмихна с благодарност на жената и побърза към бакалията, от която обикновено пазаруваше Мама Грейс. Подаде на продавача списъка с нужните продукти и само след минути той изпълни поръчката ѝ. Прибави и плик с домашни земелки, плати за покупките и сложи всичко в найлоновите торби на Мама Грейс. Хващайки дръжките на двете торби, тръгна надолу по улицата. Топлата слънчева светлина и нежният бриз убедиха Меган да извърви 20-те пресечки до дома, вместо да се качва в метрото. На ъгъла си купи горещо геврече, което изяде по пътя. Премести торбите си в лявата ръка и тръгна по улицата.

„Всичко това наистина ще ми липсва помисли си тя, отхапвайки, докато вървеше. И преди беше яла горещи гевречета, но нито едно не можеше да се сравнява с нюйоркското. *Същото се отнася и до нюйоркската пица* реши тя.

Когато Меган си помислеше за пица, винаги си мислеше за Майк. За нея двете неща бяха неразделни. Спомни си как за първи път опита пицата със зелени маслини. С изненада установи, че ѝ харесва. Засмя се на глас, когато си спомни критичната му реакция на хавайската пица с ананас.

С вкуса ѝ се свиква беше му казала тя.

През целия си живот не бих могъл да свикна с подобно нещо! той погледна разностранно, за да подчертае думите си.

Меган потрепери, когато пред слънцето премина черен облак.

Не е честно!

Колко пъти от катастрофата досега бе повтаряла тези думи понякога плачейки, понякога викайки и понякога шепнешком? Когато Кен чу оплакването ѝ, той ѝ напомни, че животът не е бил честен и никога няма да бъде. Меган не знаеше каква е религиозната принадлежност на Кен, но бе сигурна в твърдата му като

скала вяра.

Независимо дали ти харесва или не, ние живеем в един свят на грях. От значение е не колко дълго живеем или колко добре, а по-скоро как избираме да изживеем дните си.

Меган се намръщи.

Но Бог е обещал...

Черните очи на Кен я пронизаха.

Бог е обещал никога да не те остави, нито да те забрави.

„И Той го направи осъзна тя, бързайки към къщи. *Нито за миг не ме изостави.“* Някак си през последните 24 часа всичко си дойде на мястото думите на Кен, думите на баща ѝ, на Мама Грейс, агонизиращите месеци на изследване на Библията в търсене на отговорите всичко. Когато изгуби майка си, Меган влезе в един дълъг, болезнено тъмен тунел. И след трите години на скърбене, на отхвърлянето от Алан, травмата от катастрофата, повторния брак на баща ѝ, влюбването и след това изгубването на Майк, тя отново бе излязла на светлина. Осъзна, че независимо колко тъмно е било отчаянието ѝ, никога не е била напълно сама. В края на тунела Бог я чакаше да излезе. Той е бил точно до нея, понасяйки същата болка и празнота, които я измъчваха. Така както тя бе разбрала болката на Джед, така и Бог е познавал и разбирал нейната.

„Само ако Майк можеше да...“ прекъсна тя мисълта си.

Извинявай, Господи помоли се Меган. Опитвам се да вървя пет крачки пред Твоя Дух, а? Нека всичко стане по Твоето време, а не по моето. Ти го обичаш повече, отколкото аз бих могла.

Тя се спря на ъгъла на улицата, чакайки да светне зеления светофар.

Господи, време ли е помоли се тя да приема поканата на Сюзан?

Глава

13

Меган се спря, за да се наслади на аромата на цъфнало то плодово дръвче, след това продължи надолу по улицата. Въпреки тежките чанти, вдигна ръцете си нагоре.

Господи, благодаря Ти за този толкова удивителен ден!

Марулитите и целината, подаващи се от претъпканата пазарска чанта, се клатушкаха в ритъм със скокливата ѝ походка.

Здравейте, върнах се! извика тя, отваряйки вратата на къщата на Мама Грейс. Затвори вратата с коляното си.

Меган? извика от кухнята Мама Грейс. Имаш междуградски разговор. От коридора ли ще се обадиш?

„Кой ли ми звъни?“ зачуди се тя.

Меган остави пазарските чанти и взе слушалката.

Ало?

Ало, Меган? това беше познат женски глас.

Сюзан? завладя я внезапен страх. Всичко наред ли е? Майк е добре, нали?

О, да, повече от добре обясни жената. Сега, когато вече се прибра у дома след болницата, той постигна страхотен напредък. Застраховката покри разносните по инвалиден микробус за него с ръчен контрол и лифт за инвалидната количка. Но все още ми се налага да го карам до Албани за процедурите. Мисля, че все още е нервен и не му се иска да шофира сам.

Напълно го разбирам. Спомням си как се чувствах първия път, когато се качих в кола след катастрофата.

Е, преди да докарат колата се закле, че никога няма да влезе в нея. Но Ким не го остави на мира и той се съгласи да опита. Упражнява се на пътечката зад къщата и на празното поле до дома ни, но все още не е излизал на улицата с нея.

Меган се облегна на стълбището.

А как се оправя със стълбите вкъщи?

Уил му построи една рампа от задната веранда и пригдохме шевната ми стая до кухнята за спалня на Майк, така че изобщо не му се налага да маневрира по стълбите.

Тя долови нотка на гордост в гласа на Сюзан.

Майк има голям късмет, че точно вие сте му родители.

Е, правим всичко, което е по силите ни, но Арнолд и Рене Харингтън успяха да осъществят всичко това. Това са родителите на Ники шофьора от другата кола обясни Сюзан. Те са много богати, но най-важното е, че са християни. След катастрофата станаха като част от семейството ни и като че ли все им се струва, че не правят достатъчно за Майк.

Меган помисли за миг.

Мисля, че г-жа Харингтън ми се обади след катастрофата, за да разбере дали съм добре и дали имам всичко необходимо.

Възможно е. Обаждам ти се, за да ти кажа, че Майк получи писмата ти. Хванах го да ги чете и препрочита поне една дузина пъти. Наистина му липсваш. Сюзан спря за миг, след това продължи. Знам, че и преди съм те канила, но се чудех дали не би могла скоро да ни дойдеш на гости?

Бих искала, Сюзан Меган навиг телефонния кабел около пръста си, след това го разви. Но не смяташ ли, че при тези обстоятелства би било най-добре да изчакаме самият Майк да ме покани? Може би след като си обменим няколко писма и отново започнем да общуваме. Можеш ли да ме разбереш?

Да отвърна гласът от другия край на телефонната линия. Може би си права. Знам, че той е наясно какво иска. Просто се надявам глупавата му гордост да не му пречи още дълго. Меган си представи разочарованото изражение на жената. Е, поне трябваше да опитам. Да си прекараш страхотно през уикенда, чуваш ли?

Довиждане, Сюзан каза Меган и затвори телефона. Взе пазарските си чанти и ги занесе в кухнята. По изражението на Мама Грейс можеше да разбере, че жената е готова да се пръсне от любопитство.

Майката на Майк искаше да ме осведоми за състоянието му. И?

Меган изгледа Мама Грейс с най-невинен поглед.

Какво „и“? Тя остави чантите на плота. Това са продуктите ти. Надявам се, че съм донесла всичко, за което ме помоли.

Мама Грейс я изгледа свирепо и изръмжа, след това ѝ направи най-върховния си комплимент.

Добре се справи, дете.

Благодаря тя бързо целуна жената по бузата и отиде в стаята си, за да се приготви за съботата. Самият факт, че Майк е бил достатъчно заинтересуван от нея, за да чете и препрочита писмата ѝ, я накара да пее.

Докато чистеше с прахосмукачка жълтия старичък килим, запя с все сила. Все още като заредена с електричество, тя продължи да чисти коридора, сменяйки контактите, когато кабелът ѝ свършваше. Когато приключи с почистването на целия втори етаж, прибра прахосмукачката и слезе по стълбите.

Добре, имам две готови ръце, които само чакат да им се каже какво да правят извика Меган, влетявайки в кухнята. Мама Грейс ѝ се усмихна твърде разбиращо.

Ето подаде ѝ тя една маруля. Направи салата.

След вечеря семейството остана край масата за вечерното богослужение. Те току-що приключиха молитвата, когато телефонът иззвъня.

Аз ще се обадя скочи на крака Алвин. Той грабна телефонната слушалка. Ало? Домът на семейство Франклин, Алвин е на телефона.

Меган потърка очите си и се прозя. „С такова удоволствие ще си легна тази вечер“ помисли си тя. Изведнъж гласът на Алвин наруши умората ѝ.

Майк? Майк! Не мога да повярвам! Какво правиш, човече?

Очите на Меган моментално се отвориха. Тя рязко изви главата си, за да погледне Алвин.

Да, и ти ми липсваше, човече. Да, в последното си писмо ми разказа това-онова за новата си кола. Да бе, страхотно!

Мама Грейс стана от мястото си.

Деца, нека почистим масата и да измием чиниите.

Опитвайки се да не подслушва разговора на Алвин, Меган събра чиниите си и ги занесе до чешмата. Едно от момиченцата ги взе от ръцете ѝ.

Аз ще ги измия, г-це Меган. Тази вечер е мой ред.

Цяла седмица? Алвин изпадна във възторг. Ще питам мама и ще ти кажа, чу ли? Готово бе, човек, ще я извикам Алвин закри долната част на слушалката с ръка и извика:

Меган! Майк иска да говори с теб!

Тя потупа момчето по рамото и се усмихна.

Благодаря. Тук съм, зад теб. Ще се обадя от хола.

Тя хукна по коридора и влетя в салона. Спря за миг, за да си поеме дъх, и взе слушалката.

Здравей!

Здрасти и на теб познатият глас на Майк бе радостен.

Каква приятна изненада! Меган притисна слушалката с бузата си, докато седнаше на дивана. Та аз тази сутрин говорих с майка ти!

Тя ми каза. Предложи ми да ти се обадя.

Меган почувства как я жегва леко разочарование.

О! Тя събу чехлите си и седна по турски.

Много ми харесаха писмата ти продължи Майк. Много ми липсваше да научавам по нещо за теб от време на време. Майка ми ме държи в течение, но не е същото.

Да, знам какво имаш предвид. И ти ми липсваше тя нервно завъртя телефонния кабел около пръстите си.

Разговорът започна бавно, колебливо. Но веднъж започнали, те разговаряха с часове. По някое време вечерта всеки един от членовете на семейството ѝ пожелаваше шепнешком „лека нощ“, изпращаше поздрави на Майк и след това изчезваше нагоре към спалнята си.

По средата на разговора им за последната криза в Средния Изток Майк внезапно смени темата.

Моля те, прости ми, че се държах като такъв смотаняк и те отпратих.

Очите ѝ се наляха със сълзи.

Аз... аз... разбирам те. Няма нищо.

Не, не е нищо да си изкарвам яда на теб.

Наистина, Майк, разбирам те. Както ти писах във второто си писмо, Кен ме научи на толкова много неща за процеса на изцелението. Твоето поведение беше съвсем естествено.

А, да бе, точно така. Гласът му спадна и той не успя да прикрие нотката на сарказъм. А той откъде знае как би трябвало да се чувствам? Да не би да си попаднала на някакъв гуру?

Тя се наежи от тона му.

Не, той е парализиран от врата надолу.

Какво? Да нямаш някакъв фетиш към сакатите?

Тя едва се сдръжа да не му отговори с язвителната забележка, която ѝ мина през ума. Ноздрите ѝ пламнаха от яд.

Сакати? Не мога да говоря за теб, Майк, но Кен е на светлинни години от осакатеността. Той е най-страхотният човек, когото някога съм срещала.

Тя си пое дълбоко дъх. „*Ох, май отидох твърде далеч*“ помисли си.

Извинявай, Майк, нямах никакво наме...

Вие двамата ходите ли? В гласа му продължи да се долавя металната нотка.

Моля? засмя се тя. Идеята да има връзка с Кен, мъж, по-възрастен от собствения ѝ баща, бе последното, което би могло да ѝ хрумне.

Извинявай, не ми е работа с кого ходиш или не. Този разговор изобщо не се очерта така, както смятах. Най-добре да затворя.

Меган подскочи.

Чакай! Не можем да оставим нещата по този начин телефонът замлъкна. Е как може....

Постави слушалката на мястото ѝ, загаси лампата в хола и хукна нагоре по стълбите. Влетя като ураган в стаята си.

Той е смотаняк, абсолютен смотаняк! извика тя. Обажда ми се. Казва ми, че му липсвам. Започва да ми се извинява и след това изведнъж ме обижда. И като връх на всичко ми затваря телефона!

Моля те, говори малко по-тихо! направи гримаса Сара. Ще събудиш цялата къща тя погледна зачервеното лице на Меган. Предполагам, че говориш за Майк Фелдман.

Разбира се, че говоря за Майк Фелдман. За кого другико? Тя отиде до прозореца, погледна към улицата, след това се обърна. За кого другико? Той е единственото човешко същество на планетата Земя, което може да ме вбеси толкова лесно! Дори не знам защо ми пука.

О, да, знаеш много добре. Та нали говориш със Сара най-добрата ти приятелка и довереница напомни ѝ Сара. И ако спреш за малко да говориш празни приказки и се позамислиш...

Знаеш ли какво имаше нахалството да ме попита? Попита ме в прав текст дали ходя с Кен точно с Кен! Меган отново прекоси стаята.

Ама не можеш ли да разбереш защо си е направил подобно заключение? Сара се усмихна. Трябва да си признаеш, че често споменавах Кен в разговорите си.

Но аз...

Знам Сара вдигна ръце, за да я помоли да замълчи. Познавам теб, познавам и Кен. Но Майк не знае много нито за единия от вас Сара поклати глава. Умна жена си, но понякога направо ме учудваш с глупостта си.

Не разбирам какво ...

Меган, изслушай ме за миг. Майк те обича, не като приятел и съвсем определено не като брат. Той те обича както мъж обича жена, както Адам е обичал Ева, както Вооз е обичал Рут, както Йосиф е обичал Мария, както Ромео...

Добре, добре, вече схванах картинката! Меган се отпусна на леглото си и подвиг крака.

Не, не мисля, че си разбрала. Разгледай нещата от гледната точка на Майк. Той току-що те бе накарал да отвърнеш на вниманието му към теб, когато катастрофата отне онова, което смяташе за единствения си шанс.

Но аз...

Ще ме оставиш ли да свърша? прекъсна я Сара. Отначало всичко, за което е можел да мисли, е била собствената му загуба, която е включвала и неспособността му адекватно да демонстрира любовта си към теб завинаги. И всичките тези приказки, че те

отпраща, всъщност представляват деклариране на неегоистичната му любов към теб. Не е искал да се чувстваш задължена към него. Да го съжаляваш. Може би дори се е отказал от всяка надежда, докато не започнал да получава писмата ти.

Но аз само исках...

Само си искала да направиш това, което направи, признай си. Няма нищо лошо в това, Меган. Очевидно ти също го обичаш Сара стана и оправи одеялата около себе си. От една страна, писмата ти са му вдъхнали надежда, а от друга са изправили пред него Кен когото Майк никога не е срещал, би трябвало да добавя. Това е провокирало естественото му чувство на ревност.

Меган здраво прегърна възглавницата си и отпусна лицето си върху нея.

Разбирам какво имаш предвид. И сега какво? Какво да прав...

Телефонен звън прекъсна изречението ѝ. Сара посочи с глава вратата.

Бих ти предложила да вдигнеш телефона.

Меган подскочи от леглото си и хукна надолу по стълбите.

Ало?

Здравей беше Майк. Преди да упражниш правото си да ми затворш телефона, искам да ти кажа, че съжалявам. Постъпвам глупаво и това не ми харесва.

И аз съжалявам тя се облегна на стената и седна така на пода до телефона. И аз попрекалих.

Виж, мисля, че е време да престанем да си играем на криеница. Трябва да поговорим лице в лице. Като възрастни.

Меган прехапа устни и прекара ръка през косата си.

Съгласна съм. Кога и къде?

Знам, че ти го казвам в последния момент, но какво ще кажеш да си поговорим утре у дома? Бих дошъл в Ню Йорк, но не би било честно да моля родителите си да ме карат чак дотам. Те вече направиха достатъчно за мен.

Не мога въздъхна Меган. Тази седмица имам ангажименти в църквата. А утре следобед младежите ще ходят до Лонг Айлънд. Но винаги има следващ уикенд.

Той се поколеба за миг.

Добре, добре, май ще трябва да съм търпелив тя долови леко

разочарование в гласа му.

Предполагам, че и двамата ще трябва да сме търпеливи призна тя.

През следващите дни Майк се обаждаше всяка вечер точно в 8:30. Понякога говореха с часове. Мислите, които бе задържал толкова дълго скрити в себе си, сега започнаха да излизат навън. В четвъртък вечер ѝ напомни, че ѝ е купил самолетен билет и я чака на летището.

Самолетен билет? Меган бе изненадана. Майк, не мога да ти позволя да ми купиш самолетен билет. Ти и родителите ти нямате пари в излишък. Ами тези телефонни разговори? Много обичам да си говоря с теб, но...

В телефонната слушалка се дочу смехът му.

Мислех си, че никога няма да ме попиташ. Умирах си да ти кажа през цялата седмица, но исках първо да те подготвя.

Моля? тя се намръщи и поклати глава. Какво да ми кажеш?

Парите не са проблем, поне за момента. Телефонните разговори, билетът ти платил съм за тях от собствените си пари. Сега съм работещ човек!

Но това е чудесно! Майка ти не спомена нищо за...

Помолих я да не ти казва. Искаше ми се лично да ти го кажа от гордостта в гласа му очите ѝ се насълзиха. Капеланът в болницата уреди да ме вземат на половин бройка, за да работя специално с по-младите пациенти. Сега три дни седмично, когато ходя за процедурите си, работя по няколко часа, като помагам на децата да се справят с проблемите си.

Н-н-не знам какво да кажа тя преглътна сълзите си. Мисля, че това е страхотно!

През последните няколко месеца и аз направих същите открития. Молах се за отговори за нас и когато прочетох писмата ти уау! Сякаш Бог директно ми говореше чрез теб.

Меган избърса сълзите си в ръкава си.

И аз се молах, Майк.

Гласът му се изпълни с благоговение.

Сякаш макар да сме били разделени през изминалите няколко месеца, Бог ни е събирал той се засмя. Извинявай, май прозвуча

лигаво.

Не, Майк, не е лигаво, прекрасно е тя продължи. Бог е знаел, че ти и аз трябва да се излекуваме поотделно, за да изградим силна и независима вяра в Него. Аз трябваше да преодоляя толкова много болки и да се науча да Му се доверявам. А ти, ти трябваше да преодоляваш планини от болка болка, която не бих могла да разбера по никакъв начин.

Гласът му се разтрепери.

Утре вечер имаме да си говорим за много неща, нали?

За много-много прошепна Меган.

Глава

14

Меган впи ноктите си в облегалката на креслото си, когато малкият граждански самолет се наклони и опря колелата си в пистата. „Мразя малките самолети“ помисли си тя, свивайки нервно юмруците си. Както винаги, другите пътници задръстиха централната пътека в желанието си да слязат колкото се може по-бързо. Тя ги наблюдаваше как бавно се придвижват напред предимно смачкани, изморени бизнесмени, които се прибираха у дома за уикенда. В стомаха ѝ нервно заигра напрежението, когато си помисли за Майк и предстоящия им уикенд заедно. Преди да тръгне от Ню Йорк, тя се обади на баща си и му разказа за Майк и телефонните им разговори.

Искам да се молиш за мен, татко. Имам чувството, че този уикенд е един важен кръстопът в живота ми. Толкова се страхувам пак да не объркам нещата.

„Ето, Аз съм с вас през всичките дни“ това са думи направо от устата на Учителя, скъпоценни думи, напомни ѝ той. Аз и Либи ще мислим за теб през целия уикенд. И между другото, кой казва, че някога си обърквала нещата? Ти си шампион, не забравяй това.

Меган разкопча предпазния си колан и взе малкото си пътническо куфарче изпод предната седалка. Грабна чантата и палтото си преди да тръгне по тясната пътека на самолета. Разтрепера се при мисълта, че пак ще види Майк. Ако не беше страхът ѝ от малките

самолети, едва ли не би пожелала да остане на борда и веднага да отлети обратно за Ню Йорк.

Меган излезе от коридора в празната чакалня и погледна часовника си. Самолетът се беше приземил преди 15 минути. Тя отиде до огромния прозорец, който гледаше към пистите, пусна куфара си до един стол и седна. Отпусна се назад и се прозя. Тъй като приближаваше краят на учебната година, на нея често ѝ се налагаше да стои до късно и да проверява тетрадки и контролни по математика. Тя затвори очи и завъртя главата си настрана, за да облекчи сковаващата я болка. Изведнъж нечия ръка започна да масажира врата ѝ.

Ох! Тя подскочи и се завъртя назад, очите ѝ бяха разширени от ужас. Смехът на Майк изпълни празната чакалня. Тя сложи ръка на сърцето си и си пое дълбоко въздух. Никога не се прокрадвай така към мен! Цяло чудо е, че не те ударих с чантата си. Меган взе куфара и чантата си. Може би все пак ще го направя!

Той вдигна ръце пред лицето си, сякаш за да се защити.

Не, не, ти не би ударила човек в инвалидна количка, нали?

Бих, ако си го заслужава!

Той я погледна с разкаян поглед.

Обещавам да се държа добре. Имаш ли още багаж, който трябва да вземем?

Не, това е всичко. Меган изгледа количката му. Страхотно превозно средство!

Помага ми да се движа. Майк завъртя колелата със силните си ръце и обърна количката. Все още не мога да се справям добре с колелата, но се старая. Хайде, да се търкаляме! Те заедно се насочиха към летищния коридор.

Меган трябваше да увеличи крачките си, за да върви наравно с него.

Е, майка ти или баща ти ни чакат в колата?

Бъди търпелива жена! Той излезе на паркинга през електронната врата на терминала. Голямото предимство да си с едно от тези неща – той нежно потупа инвалидната си количка, е, че получавам специално място за паркиране. Той драматично размаха ръце по посока на един черен микробус с червена и виолетова черта отстрани. Ето колесницата! Това е Форд 150. Неговото окачване

най-лесно може да издържи тежестта на асансьора.

Майк, чудесен е! Меган изахка при вида на чисто новата кола. Но майка ти каза, че ти все още не смееш да излезеш на пътя с нея.

Той ѝ подаде ръка и я заведе до микробуса.

Това, скъпа моя, беше преди да знам, че ще ми дойдеш на гости. Я виж! Той извади от джоба си дистанционно управление и натисна един бутон. Страничните врати се отвориха. Натисна втория бутон и асансьорът се спусна. Качвай се! Знаем колко обичаш да се возиш на асансьори, тя внимателно стъпна на металния асансьор.

Между другото, това е истински, чисто нов асансьор „Рикон“ асансьорът я издигна до нивото на колата. Наведи се, преди да слезеш, и премини през, а не върху металния панел. Ти ще си навигаторът, а аз пилотът.

Меган премина от асансьора в микробуса. Докато той отново сваляше асансьора, тя погали с ръка контролното табло и седалката.

Много ми харесва! Мога ли да направя нещо, за да ти помогна?

Абсолютно нищо! Просто затегни предпазния колан, любима. Мога и сам да се справя! Усмивайки се с видимо задоволство, той насочи количката си към асансьора и се изкачи в микробуса. Когато влезе в него, натисна бутона, за да затвори двойната врата. С помощта на метални патерици се премести на шофьорската седалка. Можех да ги накарам да махнат шофьорската седалка, но е много по-безопасно да карам с нея, вместо с инвалидната количка.

Майк затегна предпазния си колан, след това посочи към бутоните от лявата страна на волана. Тук са ми спирачките, педала за газта, клаксона, чистачките и фаровете и мога да ги задействам, без дори да си вдигам ръцете от волана!

Сърцето на Меган се изпълни с гордост от увереността, която Майк демонстрираше. Тя си спомни съвета на Кен:

Дай му време на твоето момче, момиче. Ако той наполовина отговаря на онова, което ми разказа за него, няма да се търкаля дълго в самосъжаление. Единственото ми предупреждение е да не се държиш майчински с него; не се опитвай да правиш всичко вместо него.

Въпреки че си даваше сметка, че на Майк все още му предстои

да измине дълъг път в процеса на изцелението, промените, които забеляза в него от последния път, когато го бе видяла в болничното легло в Албани, бяха удивителни.

Знаех си, че ще можеш да се справиш, скъпи приятелю прошепна си тя. Знаех си, че никога не би се задоволил с по-малко с крайчеца на окото си го наблюдаваше да прави последните си приготовления преди тръгването. Той ѝ напомняше за пилот преди излитането на самолета.

Когато постави ключа, за да включи двигателя, очите им се срещнаха. Майк задържа погледа ѝ. По лицето му се изписа бавна, ленива усмивка.

Бих могъл да използвам помощта ти. Би ли ми оправила яката на сакото? Заклешила се е от предпазния колан.

Ама разбира се!

Тя се протегна през него, за да оправи яката му, когато той прошепна:

Искаш ли целувка?

Да не мислиш, че пак ще се хвана?

Е, този път би трябвало той хвана ръката ѝ в своята и я поднесе към устните си. Тези седалки могат наистина да съсипят стила на човек промърмори той. Сложи другата си ръка зад гърба ѝ и я притегли към себе си.

Мислех, че имаш предвид сладките...

Знам Майк нежно целуна устните ѝ. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Беше минало толкова време. А сега сякаш се прибираше у дома.

Той я пусна. Гласът му стана дрезгав от емоциите.

По-добре да побързаме към къщи. Майка ни чака за вечеря.

Меган кимна и се облегна на седалката си. Когато навлязоха в късния следобеден трафик, Майк погледна към нея и се усмихна.

Чудя се дали не правят инвалидни колички за двама?

Тя се засмя и поклати глава.

Никога не се отказваш, нали?

Не, що се касае до теб.

Пристигнаха в дома на Фелдман точно когато Сюзан и Ким подреждаха масата за вечеря. Семейството я поздрави и веднага я прие в кръга си. През цялата вечер тя наблюдаваше как Майк маневрира из къщата. Неговата подвижност постоянно я изненад-

ваше. Баща му дори беше адаптирал душа на първия етаж така, че да направи къпането по-лесно за сина му. След дълго семейно богослужение и много песни край пианото, всички си легнаха.

На следващата сутрин отидоха заедно на църква. Когато Меган видя богомолците, веднага се отпусна. Сякаш бе пренесена в своята църква в Ню Мексико. Дори сопранът, чийто глас потреперваше на високите ноти, ѝ приличаше на някаква стара приятелка. На връщане Майк ѝ предложи да си пригответ малко храна за пикник и да отидат да поразгледат околността.

Звучи ми страхотно. Но майка ти няма ли да има нещо против, ако пропуснем обяда със семейството?

Той гледаше право пред себе си.

Не, не мисля, че би имала нещо против.

Когато Меган се преоблече и слезе в кухнята, Сюзан вече беше пригответила огромна кошница за пикник, пълна с най-различни ястия.

Майк се погрижи за повечето от нещата още вчера обясни Сюзан.

О, така ли? Меган отиде до кошницата и се опита да вдигна половината от капака ѝ, за да погледне вътре, когато един заповеден глас проехтя зад нея.

Да не си посмяла да я отвориш! Майк влезе на количката си в стаята. Търпение, любов моя, търпение! Но той погледна драматично ако ми обещаеш да не надзърташ вътре, ще ти позволя да я занесеш до микробуса.

Тя премига, скръсти ръце на гърдите си и изгукука:

Просто не знам какво да кажа. Ти си толкова любезен!

Уил се засмя.

Мисля, че си намери еша, синко!

Е, ти пък, Уил прекъсна го Сюзан, стига си се шегувал с тях. Тръгвайте, деца, и да си прекарате страхотно!

Разчитай на това, мамо каза Майк и насочи количката си към задната врата и рампата. Меган го последва с кошницата в ръка. Качиха се в микробуса.

Да има някое специално място, което би искала да посетиш? попита той, докато палеше двигателя.

Това е твоят район, не помниш ли?

Насочиха се на север, докато намериха едно тихо малко местенце с изглед към езерото Джордж. Паркираха микробуса до някаква празна маса за пикник. Когато се настаниха до масата, Меган отвори кошницата. Майк бе помислил за всичко – моркови и целина, три салатки, чеснов хляб, две парчета морковена торта и тавичка с домашна лазаня за двама (която той ѝ каза, че приготвил собственоръчно), пенлив сайдер, пепитена покривка за масата в синьо и бяло със съответните салфетки, една разтопена свещ, поставена в бутилка, и кибрит. Меган извади храната и подреди масата.

Обядът е сервиран каза тя със салонен жест.

Майк престорено се намръщи.

Забрави да запалиш свещта.

Посред бял ден?

Аха!

Тя сви рамене и се подчини. През целия им обяд свещта гореше на яркото майско слънце.

След като се наобядваха и почистиха масата, Меган и Майк отново се качиха в микробуса.

А сега накъде? попита Меган.

Езерото Чемплейн и форт „Тикондерога“ каза Майк, запалвайки двигателя. Татко ми даде два туристически билета, които получил на работата си.

На входа ги пое екскурзоводи, облечени в униформи от времето на Революционната война, и ги разведоха из форта. Меган позволи да я затворят в ареста на съда, докато Майк ѝ направи снимка. Тя се засмя, когато екскурзоводът я освободи и ѝ посочи табелата над килията: „За целуване в събота“.

В края на обиколката двамата се спряха до едно от оръдията, насочено към езерото. Тя закри очите си от слънцето.

Езерото е по-голямо, отколкото си представях.

Достатъчно голямо, за да може в него да плават няколко бойни кораба.

Те се връщаха към дома му в тишина, една комфортна тишина. Прекарването навън отвори очите на Меган. Освен в случаите, когато имаше стълби или бордюри, Майк се справяше отлично самичък. През по-голямата част от времето тя дори забравяше за инвалидната количка. Просто бе сред природата, наслаждавайки

се на прекрасния ден с мъжа, когото обичаше.

Когато се върнаха у дома, Ким предложи да играят на Скрабъл². Докато Уил изваждаше играта, Сюзан опука цяла купа пуканки.

Меган разбра, че е приета за пълноправен член на клана, когато записа думата „joes“ и Уил я предизвика.

Според правилата не можеш да използваш собствени имена!

Тя се усмихна и поклати глава.

Съжалявам, но „joes“ е множественото число на „jo“, което е шотландската дума за скъп или любим.

Хмм! Да не мислиш, че ти вярвам!

Тя сви рамене.

Провери го в речника.

Внимавай, татко предупреди Майк – тя е много умна и освен това е с английска филология.

Уил изсумтя, докато прелистваше страниците на речника.

Абе филоложка или не... Той се спря и насочи пръста си към една от колоните в речника. Хмм! Давай, Ким, ти си.

Сюзан отметна главата си назад и се разсмя.

Най-после в семейството да има някого, който да може да ти изиграе твоя номер, Уили-бой!

Четири игри и четири големи купи с пуканки по-късно, Уил сложи край на играта.

Следващия път, когато играем, ще играем по отбори. Аз и Меган против всички останали.

Няма начин! изпищя Ким. Аз ще съм с Меган през цялото време!

Меган погледна към Майк. Очите му светеха от щастие.

Искаш ли да отидем на една малка разходка? попита я той.

Тя кимна с глава.

С удоволствие.

По-добре си вземи пуловера, навън е студено предупреди Сюзан, когато Меган и Майк се насочиха към задната врата.

Уил прегърна жена си през кръста и леко я притисна.

² Скрабъл – игра на думи, при която към основната дума в средата се прибавят различни букви от двете страни, за да се получат нови думи бел.пр.

Те ще се оправят, майко.

Меган последва Майк навън и тръгна до количката му. В края на пътечката се спря и погледна нагоре. Великолепни звезди бяха обсипали тъмното кадифено небе.

О, толкова отдавна не съм виждала такива ярки звезди. Така ми липсват, откакто живея в големия град, заобиколена от изкуствени светлини – тя сложи ръката си върху тази на Майк. Много обичам да лежа по гръб на любимия си хълм в Ню Мексико и да търся съзвездията. Нямам търпение да те заведа там.

И аз нямам търпение да отида. През последните няколко месеца си мислех за всички места, които си ми описвала – ранчото, любимото ти скривалище, хълма, платото над каньона, града на духовете, параклисът. Мечтаех си един ден да ги видя с теб – той закара количката си до стълбите на верандата. След като пусна спирачката, се премести на стълбите. Протегна ѝ ръката си. Ела, седни до мен.

Тя я пое и се присъедини към него.

Той продължи да я държи за ръката и се облегна на касата на вратата.

Полетът ти е утре сутринта. Но преди да си тръгнеш, трябва да проведем онзи дълъг разговор, който си обещахме по телефона в четвъртък вечерта.

Чувствайки остра болка при мисълта за тръгването, тя хвана ръката му с двете си ръце.

Той се вгледа в профила ѝ.

Меган Даниелс, не мисля, че съм казвал това преди, но аз много те обичам.

Тя обърна глава, за да срещне погледа му. Очите му изглеждаха изгубени в сенките на нощта.

И аз те обичам.

Той изучаваше очите ѝ за известно време, след това проговори.

Е, и в какво положение се оказваме сега? Накъде ни води всичко това?

Тя се намръщи.

Не те разбирам.

Много е хубаво да се обичаме на звездната светлина, но студене-

ната реалност на утрото е нещо напълно различно – тя се опита да каже нещо, но той я смълча, слагайки пръста си на устните ѝ. Това не е гневният паралистик, който ти говори. Говори ти паралистикът, който много те обича. Нямах представа в какво се замесваш или от какво би трябвало да се откажеш, ако нашата връзка протече по нормалния начин.

Не е така, имам представа, поне отчасти.

Готова ли си да рискуваш да нямаш собствени деца? Въпреки че автономната система, контролираща сексуалните ми функции, не бе повредена при катастрофата, аз все пак може и да остана без деца. Готова ли си да поемеш този риск?

Меган помисли за миг.

Това сигурно ли е?

Не, нищо не е сигурно.

Значи по нищо не се различаваме от която и да било двойка в нашето положение – тя започна, спря се, после все пак заговори. Майк, аз също имах много време, през което мислех за нас. Говорих и с Кен и той ми каза...

Майк се стресна.

Говорила си с чужд мъж за...

Да прекъсна го тя, и той ми каза, че би трябвало да се консултираме с терапевт, когато започнем да мислим за сериозна връзка. А що се касае до моето семейство, разбира се, бих желала да имам собствени деца, но нека бъдем откровени, има много начини, по които можем да станем родители – спомни си за Мама Грейс и нейната челяд.

О, Меган – той хвана и двете ѝ ръце в своята. Не ми се иска един ден да бъдеш изпълнена с горчивина и негодувание заради онова, което си пропуснала, омъжвайки се за мен.

От устните на Меган се изтръгна болезнен стон.

Майк, за толкова повърхностна ли ме вземаш? Някой веднъж ми каза, че истинската любов е среща на умовете, че тя превишава ограниченията на човешкото тяло. Е, за добро или за лошо, моят ум среща твоя ум и, честно казано, не съм съгласна да получа нищо друго освен най-доброто.

Той задържа погледа ѝ. Гласът му стана замислен.

Но аз нямам право да те лишавам от мечтите ти и да те обре-

менявам с по-скоро неприятната реалност на моята парализа.

Тя отвърна лицето си.

Изглежда, ти си решил да виждаш само ограниченията. Да, в живота винаги има ограничения. Веднъж си мечтаех да стана олимпийска шампионка по художествена гимнастика, но съм прекалено голяма и прекалено висока. Преди години се отказах от идеята да участвам в Шейенското родео. Животът е пълен с ограничения, но възможностите надвишават тези глупави бариери, повечето от които се намират само тук, тя го целуна по челото. Не ме подценявай, любов моя. Трябва да се съсредоточим върху силните си страни като двойка. Имаме едни и същи цели. Харесваме се и се обичаме. Обичаме един и същи Бог. Посветили сме живота си на служба Нему. Дори и двамата обичаме един и същи вид нюйоркска пица. Какво повече бихме желали?

Гърдите му се разтресоха от смях, когато той я обви с ръката си и я придърпа към себе си.

Изпуснала си призванието си. Трябвало е да станеш адвокат. Тя се отдръпна от него.

Не се шегувам. Това е нещо много сериозно за мен.

Той веднага стана сериозен.

За мен също.

И тъй, както попита по-рано, какво ще стане оттук нататък?

Той се изкашля.

Мисля, че трябва да се върнеш в Ню Йорк и да завършиш учебната година, а аз трябва да остана тук и да продължа терапията си.

Тя потропна нетърпеливо с крак по стъпалата към верандата.

И после?

Той започна да чертае лениви кръгове по гърба ѝ.

Е, трябва да осъществиш плановете си за завършване на образованието си.

Какво? Да прекарам лятото в университета в Мичиган, а ти да си тук, в Гленс Фолс? Това наистина ще помогне на любовта ни да израсне.

Майк издаде тежка въздишка.

Меган, имам две притеснения, които трябва да споделя с теб, преди официално да започнем да ходим. Първото ми желание е да се срещаш с други мъже.

Ама-ама-ама... започна да заеква тя.

Той вдигна ръце пред лицето си.

Хей, изобщо не те подценявам. Просто трябва да съм сигурен, че ти си сигурна и че сме дали на Бога достатъчно време.

А второто притеснение?

Трябва да докажа на самия себе си, че мога да живея независимо, че мога да оцелявам сам. Не искам да мина от грижите на майка си на грижите на жена си. Трябва да чувствам, че съм мъж, а не някакво подхранвано растение.

Тя се вгледа в тъмнината.

Как смяташ да направиш това?

Смятам да си наема собствен апартамент близо до болницата. Капеланът иска да се занимавам повече часове с децата. Започвам да си мисля, че съм намерил призванието си, поне засега очите му светеха от ентузиазъм. Той я поглади по бузата. Единадесет месеца толкова дълги ли ти се струват?

Гърлото ѝ се стегна. Лекият ѝ смях никак не звучеше радостно.

Ще го направя, но това никак няма да ми хареса.

Той прокара ръката си по дългите ѝ къдрици.

Ще ти пиша всеки ден и ще ти се обаждам всяка седмица и ще ти изпращам пари за самолетни билети винаги, когато можеш да се откъснеш от училището – той повдигна косата ѝ и я целуна по врата.

Недей – прошепна тя, пускайки косата си на мястото ѝ.

Майк се отпусна назад и затвори очи. Умът на Меган се бореше с мъдростта на молбата му. В гърдите си чувстваше някакво стягане, което представляваше отчасти протест, отчасти страшно разбиране. Лекотата на тона ѝ беше напрегната, а гласът ѝ бе неравен.

Единадесет месеца и след това ще се срещнем отново, за да договорим правилата по-нататък?

Ръката му леко докосна лицето ѝ, обръщайки го към него; очите му я молеха за разбиране.

Единадесет месеца, това е всичко. И ще ми обещаеш да излизаш с други мъже, нали?

Тя простена на глас.

Това е по-лесно да се каже, отколкото да се направи. Не мога просто да отида при някой непознат мъж и да го поканя да излезе на среща с мен.

Гласът му стана малко по-мек.

Просто ми обещай, а?

Искаш ли да ти давам пълен отчет за всяка среща?

Не, не е необходимо. Но искам да запомниш това.

Ръцете му нежно се сплетоха зад врата ѝ. Топлите му силни пръсти я придърпаха към него. Той се наведе напред и я целуна. Това беше нежна, любяща, уверяваща целувка, която даваше обещания за бъдещето тяхното бъдеще.

Глава

15

Меган захвърли пълния си куфар на леглото си. *„Бъдеце! Бъдеце! Какво бъдеце бихме могли да имаме ние с него, след като той е на хиляда мили разстояние, а аз съм сама в царевичните ниви на Мичиган?“* протестираше тя пред самата себе си. Фактът, че никъде около нея не се виждаха царевични ниви, не я отклони от изблика на разочарованието ѝ. *„Майк и страхотните му идеи!“*

Въпреки че щатът Мичиган наистина криеше в себе си известни изненади, тя скоро се завърна към обичайната си студентска рутинност. След като толкова дълго беше преподавател, сега това ѝ се струваше радостно облекчение. След обичайното объркване на летния семестър и ориентацията, Меган се зае с уроците си. Всяка сутрин си правеше бележки по време на лекциите. Всеки следобед дешифрираше бележките си. Вечер учеше в библиотеката. Всяка нощ си лягаше изтощена. Единственото ѝ удоволствие беше писмото, което в края на всеки ден я чакаше в пощенската кутия на общежитието. В петък вечер очакваше с нетърпение по-дългия престой под горещия душ и двата телефонни разговора с баща ѝ в 9:15 и с Майк в 9:30 ч.

Щастието на баща ѝ и Либи като че ли се излъчваше по телефона и я настройваше за разговора ѝ с Майк. След първите няколко седмици, през които говореха до полунощ, тя и Майк решиха да си

определят лимит за времето, през което щяха да говорят, защото в противен случай щяха да се разорят. Неговият ентузиазъм за работата му в болницата и способността му да се оправя самостоятелно се преплитаха във всеки разговор. Той никога не я питаше дали се е срещала с други мъже през седмицата, но тя усещаше, че много му се иска да знае. „*Е, нека пък да се чуди!*“ мислеше си тя.

Меган един-два пъти се срещаше с някакъв ерген гимназиален учител по история, който посещаваше университета само през лятото. Те изучаваха *Психология на подрастващите* на чаша диетичен „7-Ур“. Една вечер студент от учебната ѝ група ѝ помогна да занесе книгите си от библиотеката до общежитието. Но като цяло летният семестър бе относително спокоен. След това настъпи времето за редовното обучение и студентското градче се напълни с 3000 енергични студента.

По време на ориентировъчната седмица за първокурсниците тя отлетя за Албани, за да прекара два дни с Майк. Договори се отново да спи при сестрата на Мама Грейс. Майк ѝ каза за терапевта, с когото се срещаше в някаква клиника, наречена „Безкрайна адаптивност“.

Не знам какво бих правил без д-р Кратърс призна Майк. Той ми помогна да погледна на нещата от друг ъгъл. Показа ми как да водя пълноценен и независим живот. Най-големият ми страх, след като приех парализата си, бе, че мога да прекарам живота си като бремене за хората, които обичам той погледна надолу към ръцете си. Не можех да ти причиня това, да те направя роб на телесните си функции.

С нейно позволение Майк уреди заедно да се срещнат с терапевта. Меган веднага хареса психолога. Д-р Кратърс им помогна взаимно да признаят един пред друг своите чувства и очаквания. Той предложи на Меган, когато се върне в Мичиган, да потърси близо до университета си група за подкрепа на съпрузи.

Групата ще ти помогне да си отговориш на въпроси, за чието съществуване все още не подозираш. Например според медицинските показатели Майк може ни повече, ни по-малко от всеки друг млад мъж на неговата възраст да стане баща. Но има други проблеми, за които по всяка вероятност все още не си мислила.

Меган погледна лекаря право в очите.

Господине, за мен това изобщо не е вариант на поведение.

Сега си мислиш така, но не би могла да бъдеш сигурна, докато не се изправиш пред съвсем реалната промяна, която настъпва след подобна травма. Лекарят написа едно име на гърба на визитната си картичка. Ето ти името на една моя колежка – д-р Джудит Барбър. Тя живее близо до твоя университет. Специалист е по семейни и сексуални проблеми на инвалидите. С нея се разговаря много лесно, а самата тя е извор на информация.

В неделя на летището Меган неохотно целуна Майк за довиждане и се върна в Мичиган.

Седмиците направо летяха за нея, постоянно пишеше курсови работи и реферати и два пъти седмично се срещаше с групата за подкрепа. Истинско удоволствие ѝ доставяха и редките ѝ срещи с д-р Барбър. Разговорите с дребничката, енергична жена се оказаха пикови моменти в рутинното ѝ ежедневие. Прямото, но деликатно отношение на психоложката помогна на Меган да види надеждата, реалността, както и възможностите вместо проблемите.

В групата за подкрепа Меган харесваше промяната в ритъма, взаимодействието с хора, които не се ръководеха от училищни оценки и вечерни уроци. По-голямата част от присъстващите имаха за брачни партньори инвалиди и се учеха да се справят с различните им видове ограничения. Двама души бяха пораснали деца, чиито родители са били осакатени по време на катастрофа. Един човек бе брат на инвалид от самолетна катастрофа. Напълно парализиран мъж на възрастта на Кен ръководеше дискусиата.

За няколко часа Меган можеше да се измъкне от книгите си, да се отпусне и да задава въпроси без никакъв натиск. Понякога се изчервяваше от директните отговори. Никога не беше обсъждала подобни въпроси така открито с никого освен с баща си. А може би дори не и с него, осъзна тя.

Един четвъртък, след късен вечерен урок, двата свята на Меган се сблъскаха. Натоварена с цял куп книги от библиотеката, слезе от тротоара точно в мига, в който някакъв „Фолксваген“ бръмбар зави зад ъгъла. Тя отскочи от предната броня на тревната площ между пътя и тротоара, а книгите ѝ се разпръснаха във всички посоки.

Шофьорът изскочи от колата си и хукна към нея.

Много съжалявам. Добре ли сте? Да повикам ли линейка?

Тя опита ръцете и краката си, след това простена.

Любимият ми чорапогащник е съсипан – оплака се. Иначе мисля, че все още съм цяла.

Високият мускулест мъж без никакви усилия успя да я вдигне на краката ѝ. Тя залитна.

Можете ли да вървите сама или трябва да ви нося? Честно Ви казвам, не Ви видях в тъмнината.

И аз трябваше да се огледам по-добре преди да слеза от тротоара. Боя се, че мислите ми бяха някъде другаде – вечерният бриз понесе няколко страници от тетрадката ѝ. Книгите ми! Курсовата ми работа! тя огледа с ужас покритата с листове от тетрадката ѝ поляна наоколо.

Ето, седнете в колата, докато събера нещата Ви – той ѝ помогна да стигне до колата и отвори вратата. Лампичката светна, осветявайки лицето на Меган.

Не Ви ли познавам?

Тя смяташе да му каже колко изтъркана е тази фраза, но прехапа езика си, когато той се наведе към слабата светлина.

Хей, ти си един от групата за подкрепа. Брат ти е пострадал при самолетна катастрофа, нали?

Той коленичи до отворената врата на колата.

Точно така. Помислих си, че ми се струваш позната от някъде. Ти си момичето, чийто приятел го е изпратил в училище, нали? В университета ли учиш?

Да, абсолвентка съм.

И аз уча тук. Аз съм Шон Конърс, студент по право трета година – кичур от русата му коса падна върху челото му. Чакай да ти събера нещата. След това ще те заведа в някое кафене да те почерпя с чаша какао или нещо друго, за да се поуспокоиш.

Преди да разбере какво става, Меган се озова срещу един непознат, който всъщност изобщо не беше непознат. Шон току-що бе привършил разказа си за постоянните си конфликти със своя съквартирант – любител на хардрока, когато една ужасяваща мисъл разтърси цялата ѝ самоувереност. *„Приятно ми е да съм тук. Но не може да ми е приятно с Шон. Аз обичам Майк.“*

Потърка ръцете си от лактите нагоре, сякаш за да прогони внезапно побилите я тръпки.

Трябва да се връщам в общежитието, Шон. Друг път ще се видим. Благодаря за какаото.

Той скочи на крака и ѝ помогна да стане.

Позволи ми да те откарам до общежитието. Това е най-малкото, което мога да направя за теб, след като почти не те прегазих с колата си в края на устните му се появиха трапчинки. Трапчинки, сладки почти като тези на Майк. Тя пребледня при тази мисъл.

Не! грабна книгите си в ръце и хукна към изхода. Бих предпочела да повървя. Все пак благодаря.

Меган бързо се прибра в общежитието и в стаята си. След като облече нощницата и халата си, отиде на пръсти в една от молитвените стаи на етажa ѝ. Прекара нощта на колене, опитвайки се да вникне в обърканите си мисли.

На следващата сутрин изпусна лекцията по литература и отиде да се срещне с училищния капелан. Разказа му за Майк и споразумението им и за случилото се предишната вечер.

Обичам Майк от цялото си сърце каза тя. Той е всичко, което бих желала от съпруга си. Освен че споделя същите ценности и религиозни убеждения като мен, той е остроумен, интелигентен, чувствителен, силен и мъдър пропуснах ли чувствителен? Списъкът продължава до безкрайност.

Разбирам посвеляят капелан се отпусна на стола си и я подкани да продължи.

Но ако толкова обичам Майк, защо изобщо бях привлечена от Шон? Ами ако това се случи пет или десет години след брака? тя прекара ръка през косата си. Страхувам се. Може би изобщо не се познавам. Искам да кажа, що се касае до мъжете, аз съм допускала грешки и преди.

Капеланът се наведе напред, а ръцете му бяха сгънати на бюрото.

Мислиш ли, че след като веднъж се влюбиш, вече няма да изпитваш привличане към някой симпатичен мъж? Че вече никога няма да ти е приятно да говориш с представител на другия пол? Любовта е нещо повече от привличане.

Меган си спомни разговора си с Майк на верандата.

Любовта е среща на умовете прошепна тя.

Точно така отвърна капеланът. Това може и да те изненада, но през целия ти брак ще се срещаш с хора, към които ще изпитваш известно привличане. Ето защо по време на сватбената церемония се заклеваш „да изоставиш всички останали и да бъдеш само с него, докато смъртта ви раздели“. Бракът отива отвъд емоционалната въртележка на приятелството, това е твърдо решение на ума съзнателен, добре обмислен избор.

Мисля, че има много неща, за които да мисля и да се моля през този уикенд, а? Меган се изправи.

Капеланът заобиколи бюрото си и отиде до нея, подавайки ѝ ръка на сбогуване.

Ще ми позволиш ли да ти дам един съвет? Бъди напълно сигурна в чувствата си, преди да обърнеш гръб на този Майк. Той ми изглежда много мъдър младеж.

Тя кимна с глава ентусиазирано.

О, той е такъв. Наистина.

Пропускайки останалите си лекции, Меган си взе Библията и отиде в градския парк. Седна на една пейка до езерото с патиците и посвети целия си следобед на изучаване на Божието слово и молитва.

Гледаше как слънчевите лъчи хвърлят отблясъци по повърхността на водата. Спомни си за един къмпинг в Колорадо, на който бяха отишли едно лято с родителите ѝ. Тя си играеше край поточето близо до палатката им, когато намери малки парченца злато, разпръснати по брега. Хукна да каже на баща си колко богати ще бъдат. Той се беше засмял.

Това е пирит, Меган беше ѝ казал меко. Хората го наричат „златото на глупците“. Мнозина са се заблуждавали също като теб; някои дори са изгубили живота си в преследване на нещо, което на практика няма никаква стойност. Хърб я беше погледнал сериозно. Никога не се заблуждавай от имитациите, Меган. Пиритът не е злато.

Нямаше никакво съмнение, че Майкъл Фелдман е истински чисто злато. Тя щеше да бъде глупачка, ако рискуваше да загуби нещо истинско заради незнайно качество, независимо колко ярко щеше да блести то на слънчевата светлина. По времето, когато Майк ѝ се обади същата вечер, съмненията на Меган вече се бяха разсеяли. Тя познаваше ума и сърцето си. Единадесет месеца,

единадесет години нямаше никакво значение. Той си струваше чакането.

Тъй като щеше да се прибира у дома в Ню Мексико за Коледата, Меган реши да остане в студентското градче за Деня на благодарността и кратката ваканция. Майк ѝ се обади в Деня на благодарността. Говориха по-дълго от обичайното. Той ѝ описа мебелирания си апартамент, чак до тенджерите и тиганите, които беше купил в магазина „Гудуил“. Тя му разказа за хората, с които бе излизала през семестъра, както и за редките беседи в събота вечер, на които бе ходила с най-различни хора. Разказа му и за Шон.

Ще се срещаш ли пак с този Шон? попита той. От бавния, контролиран отговор на Майк, Меган разбра, че той е почувствал разликата между обичайните ѝ срещи с колегите от университета и вечерта с Шон.

Първата ѝ инстинктивна реакция бе да извика:

Не! Не ме ли слушаш какво ти говоря?

Вместо това обаче, тя възприе студен, равнодушен тон.

Кой знае? Мислиш ли, че би трябвало?

Е, предполагам, че да, ако мислиш, че би желала.

Тя седна по средата на леглото.

О, Майкъл, това не е, което аз желая, а онова, което ти ме насилваш да правя. Понякога... сякаш не те е... о, не знам. Да се опитваме да поддържаме толкова далечна връзка направо не е човешко!

Знам каза той, знам.

След разговора Меган се почувства ужасно самотна. „*Дали Майк някога ще ми повярва, че го обичам, а не го съжалявам?*“ чудеше се. Тя мислеше за неговите ограничения точно толкова, колкото и за своите както за постоянното носене на контактни лещи. Защо ли той не можеше да гледа на себе си по същия начин?

Тъй като през уикенда за Деня на благодарността не бе подложена на никакво напрежение, Меган се отпусна. Заедно с група студенти отиде на стоп до универсалния магазин и се впусна в коледни покупки. Намери един часовник, за който бе сигурна, че ще се хареса на Майк, но се въздържа и не го купи, защото сметна, че той би могъл да изтълкува намеренията ѝ погрешно. Вместо това му купи гравирани комплект химикал и молив. След като избра подаръци за семейството му и за Мама Грейс, Сара и децата, тя ги

изпрати по пощата.

Следващите две седмици буквално прелетяха пред очите ѝ в писане на курсови работи, четене до късно през нощта и явяване на изпити. Преди да си даде сметка, се озова на борда на самолета на път към Ню Мексико за празниците.

Баща ѝ говореше непрекъснато от мига, в който тя слезе от самолета, докато влязоха в дългата отбивка към ранчото им.

Това ще е най-страхотната Коледа, която си прекарвала от години, дете. От цяла седмица Либи пече най-различни неща кажи-речи откакто изми последните мръсни чинии от Деня на благодарността. А елхата, чакай само да видиш ел... изведнъж той спря да говори и погледна към дъщеря си. Очите му искряха от щастие. О, Меги, толкова ми липсваше!

Тя зарови лицето си в рамото му.

И ти ми липсваше, татко!

Вечерта на Рождество тримата се качиха на пикапа и отидоха в Стария град на Албъкърк. Там, заедно със стотици други хора, те се събраха на градския площад, за да пеят коледни песни. По пътечките бяха сложени обикновени кафеникави пликосе, пълни с пясък и с по една запалена свещ в тях. Очите на Меган танцуваха като на дете.

Не си давах сметка колко ми е липсвало всичко това миналата година каза щастливо тя. На Майк страшно би му харесало.

След празника в града Либи предложи да се разходят с колата по улиците на града, за да разгледат прекрасно украсените дворове и къщи.

Сутринта на Рождество след като отвориха всички подаръци под коледната елха, Либи извади един огромен кашон от сутерена.

Това пристигна за теб още миналата седмица, но по телефона вече ми беше стриктно забранено да ти го показвам до днес. Г-жа Фелдман изрично ми нареди.

Меган отвори кашона. Вътре се намираха няколко ярко опаковани кутии. Тя прочете етикетчетата върху всяка една от тях.

Татко, това е за теб от семейство Фелдман. Ето един пакет и за Либи. И един, два, три за мен.

Баща ѝ и Либи получиха по един подходящ си син и бял скипуловер, направени в Канада. В първия пакет на Меган имаше ръчно изработени шал и шапка от Уил и Сюзан Фелдман. „Над

това работех през дългите дни на възстановяването на Майк“ обясняваше Сюзан в прикрепена бележка. Ким ѝ изпращаше одеколон. В третия пакет имаше огромна кутия с домашно приготвени бомбони за цялото семейство. Меган си взе един и подаде кутията на Либи, а след това на Хърб.

Моята слабост простена той след първата хапка.

Либи се изправи и събра разхвърляните хартии и кашони.

Готови ли сте за традиционната коледна закуска с баварски гофрети?

Първите гофрети току-що бяха извадени от машината, когато телефонът иззвъня. Меган скочи на крака.

Аз ще вдигна.

Напомняш ми за времето, когато беше на 13 или 14 години извика баща ѝ, изчезвайки от стаята.

Тя хукна към кабинета му и вдигна слушалката.

Домът на семейство Дан... здравей, Майк, весела Коледа! тя се отпусна на креслото на баща си и вдигна краката си на бюрото му.

Весела Коледа и на теб, скъпа!

Всеки един от членовете на семейството му искаше да ѝ се обади и да ѝ пожелае весела Коледа. Те ѝ благодариха за подаръците и върнаха телефона на Майк.

Благодаря ти за комплекта, който ми изпрати каза той. Моят подарък ще те чака в училището.

Тя се облегна на стола.

Е, ще ми дадеш ли поне някакъв жокер или ще ме измъчваш?

Ще те измъчвам! Съвсем определено ще те измъчвам! Между другото, с кой полет летиш?

Тръгвам оттук на 25 декември в 17:00 ч. Имам час и половина престой на летище О'Харе. След това с едно малко самолетче ще летя през езерото до Бентън Харбър. Предполагам, че би трябвало да се прибера някъде около полунощ. Тя се завъртя напред-назад на стола.

С коя авиокомпания летиш?

ТУА, полет 1007. Защо?

Питам просто от любопитство. Ще ми се обадиш да ми кажеш, че си пристигнала безопасно, нали?

Тя пак се завъртя на стола.

Разбира се, ако искаш.

Разбира се, че искам.

Стана от стола и се приготви да затваря телефона.

Готово, разбрахме се.

Разговорът им приключи скоро след това.

Вечерта преди заминаването на Меган Либи помоли да не идва с момичето и баща ѝ до любимото им място на хълма. Меган се вгледа в звездите, обсипали мастиленосиньото зимно небе.

Наистина го обичам, татко. Не искам да го изгубя.

Баща ѝ се засмя.

Но това не е нищо ново! Всичко, за което говореше, откакто се прибра вкъщи, бе Майк и колко много би му харесало това, което правехме, и местата, където отивахме.

Тя го хвана за ръката.

Съжалявам. Нямах намерение да...

Няма нищо, скъпа. Либи и аз те разбираме много добре.

Меган ритна едно камъче, изпращайки го на дъното на каньона.

Той като че ли не може да погледне отвъд физическите проблеми, с които бихме се сблъскали в брака. Понякога си мисля, че всичко това е само мъжкото му его или нещо подобно.

В началото може и да е било така, но смятам, че нещата са се променили. Той те обича, дете. Дай му време.

Татко започна тя, поглаждайки го по лицето някога благодарил ли съм ти, че си бил точно от онзи вид бащи, които децата могат да уважават? Винаги, когато се замисля за Божията любов и върност, аз се сецам за теб баща ѝ си прочисти гърлото и здраво я притисна до себе си. Те се върнаха в къщата, държейки се за ръце.

На следващия ден той и Либи я откараха до летището. Когато обявиха нейния полет, тримата се събраха в кръг и се помолиха. Тя целуна мократа буза на баща си и той също я целуна. И двамата чувстваха, че заминаването на Меган този път е по-различно от много пъти, когато бе напускала дома си.

Благодарение на купчината списания, предлагани в самолета, и на пътничката до нея тийнейджърка, преживяваща първия си

полет със самолет, тричасовият полет бързо премина. Заради празниците летище О'Харе бе претъпкано. Най-после самолетът ѝ кацна и бе отведен до терминала. Знаейки, че има поне час и половина до следващия си полет, тя изчака самолета да се изпразни и чак тогава тръгна след последните пасажери.

Меган излезе от самолетния коридор и попадна в чакалнята на летището, пълна с абсолютно непознати хора, които я аплодираха.

Ама какво ста... изахка тя от изненада. Над тълпата се носеха множество балони. Накрая на панделките им бяха залепени целувки и бележки, на които пишеше: „Позволи ми да те обсипя с целувки!“ Една дълга лента от компютърна хартия бе опъната над главите на хората между чакалнята и главния вход. С дръзки, разноцветни букви, бе написано: „Обичам те, Меган Даниелс! Ще се омъжиш ли за мен?“

Лицето ѝ първо пребледня, а след това стана яркочервено. Тя огледа морето от усмихващи се непознати, за да намери познато лице.

Майк?

Тук съм! Той се привдигна от едната страна на количката си. В скута си държеше три дузини червени рози. Хората наоколо притихнаха, когато тя се обърна по посока на гласа му.

Пусна куфара си на земята и го изгледа.

Майк! Какво правиш тук?

Мисля, че е очевидно. Правя ти предложение за женитба. Е, съгласна ли си?

Един мъж от тълпата извика:

Да, госпожице, съгласна ли си?

Чакайте каза Майк и вдигна ръка, смълчавайки тълпата. Нека да направим нещата както трябва той направи маневра с количката си и застана пред нея, подавайки ѝ розите. Погледна я в недоумяващите очи. За миг те като че ли бяха сами в света, напърен за двама. Меган, обичам те от цялото си сърце. Съгласна ли си да бъдеш моя съпруга, моя приятелка и моя любима до края на живота ни?

Тя отвори уста, за да отговори, но не се чу нито звук. Кимна с глава. От ентузиазираната тълпа се разнесеха бурни аплодисменти.

Притискайки букета с рози до гърдите си, коленичи до количката му и го целуна. Той обви ръцете си около нея и зарови лицето си в рамото ѝ. Хората отново започнаха да ръкопляскат.

Колко време са стояли така прегърнати не знаеха. Когато се огледаха, повечето от хората вече се бяха разотишли.

Меган изтри сълзите от бузите си и се изправи.

По-добре да тръгваме. Имаме два часа път до Мичиган напомним ѝ Майк. Утре ще вземем багажа ти от Бентън Харбър.

Кое те накара да направиш това? запита тя. Никога през живота си не съм била по-изумена.

Шон Еди-кой-си.

Меган сложи розите в скута на Майк и оправи чантата и малкото си куфарче.

Ти си ме ревнувал?

Не... е, май че да призна си той. Но имаше и нещо повече от това. Ти говореше по по-различен начин за него. Изведнъж разбрах, че не искам да те изгубя той спря за миг. Когато казах на баща ми за Шон и за уговорката ни, той ме посъветва: „Не прекалявай с това благородство, Майк. Не забравяй, страхливото сърце никога не печели прекрасната дама.“

Меган се засмя.

Така ли ти каза?

Когато реших да дойда дотук, за да ти предложа да се омъжиш за мен, цялото семейство едва ли не ме избута през вратата. Той вдигна ръце от удивление. Успях да ги убедя да ми разрешат да остана поне до деня след Коледа.

Докато Майк започна да събира поомекналите балони, Меган свали надписа и внимателно го сгъна.

Някой ден искам да покажа това на децата ни. Все още не мога да повярвам. Сигурно си бил твърде самоуверен, за да се решиш на такава щура идея.

Не е точно така. Просто толкова често се спирах внезапно и споделях на глас толкова свои съмнения, че трябваше да съм сигурен, че знаеш, че всичките ми страхове по отношение на нас са зад гърба ми.

Е, успя да го направиш призна тя, премествайки връзката си балони от едната в другата ръка. Ама ти колко балона си купил?

Майк се засмя.

Ами, някъде около 50 плюс-минус няколко.

Карал си до летището с петдесет балона, реещи се над главата ти в микробуса?

Не, купих ги тук в едно от магазинчетата обясни той. Управителят ми ги даде с отстъпка, тъй като купувах голямо количество. Една от продавачките ми помогна да залепя целувките за балоните и да ги занеса до чакалнята. Когато дойдох тук и обясних намеренията си на билетната каса, се появиха предостатъчно желаещи да ми помогнат с поставянето на надписа и подреждането на балоните.

Тя поклати глава с недоверие.

Ти си ненормален! Ама наистина си ненормален!

Те се присъединиха към останалите пътници и тръгнаха по коридора, раздавайки балоните на децата, които срещаха по пътя. Когато Майк и Меган стигнаха до микробуса, той извади една черна кадифена кутийка и я отвори. Тя притихна, когато Майк сложи на ръката ѝ деликатен златен часовник, след това я целуна по устните.

Весела Коледа, любов моя! Той нежно погали лицето ѝ, след това се изправи. Между другото, баща ти ти изпраща много поздрав. Днес му се обадих.

Какво? Ама защо?

Ти си ми толкова скъпа, че не искам да рискувам да те изгубя. Затова реших да спазвам всички правила на християнското приятелство включително и вековния обичай да помоля за ръката ти той закопча предпазния си колан и сложи ключа. Двигателят забръмча. В дългосрочен план ще си струва да направим всичко по Божия начин. Между другото, имам за теб още една изненада. Надявам се да ти хареса.

Тя го изглежда нервно.

Чакай да позная. Наел си университетския оркестър да свири „Истински те обичам“ на поляната пред женското общежитие, когато се прибера, така ли?

Той се разтреса от смях.

Щях да го направя, ако ми беше дошло на ум.

Тя простена.

Някак си съм склонна да ти вярвам. Е, каква е последната ти изненада?

Той даде на заден ход, за да излезе от паркинга.

Подадох си документите за магистърска степен в Индиана само на 10 мили от теб. Обясних им своето положение и те почти със сигурност ми гарантираха по телефона, че ще ме приемат. Ще ми кажат със сигурност в четвъртък.

Това е чудесно! извика тя с удоволствие. Не мога да повярвам. Направо не знам какво да кажа.

Когато колата излезе на шосето, той ѝ каза, че е решил да специализира психология. Вече бил говорил с няколко държавни финансови институции и те му гарантирали спонсорството си.

По-късно може би ще дозавърша и теологията си. Но сега има деца, които са били наранени в мотоциклетни катастрофи или страдат от други трагедии. Те трябва да разберат, че животът им не е свършил.

Мила след мила се изнизваха в тъмнината. Меган сияше от щастие, докато Майк споделяше с нея мечтите си. Той толкова много се беше променил! И промените в него ѝ харесваха. Това не беше горчивият младеж, който я беше отпратил, нито пък беше старият Майк, с когото се разхождаше из Ню Йорк. В този Майк имаше зрялост, увереност и централен фокус в живота неща, които преди му липсваха. Тя разпозна в него вътрешния мир онзи мир, който остава след спечелването на победа над болката. Да, Майкъл Фелдман наистина бе станал триумфиращ оцелял, така както бе обещал Кен. Но нещо по-важно така, както бе обещал Бог.

Глава

16

Гирлянди от сини сатенени панделки, дантели от времето на кралица Анна и полски маргаритки украсяваха амвона на някога изоставената църква. Меган пъхна ръцете си в джобовете на дънките си и поклати глава към бъдещата си зълва.

Трябва още малко да вдигнеш десния край, Ким.

Готово младото момиче направи леката корекция. Така по-добре ли е?

Зад нея Сара говореше с Либи и Сюзан за мелодията за влизането на родителите „Одата на пролетта“ на Вивалди. Меган се засмя сама за себе си. Когато Сара установи, че ще ѝ се наложи да свири сватбения марш на помпения орган на аба Кадуел от XIX век, тя беше ужасена.

Ще ми е достатъчно трудно да се справя и без да помпя тази щуротия беше възкликнала тя. Но баба Кадуел не щеше и да чуе.

Упоритата ми баба-германка влачила този орган по време на Орегонското преселение през 1866 г. чак от Бостън! бе отвърнала 85-годишната жена. Дядо ми Херман ѝ устроил грандиозен скандал, но баба Джени настоявала. И след всичката тази работа не разбирам защо се оплакваш, че ще ти се наложи малко да помпаш. Освен това баба Кадуел бе засяла от гордост, такава е традицията!

Меган още веднъж огледа църквата, преди да отиде да се преоблече за церемонията. „*Не би могло да е по-свършено* помисли си

тя. *Колко ли хора виждат осъществени детските си фантазии?*“

Всичко започна, когато Майк разговаря с баща ѝ за провеждането на сватбената церемония в изоставената църква в Серилос.

Ще бъде ли възможно това? бе попитал Майк.

Е, не съм съвсем сигурен, но ще разбере. Предполагам, че ще се наложи да получим разрешение от щатския исторически комитет.

Щатските власти се възползваха от възможността за възстановяване на старата църква. Когато пастор Хинкли и членовете на църквата ѝ научиха за проекта, решиха да се включат и те. След две неделни почиствания вече бяха измили опушените стени и бяха изчистили пода до блясък. Няколкото семейства, които все още живеяха наоколо, видяха какво правят непознатите и също се включиха в почистването. Към уикенда на церемонията всичко чак до грубите дъбови пейки блестеше от новата боя и лака.

Но с това изненадите не свършиха. Един фотожурналист от националното списание за младоженци чул за ремонта и се свързал с бащата на Меган. Той искаше да отрази сватбата на страниците на списанието си и в замяна обеща да им направи пълен комплект снимки. Приятели от всички кътчета на Съединените щати дойдоха за сватбата.

В деня преди церемонията членовете на местната църква, както и жителите на градчето, проведоха специално богослужение в църквата. Пастор Хинкли напомни на присъстващите, че няма защо да се боим от бъдещето, ако помним как Бог ни е ръководил в миналото. След богослужението Меган и Майк застанаха на вратата заедно с пастор Хинкли и поканиха всички на сватбата на следващия ден.

И сега, в неделя сутрин, нейния сватбен ден, Меган още веднъж огледа интериора на пустинната църква. От най-малкото дете до най-стария светия, от докторите на науките до най-невзрачните членове на обществото, от жителите на предградията до каубоите в пръснатите наоколо ранчо всички бяха работили задружно, за да създадат това чудо. *„Мама много би харесала всичко това“* помисли си Меган, като поглади с ръка гърба на най-близката пейка.

Меган! Сара я потупа по рамото. Трябва да се прибереш и да се отпуснеш в една дълга вана. Тук всичко е под контрол.

Ким, къде е Ким? попита Меган. Тя ме помоли да се върне

заедно с мен в ранчото.

Чака те отвън в камиона.

Меган излезе след Сара навън и слезе по временната рампа, която баща ѝ беше направил. От едната страна под огромното евкалиптово дърво Мама Грейс и цяла група жени подреждаха масата за приема след бракосъчетанието. Кен седеше в инвалидната си количка на другия край на масата, сгъвайки салфетки. Когато забеляза Меган, която излизаше от църквата, на лицето му засия огромна усмивка.

Прибирай се вкъщи! извика той, посочвайки ѝ с ръка паркинга.

Веднага се прибирай!

Йес, сър! козирува му тя. Прибирам се. Тя измени разстоянието до ранчото за рекордно кратко време. Ким изскочи от кабината на камиона почти в мига, в който той спря, и изчезна в къщата. Когато Меган излезе от кабината и влезе в празната кухня, Ким вече никъде не се виждаше. Меган отиде в хола. Тя лениво прекара пръстите си по клавиатурата на старото пиано и погледна към снимката на майка си. Беше ѝ станало много приятно, когато установи, че вместо да я махне, Либи бе прибавила към нея снимките на членовете на своето семейство, включително и тази на първия си съпруг.

Здравей, скъпа баща ѝ, облечен в най-елегантния си костюм, мина по килима към мястото, където бе застанала Меган. Той я прегърна през кръста и я притисна до себе си. Мисля, че скоро ще видим и твоята сватбена снимка, подредена тук до останалите тя се усмихна и отпусна главата си на рамото му. Станала си страхотна жена, Меги, скъпа, откакто за първи път отиде в Ню Йорк сити. Тогава това ми изглеждаше ужасна идея. Но както винаги, Бог е знаел по-добре от мен от какво имаш нужда.

Старият часовник отброи 11 удара. Изненадана, Меган целуна баща си по бузата.

По-добре да действам или няма да има никаква сватба извика тя, хуквайки по стълбите към стаята си. Грабна халата си и се втурна към банята да си вземе един душ. „Вана! промърмори си тя, когато прохладната струя обля тялото ѝ. *Кой има време за вана точно днес?*“

От мига, в който излезе от банята, живота ѝ премина на авто-

матичен режим. Тя само леко подсуши косата си и двете с Ким се върнаха в Серилос. Излезе от камиона и попадна в лудостта на ръчните дантели, лака за коса, смеха и сълзите.

Бързо! изпищя Сара. Дай да направим нещо с косата ти. Тя заведе Меган до една малка масичка и стол, сложени пред стенното огледало. Сядай! С гребен в едната ръка и флакон лак за коса в другата, Сара започна да оформя булчинската ѝ прическа.

Меган направи гримаса пред огледалото, когато Сара започна да облива с огромни количества лак дългата ѝ коса.

Не забравяй, не искам да е много сбита.

Знам, знам Сара продължи да сресва и да лакира косата ѝ.

Меган затвори очи и простена.

Не мога да гледам. Просто не мога да гледам.

Сара се засмя и постави още един слой от лепкавата течност върху все по-огромната коса на Меган.

Успокой се и ми се довери.

Да бе Меган се закашля от лака. Не казваше ли същото и палачът на жертвите си?

Ким я потупа по рамото.

Как изглеждам?

Меган отвори очи. Развълнуваната шаферка се завъртя пред нея в синьо-бялата си шифонена рокля. Синя панделка като тази, която бе обгърнала талията ѝ, задържаеше падащите на вълни къдрици от главата на момичето.

Много си хубава, Ким.

Момичето се засмя от радост и отметна къдриците си на едната страна.

Чувствам се като Мери от „Малка къща в прерията“.

Меган се затресе от смях.

Стой на едно място простена Сара. Машата е гореща. Е, сега вече можеш да се движиш. Това беше последният кичур. Тя още веднъж напръска косата на Меган с лак, след това се отдръпна малко настрана. Точно както я бяхме изпробвали. А сега, мушвай се в роклята. Ще има да ти закопчавам малките копченца цяла вечност!

Те гледаха как Либи извади бялата сватбена рокля от предпазния плик. Меган съблече памучната си рокля и вдигна ръце, за да позволи на Либи и Сюзан да ѝ облекат старинната сватбена рокля.

Тя внимателно насочи ръцете си към прозрачните ръкави и зачака, докато двете жени закопчаваха копченцата ѝ.

Беше права за роклята, скъпа приятелко прошепна Сара, като отмести една от дългите къдрици на Меган. Сара постави венчето от маргаритки, английски чайни рози, сатенините панделки и булото на главата на Меган и спусна воала пред лицето ѝ. Страхотно ти подхожда.

Меган никога не се беше съмнявала в това от мига, в който забеляза сватбената рокля на витрината на магазина в Бентън Харбър. И въпреки всичко се чувстваше като малко момиченце, което си играе на булка.

А сега трябва да отида в църквата и да изпомпя малко музика от онази антика. Сара изхвърча от стаята, но Меган почти не забеляза това. Тя гледаше непозната, която се отразяваше в стенното огледало — една жена от друга епоха. *„Сякаш живея в някакъв едновременен уестърн* помисли си Меган, докато гледаше отражението си в огледалото. *Само че не е стар уестърн. Това е днес и това съм аз.“*

Стомахът ѝ се сви на топка от ужас, който след това се изписа в очите на жената, която я гледаше от огледалото.

Мога ли да направя това? прошепна си тя. Но никой не я чу. Вместо това ѝ подадоха букет цветя и я заведоха до църквата. Някъде в далечината Меган можеше да чуе как Сара свири на стария помпен орган. Горещото юлско слънце заслепи очите ѝ, докато пресичаше двора на църквата. Шаферките ѝ нещо ѝ говореха, но тя нямаше представа какво ѝ казват. По-скоро почувства, отколкото видя, че баща ѝ я хваща за ръка и поставя нейната на лакътя си, след това я завежда по рампата към фойето на църквата.

„Сега не трябва да се разплача помисли си тя. *Сега не трябва да се разплача.“* Можеше да чуе как шаферките се подреждат за влизането в църквата. Чу как някой казва:

Църквата е претъпкана. Има хора, които стоят прави до стените.

Когато вратите се отвориха и първите шаферки тръгнаха към амвона, Меган се обърна към баща си, а сивите ѝ очи бяха изпълнени с ужас.

Татко прошепна тя. Не мисля, че мога да го направя.

Баща ѝ я погледна, намръщи се за миг, след това се усмихна.

Знаеш ли, че майка ти е казала съвсем същите думи на дядо ти в колата, на път към сватбената ни церемония?

Долната ѝ устна се разтрепера.

Наистина ли? Не съм знаела това.

Когато вълшебните звуци на Менделсоновия сватбен марш изпълниха въздуха, цялата публика стана на крака.

Шт! Ваш ред е! подкани ги някой.

Когато направиха първите си крачки напред, баща ѝ ѝ прошепна:

Забрави за всички останали и гледай само към Майк.

Меган бавно обърна лицето си към изплашения млад мъж, който я чакаше пред олтара. Когато очите им се срещнаха, нервната му усмивка стана широка и радостна. Очите му искряха от сълзи на щастие. Тя можеше да почувства как любовта му я зове, как я привлича. Страховете ѝ се стопиха, когато застана до него. Баща ѝ я целуна, взе ръката ѝ и я сложи в протегнатата ръка на Майк.

Тя почувства познатата топлина и сила на Майк, когато той я водеше към олтара. Когато ясният сопран на Сара понесе вестта за любовта един към друг, Меган се вгледа в насълзените очи на Майк. Той бавно изговори думите:

Никак няма да те оставя и никак няма да те забравя.

Първият път, когато ѝ бе цитирал тези думи, те стояха на върха на Емпайър Стейт Билдинг. Колко по-различни бяха обстоятелствата тогава! Толкова много неща се бяха случили, толкова много неща се бяха променили. Оттогава, в добри и лоши времена, тя се бе държала за това обещание. И сега, застанала пред олтара, готова да обещае любовта и верността си на този мъж, той придаде на думите съвършено нов смисъл.

Никак няма да те оставя и никак няма да те забравя едно сватбено обещание, дадено между съвършения Бог, един мъж и една жена; обещание, което свързва две сърца едно с друго за цял живот и с Бога за цялата вечност.

ЕДНА ИСТИНСКА ЛЮБОВНА ИСТОРИЯ В ТРИ ЧАСТИ от Ерна Холиър

Ерна Холиър е независим писател и преподавател по творческо писане към образователна програма за възрастни при общината в Сан Джоузеф. Докато е била студентка в колежа Сан Джоузеф някакъв документ я поставил по следите на семейство Брукс и тяхната удивителна, истинска история.

ПЪТУВАНЕ В ПУСТИНЯТА книга 1

Сага за Виена Брукс

Една нежна любов!

Една безмилостна пустиня!

Едно красиво момиче, заобиколено от зруби, похотливи мъже!

Палецо слънце, глад, треска, бури, индианци, приключения!

И... мечти за любов!

Ще издържи ли любовта на предателските подводни камъни?

ЗЛАТНОТО ПЪТУВАНЕ книга 2

Героинята Виена Брукс пътува във фургон от Мичиган до Калифорния. По време на това пътуване тя се влюбва в един прекрасен младеж, от когото е разделена. Мечтата на майка ѝ е тя да стане учителка и затова я изпраща да учи в Академията. Ухажват я много богати младежи, но тя държи на обещанието, дадено на Джон и не губи надежда, че един ден ще се омъжи за него. Но точно когато го открива, получава лоша новина. Как ще разреши проблемите си Виена Брукс? Оставяме разкритията на вас.

ПЪТУВАНЕ КЪМ КАЛИФОРНИЯ книга 3

През 1850 г. Джон Уошингтон Брукс отива в Калифорния, за да възстанови здравето си и да търси злато. Две години по-късно пише писмо на съпругата си и я моли да дойде при него.

На 28 април 1852 г. Елайза Ан Шофийлд Брукс и нейните шест деца тръгват от къщичката си в околията Сейнт Джоузеф, щата Мичиган, на дълго 2800 мили пътуване с покрит с брезент фургон, теглен от два вола. „Сага за Виена Брукс“ описва тяхната история.

Книга трета е вълнуващ, действителен разказ за Елисей Брукс. Какво може да постигне едно бедно, неграмотно момче? То копнее за солидно образование, за грижовна съпруга и уютен дом. Дали мечтите му ще станат реалност? Ще се справи ли с всички превратности на живота? И дали с честност, скромност и упорит труд ще успее да стигне до най-високите етажи в обществото?